OCTAVIAN SĂRBĂTOARE

PE CALEA LUI ZAMOLXE

TRILOGIE ZAMOLXIANĂ

PARTEA I – TREZIREA STRĂBUNILOR

PARTEA A II-A – RENAŞTEREA NEAMULUI ROMÂNESC

PARTEA A III-A – VIEŢI DIN FOC ŞI PIATRĂ

First published in Australia in January 2010 by
Sarbatoare Publications, Sydney, NSW
For other publications SEARCH 'Octavian Sarbatoare' at
National Library of Australia: http://www.nla.gov.au/
sarbatoare@hotmail.com

Copyright © 2010 and subsequent years by Octavian Sărbătoare (Australia). Această lucrare este copyright (are drept de autor). Lucrarea poate fi liber folosită ca fişier electronic, copiată sau tipărită în forma actuală, pentru folosinţă personală şi publică, dar nu şi pentru scopuri comerciale, cu condiţia să rămână nemodificată şi dreptul de autor (copyright) şi autorul să fie menţionate.

Australian National Library Cataloguing-in-Publication entry:

Sărbătoare, Octavian.
Pe Calea Lui Zamolxe : Trilogie zamolxiană

ISBN 978 0 9807337 2 3.

I. Title.

859.335

Prima ediţie completă
Ediţie adăugită şi îmbunătăţită
Typeset by Sarbatoare Publications

Pe prima copertă: O flacără sacră; totemul dacic cap de lup; un chip al Zeului Zamolxe.
Pe coperta a patra: Stânca Marele Lup Alb de pe Valea Doamnelor în Munţii Bucegi.

Octavian Sărbătoare

Pe Calea Lui Zamolxe

Partea I – Trezirea strămbunilor

Partea a II-a – Renaşterea neamului românesc

Partea a III-a – Vieți din foc şi piatră

Trilogie zamolxiană

Prima ediție completă

Colecția Deceneu

Sarbatoare Publications
Sydney

Prefață

Părțile constitutive ale prezentei trilogii, **Pe Calea Lui Zamolxe**, o fantezie de idei de factură spirituală, au fost publicate separat în cursul anului 2009. Prima parte, numită **Trezirea strămbunilor**, face debutul beletristic cu privire la o renaştere a religiei strămbunilor geto-daci pe baze noi şi anume folosind religia populară a românilor. Partea a doua, intitulată **Renaşterea neamului românesc**, consolidează la vatra strămoşească filonul de idei expuse anterior, accentuând mai ales latura sacerdotală modernă a crezului. Ultima parte a trilogiei, având titlul **Vieți din foc şi piatră**, prezintă setul de concluzii într-un cadru cu totul inedit şi anume un viitor potențial al spiritualității zamolxiene.

Idea pertinentă, care se desprinde din această trilogie zamolxiană, este că astăzi există condiții prielnice pentru naşterea treptată printre români a unei lumi spirituale noi după anul 2012. O direcționare mondială către anul 2012, trebuie înțeleasă mai mult ca o joncțiune în timp a unei reînnoiri spirituale transformative decât ca un an fatidic. Cartea **Pe Calea Lui Zamolxe** aduce în prim plan existența unei înțelepciuni, native neamului românesc, moştenită de la strămbunii geto-daci, şi posibilitatea ca această bogăție, de tradiții şi obiceiuri de vechime ancestrală, să fie constituită modern într-un crez sănătos care să reprezinte identitar poporul român în arealui său nativ carpato-danubiano-pontic.

Trilogia reia integral textele componente ale părților publicate separat consolidând totodată paleta de idei. S-au făcut şi mici modificări, mai cu seamă privind titulatura sacrului; sfera de idei prezentate permite ca Zeul Zamolxe să fie privit cu cel mai înalt respect, astfel că titlul cărții şi numele Său în context reflectă aceasta.

Octavian Sărbătoare,
ianuarie 2010, Sydney, Australia

PARTEA I – TREZIREA STRĂBUNILOR

Prefață

Această parte a trilogiei zamolxiene *Pe Calea Lui Zamolxe* face trecerea tematică a scrierilor mele dinspre proza indianistică înspre cea de factură zamolxiană, în care tradiția hindusă se îmbină cu cea a moştenirii zamolxiene, prezentă la strămunii daco-geți şi existentă încă în arealul carpatin.

Similitudinile de idei dintre hinduism şi zamolxianism sunt cele caracteristice religiilor primare ale umanității în care simbioza existențială om-natură joacă un rol esențial. Tema reia idei mult discutate printre românii de astăzi care îşi doresc renaşterea unei spiritualități autohtone.

În cele ce urmează prezint o lume reflectată şi revelată în a cărei realitate plauzibilă poporul român îşi descoperă rădăcinile sufleteşti.

Octavian Sărbătoare, 2010, Sydney, Australia

Cap. 1

Proiectul Deceneu

Este începutul lunii martie 1997. Mă aflu într-un aşram din statul indian Bihar unde am ocazia să citesc cartea *Daksha, God's Country* a lui Nicolae Miulescu. Autorul, inginer hotarnic, face paralele îndrăznețe între toponimia locurilor din România şi nume care apar în miturile indiene. Inferă faptul că în vechime, pe vremea geto-dacilor şi în timpurile mai vechi, ar fi existat o conexiune strânsă între ei şi populația care s-a aşezat ulterior în India.

Rămân gânditor la argumentul scriitorului, dar reţin ideea legăturii spirituale dintre India şi România. De aceasta am devenit conştient în anii 1980 atunci când am cunoscut-o la Bucureşti pe profesoara de origine indiană Amita Bhose.

În această călătorie una din ţintele mele turistice este Benares, unde îmi propun să ajung pe la mijlocul lunii martie 1997. Vreau neapărat să adaug Varanasi, cum este numit oficial acest oraş, la periplul meu indian început în luna decembrie 1996. Benares-ul este considerat printre cele cu mare faimă spirituală în India; se spune că pe meleagurile sale, zeul Shiva şi-a „lăsat" corpul în sensul că a părăsit conştiința lumească în favoarea celei a sferelor înalte spirituale.

Ajuns în oraşul sfânt doresc să aflu cât mai multe despre aspectul său religios. Aproape zilnic mă aflu pe *ghat-uri*, zonele de îmbăiere ale hinduşilor, acolo unde au loc unele practici purificatoare. Deşi par o „spălare" la propriu, ţinta lor este în esență spirituală, cea de înălțare a conştiinței. Prin urmare ritualurile au semnificație cathartică.

Este ora prânzului când merg, ca de obicei, să iau masa într-unul din micile restaurante din împrejurimi. Astăzi aleg un local nou. Vreau să mănânc o porție de *dal* cu o turtă *nan*, apoi ceva dulce. După aceea îmi voi continua plimbarea prin zonă.

Aşezat la masă mă bucur când ospătarul apare prompt. Mă priveşte atent… sunt un client nou… şi turist străin. Îşi notează comanda şi curios nu se poate abține să nu mă întrebe:

- *Sir*, din ce țară sunteți?

De obicei, în astfel de situații, spun că vin din Australia. Acum, nu ştiu de ce, îi spun că sunt din România.

- România, România, repetă el. Mai avem un client din România.

- Nu mai spune! Un român pe aici?

- Da, *sir*. Este chiar domnul de acolo, îmi arată el un bărbat aşezat la o mică distanţă de mine.

„Eei, nu se poate, un alt român se află aici în Benares!?" îmi zic.

Mă ridic de la masă hotărât să-l cunosc.

- Bună ziua!

- Bună ziua! răspunde el deosebit de surprins. Iată ce întâmplare! La asta nu mă aşteptam: un alt român în Benares!

- Precum vedeţi. Vin totuşi din Australia, nu din România.

- Bun sosit, domnule! Dar luaţi loc, luaţi loc! mă invită el cu entuziasm. Numele meu este Florin. Florin Şoimariu.

- Sunt bucuros să vă cunosc, domnule Şoimariu. Eu sunt Cezar Augustin.

Noul meu cunoscut este un om între două vârste. De talie medie, dar bine legat, are trăsăturile feţei blânde, dar puternic conturate, fizionomia unui bărbat cu voinţă de fier.

- Abia aţi fost servit, constat eu privind la bucatele aburinde din faţa lui. În curând va sosi şi mâncarea mea.

Într-adevăr, nu trece mult timp şi apare chelnerul aducând cele comandate de mine.

- Deci... din Australia, spune interlocutorul meu. Suntem aici doi români veniţi din direcţii diferite care se întâlnesc... în India... la Benares. Ce poate să însemne o astfel de aranjare a destinului?

- Poate sunt superstiţios… dar evenimentul acesta trebuie să aibe o semnificaţie deosebită… Nu credeţi?

- Rămâne... să o descoperim.

Mulţumiţi de prânzul delicios ne îndreptăm către *ghat*. Este timpul să ne cunoaştem mai bine.

- Domnule Şoimariu, ce v-a adus aici la Benares? încep discuţia.

- Haide să ne spunem pe nume, Florin şi Cezar. Augustin este numele de familie, nu?

- Da. De acord. Numele meu mic este Cezar. Deci ce te aduce la Benares, Florine?

- Văzduhul Carpaţilor! râde el vesel.

- Văzduhul Carpaţilor, aici... pe lângă Himalaya?

- Întocmai.

- Explică-mi, te rog!

- Eu sunt din zona Făgăraşului. Port în mine sufletul munților Carpați.

- Interesant. Şi eu sunt născut în Carpați, la Braşov.

- O întâlnire de pomină!

- Ce legătură are sufletul Carpaților cu Himalaya?

- În Carpați hălăduiesc spiritele strămbunilor noştri. Ştiai?

- Te referi la geto-daci?

- Exact. Şi cred că este vremea ca acele suflete să revină în oameni. Cunoşti practica focului la hinduşi, *yajna*?

- Ooo, da! Am participat la multe ritualuri de acest gen, nu numai în India, dar şi în Australia.

Florin spune ceva, în timp ce îşi îndreaptă privirea către cer, ca şi cum ar mulțumi Lui Dumnezeu.

- Dumnezeule, Zamolxe, Îți mulțumesc, îngână el.

- Mulțumeşti zeului geto-dacilor aici... în India?

- Dar unde om bun, decât la Benares? Este locul unde avem acces direct la o nouă conştiință de sine. Nu?

Spusele lui Florin mă trezesc la o nouă realitate.

- Prin urmare, ce suflete doreşti să chemi?

- Pe cel al lui Deceneu! îmi răspunde el cu seriozitate.

- Mărturisesc că mă uimeşti. Nu-mi imaginam că te afli în India pentru chemarea sufletului lui Deceneu. De ce tocmai Deceneu?

- Este sufletul Marelui Preot al geto-dacilor. Precum ştii, în credința lor, sufletul nu moare. Avem de-a face cu un suflet sacerdotal unic. Deşi, în timp, el poate îmbrăca multiple forme corporale. Ei bine... pe acela vreau să-l chem să se întrupeze... sufletul lui Deceneu!

Vorbele lui Florin mă lasă fără glas. După un timp întrerup tăcerea spunându-mi gândurile deschis şi cu voce tare.

- Cum ți-a „răsărit" în minte această idee? Să chemi sufletele strămbunilor geto-daci?

- Oooo, ar fi multe de spus, dar voi puncta numai ceea ce este esențial. Pentru mine totul a început în copilăria petrecută în munții Făgăraş. Eram uimit de influența lor asupra mea, de intensitatea cu care trăiam pacea lăuntrică acolo. Mi-am dat seama de comuniunea dintre noi după ce am cutreierat prin țară, la şes. În copilărie bunica mea îmi spunea că pe vârfurile munților sunt sufletele unor oameni. Ştia şi ea de la strămbunii ei.

- Credințelor populare transmise din generație în generație.

- La noi românii crezurile moştenite de la geto-daci au supraviețuit în timp. Suntem un popor norocos. **Neamul nostru şi-a păstrat rădăcinile**.

- Spune-mi, te rog, cum vei proceda, Florine? Ce ai întreprins până acum?

- Sunt încă în faza de proiect, numit PROIECTUL DECENEU. Aici, la Benares, aşteptam un semn de acolo, „de sus", ceva care să mă convingă că pot demara. Şi astăzi a venit... te-am cunoscut pe tine.

Se lasă tăcerea. Suntem purtați de gânduri.

- Într-adevăr, există o şansă extrem de mică să întâlneşti un alt român în India, îi mărturisesc lui Florin. Chiar dacă treci pe lângă el nu-l recunoşti şi poți crede că este un turist oarecare. Întâlnirea noastră nu poate fi decât un semn al providenței. Ce vom face în continuare?

- Deci mi te alături!! exclamă Florin entuziasmat. Acum nu mai sunt singur. Slavă Lui Dumnezeu!. Cât mai stai în India?

- Plec la începutul lunii mai.

- Ce bine! Avem timp destul. Eu voi părăsi India în aprilie… Va trebui să mergem în Munții Himalaya pentru a împlini acolo ritualuri ale focului.

- Dar de ce nu le putem face aici în Benares?

- Nu au efectul dorit.

- De ce?

- Am anumite convingeri personale, care numai în timp vor putea fi verificate dacă sunt adevărate. Eu cred că sufletele unor geto-daci au părăsit Carpații găsindu-şi sălaşuri în Himalaya. Care suflete deosebite se află prin aceste locuri şi care au rămas încă în Munții Carpați?... Nu ştiu! Dar de un lucru sunt sigur: **Sufletul lui Deceneu nu este în Carpați, ci în Himalaya**. Dacă ar fi fost în Carpați, noi românii, până astăzi am fi reînviat cu vigoare în credința ancestrală. Dar precum ştim nu este aşa. Deşi anumite datini vechi s-au menținut, totuşi ele sunt ținute sub ochiul atent al creştinismului.

- Ce rol va avea Deceneu? mă arăt curios.

- După ce îl trezim pe Marele Preot al geto-dacilor, tot ce va urma este ca mişcarea unui bulgăre care colectează zăpadă, din ce în ce mai multă, pe măsură ce se rostogoleşte. El, Deceneu, va face ca sufletele geto-dacilor să revină în număr mare în oamenii care trăiesc şi vor trăi în România şi Republica Moldova, cu alte cuvinte... să se întoarcă la matcă.

- Ai gânduri mari! Proiectul tău este de mare anvergură. Cât timp crezi că poate lua împlinirea lui.

- Zeci de ani, în mod cert. Treptat, sufletele străbunilor vor fi din ce în ce mai numeroase şi vor înlocui pe cele străine rădăcinii noastre strămoşeşti. Din fericire, credinţele geto-dacilor există încă în tradiţiile populare ale românilor. De acolo putem porni pentru regenerarea neamului nostru.

- Ceea ce ţi-ai propus este deosebit şi interesant. Pentru un om obişnuit un asemenea proiect ar părea fantezist. Foarte bine! În altă ordine de idei, îmi pare rău că acum trebuie să plec. Dacă vrei ne întâlnim diseară pe la ora 7 la acelaşi restaurant? îi propun lui Florin.

- Bine.

Revin la hotel. Dacă stau să mă gândesc bine, la analiza lui Florin, logica lui este impecabilă. De-a lungul timpului s-au umbrit părţi din filoanele native spirituale, atât cel geto-dacic, zamolxianismul, cât şi cel roman, prezente pe teritoriul Daciei de la extinderea imperiului roman peste acele pământuri. În ciuda acestui fapt rădăcina geto-dacică este prezentă cu vigoare în credinţele populare româneşti.

Către seară merg la întâlnirea cu Florin.

- Ce vom face în continuare? îl întreb în loc de bun găsit.

- Mâine plecăm în Himalaya, dacă eşti pregătit! mă anunţă el cu hotărâre în glas.

A doua zi dimineaţa Florin soseşte la hotelul meu. Este echipat potrivit pentru drum lung, poartă în spate un rucsac cu cadru.

- Vom avea nevoie de haine groase acolo la munte, îmi spune el.

- Am câte ceva, dar voi cumpăra şi altele pe parcurs.

După rezolvarea formalităţilor părăsirii hotelului, suntem gata să pornim către gară. Pe drum Florin îmi expune planul său:

- Va trebui să ajungem la Delhi de unde cu un avion vom merge la Kullu în statul indian Himachal Pradesh. Este acolo o zonă muntoasă numită Valea Zeilor. Întreaga suprafaţă a statului Himachal Pradesh este cunoscută în scripturile hinduşilor sub numele de Pământul Zeilor, *deva bhumi*. Acolo se află sufletul Marelui Preot Deceneu!

Ajunşi la Delhi mergem direct la o agenţie de voiaj şi ne procurăm bilete de avion pentru a doua zi. Înnoptăm în oraş la un hotel.

Avionul, în care ne-am îmbarcat, este mic şi scârţâie din toate încheieturile, dar îşi îndeplineşte serviciul. După o oră şi jumătate aterizăm pe aeroportul Bhuntar situat la aproape 12 km de Kullu. De

acolo cu un taxiu ajungem la Kullu, de unde îmi cumpăr haine groase de lână. Luăm apoi un alt taxiu cu care urcăm către Manali. Cam la jumătatea distanței dintre Kullu şi Manali, la aproximativ 12 km, este Raison Valley, locul nostru de destinație. Autovehicolul ne lasă chiar la recepția complexului Nature Notes Resort. Parcă am fi fost aşteptați, obținem imediat cazare.

În martie, pe aceste meleaguri, vara abia începe, deşi în climatul temperat este sezonul de primăvară. Zăpada s-a topit pe coline, dar vârfurile sunt acoperite de nea. Este timpul când apar turiştii, în număr mare, atraşi de frumusețea şi puritatea locurilor.

Căbănuțele pentru turişti au o poziție minunată, sunt situate chiar pe malul râului Beas. De o parte şi de alta le împrejmuiesc munții tăiați de matca râului. Instalați fiecare în cabana proprie, ne petrecem prima noapte răcoroasă prin aceste părți de lume.

A doua zi ne trezim devreme. Dorim să vedem răsăritul soarelui. Este impresionant să priveşti cum soarele se iveşte de după crestele Himalayei, cea mai înaltă regiune muntoasă de pe planetă.

După micul dejun ieşim să explorăm împrejurimile. Valea Zeilor este aşezată la picioarele culmilor semețe ale munților Himalaya, ei înşişi denumiți Lăcaşul Zeilor. Înspre înălțimi se văd planând vulturii himalayeni, stăpâni ai cerului.

- Zona nu-şi dezminte numele, îmi spune Florin pătruns fiind de admirație. Iată piscurile Himalayei, Paradisul Zeilor. Dintr-un astfel de loc mi-am dorit să demarez Proiectul Deceneu.

- Simt că renasc printre aceste măreții, îi mărturisesc.

- Vom porni ritualul focului pe 21 martie când în emisfera nordică are loc echinocțiul de primăvară. Până atunci avem timp să ne pregătim. Trebuie să găsim persoanele care să participe alături de noi.

- Vom urma *yajna* tradițională hindusă?

- Oarecum. Dar va fi mai mult un ritual ale focului sacru ca la geto-daci.

- Cuuuum? Ce spuuui? Nimeni nu a mai aprins focuri în Carpați, în scop de venerare, de multe secole. Nu ştim practic în ce constau astfel de practici.

- Nu-i chiar aşa. Ciobanii carpatini au păstrat cultul focului dacic. Partea de ritual, cea care invoca divinul, s-a menținut în memoria colectivă sub diferite forme. Nu ştim acele incantații vechi, în schimb avem astăzi... balade şi poezii.

- Baladele populare româneşti? În Himalaya? Nu-mi vine să cred!

- Exact. Prin ele vom atrage sufletul lui Deceneu retras aici în Valea Zeilor.

În zare văd semeția crestelor îmbrăcate în zăpadă. Înțeleg cum o astfel de privelişte grandioasă ne poate impresiona şi şlefui mintea. Mă gândesc la geto-daci... la dârzenia acestor oameni... la măreția Carpaților ce le-a cizelat sufletele de-a lungul timpului... la Marele Preot Deceneu.

- Cunoaştem numele unor geto-daci celebri, Decebal, Dromihete, Burebista, dar nu putem fi siguri că ele sunt cele originare; limba veche s-a pierdut. Cum putem fi siguri, de pildă, că pe Deceneu îl chema astfel?

- Nu avem intenția de a reînvia limba geto-dacă, nici că este posibil, precizează Florin. Acele vremuri sunt apuse. Noi, românii, putem face ca spiritele acelor oameni să revină în noi ca suflete. Filonul spiritual al geto-dacilor poate astfel ieşi la suprafață.

Sunt idei înălțătoare! Florin îşi continuă viziunea:

- Reînvierea sufletelor geto-dacilor nu înseamnă că tânjim după un trecut idilic la care vrem să revenim. Proiectul Deceneu îşi propune să creeze o nouă bază a civilizației românilor. Cum va evolua o astfel de cultură dacoromânească? Numai viitorul ne poate arăta! Esențial pentru noi este faptul să pornim bine, să formăm structura, pe care se va sprijini şi dezvolta edificiul ce va fi construit treptat de către generațiile viitoare. Avem un mare potențial. Dumnezeu nu ne-a lăsat niciodată, dar inițiativa refacerii unui drum spiritual propriu trebuie să pornească de la noi.

Simt că îmi cresc aripi. Îi mărturisesc:

- Ai reuşit să mă însufleţeşti. Zbor în al nouălea cer ascultându-te.

- Mai întâi va trebui să găsim locul pe care să aprindem focul sacru dacic, Focul Lui Zamolxe. Vom porni cu recitarea baladei Miorița. În ea este zugrăvit sufletul geto-dacului, ilustrat în ciobănaşul carpatin.

Ne apropiem de râu şi trecem cu privirea peste întreaga suprafață ce ne înconjoară.

- Cred că cel mai bun loc este chiar aici lângă râu, alege Florin.

După-amiază suntem amândoi preocupați cu alcătuirea unei echipe care va participa împreună cu noi la *yajna*. Căutăm grupuri de indieni. Ne alăturăm lor şi bem împreună *masala,* ceaiul iute indian. Printre ei cunoaştem un localnic, pe Dele. Din vorbă în vorbă îi explicăm planul

nostru. El este încântat şi se oferă să ne ajute prin participarea la ritualul focului sacru. Îi arătăm locul ales de noi pentru desfăşurarea ceremoniei.

- Foarte bine, ne spune Dele. Eu şi soţia mea Naina participăm bucuroşi la *yajna*. Vom veni însoţiţi de câteva persoane dornice de a fi alături, ne asigură el cu bunăvoinţă.

- Mulţumim, zice Florin. Ne întâlnim cu toţii în acest loc cu puţin timp înainte de răsăritul soarelui.

A doua zi dimineaţa ne trezim mai devreme. Avem pregătite şi lemnele de foc. Le-am strâns ieri după-amiază. Îmbrăcaţi gros, cu haine de lână, luăm cu noi cele necesare şi ne îndreptăm spre malul râului.

Dele şi soţia sa, însoţiţi de persoanele promise, sunt deja prezenţi la locul de întâlnire. Câţiva au adus lemne ca ofrandă. Le vom arde în focul sacru *yajna*. Toţi ştiu că doar un combustibil lemnos de bună calitate poate să fie folosit la evenimentele de factură sacră, ca cel al nostru.

- Acest moment al dimineţii este cel mai potrivit pentru ceea ce vom întreprinde, ne spune Florin. Ritualul focului trebuie început înainte de mijirea soarelui la orizont. Va fi încheiat după ce discul solar este bine vizibil pe cer. Ne va lua cam o jumătate de oră.

În afară de Dele şi Naina sunt prezente încă şase persoane: două femei, două tinere şi doi băieţi. Cu Florin şi cu mine suntem cu toţii zece participanţi. Dele dă câteva instrucţiuni indienilor grupului, apoi suntem toţi atenţi la ceea ce avem fiecare de făcut.

Naina deschide cutiuţa cu pudra roşie *kumkum*. Aplică rând pe rând, tuturor celor prezenţi, un punct roşu între sprâncene, acolo unde este considerată că se află *Ajna Chakra*.

Suntem toţi în picioare, cu faţa către rugul pregătit, aşteptând răsăritul soarelui. De acum ştim ce avem de făcut. Florin va recita balada Mioriţa, având astfel funcţia de preot zamolxian, preot deceneu. Eu, cu grupul de indieni vom repeta în cor un singur cuvânt: Deceneu. Tuturor participanţilor Florin ne spune să ne gândim intens la o dorinţă personală, o *sankalpa*. Această cerere, supusă voinţei zeilor, urmează ca în viitor să fie împlinită prin puterea devoţiunii noastre către ei. Zeii vor asculta cererile noastre duse către ei prin mijlocirea focului sacru. Pe parcursul desfăşurării ritualului, toţi cei prezenţi, putem alimenta focul cu lemne şi vreascuri.

În scurt timp se lasă liniştea. Marele moment a sosit. Florin dă semnalul pornirii ritualului spunând în româneşte:

- Să aprindem focul zeilor carpatini aici în Himalaya!

Cu gesturi sigure se apleacă şi menține flacăra unui chibrit aprins în mijlocul vreascurilor. Se iveşte o limbă plăpândă de foc.

- Iată cum debutăm, spune Florin cu vocea plină de emoție. De la această flacără firavă se începe regenerarea unui întreg popor, neamul românesc. Dedic acest ritual al focului sacru dacic Lui Zamolxe.

Intonăm *mantra* Zeului Zamolxe. Luăm ca model vestita *mantră* hindusă *Om* creând *mantra* specifică *zam*. Grupul cântă: *zaaaaaaammm*. O singură intonare ne ia 15-20 de secunde. Executăm astfel trei rostiri cu o scurtă pauză de câteva secunde între ele.

Apoi Florin porneşte cântul baladei pe fondul sonor creat de noi prin pronunțarea numelui Marelui Preot geto-dac, Deceneu. Fiecare cuvânt ne ia 3-4 secunde: De-ce-neeeu, De-ce-neeeu, De-ce-neeeu...

Florin deapănă faptele mioritice. Din când în când punem vreascuri şi lemne pe focul care de acuma s-a întețit.

Visez cu ochii deschişi. Mă văd în munții Carpați rezemat de bâta ciobanului şi înconjurat de oile păscând. Văd apoi siluete de geto-daci, aşa cum îi ştiu de pe Columna lui Traian şi din cărțile de istorie. Apar din toate direcțiile şi se adună în jurul unui foc imens.

Florin este acum la a treia recitare a baladei. Ajunge la final, la momentul nunții cereşti a ciobănelului: *că la nunta mea s-a ivit o stea, c-am avut nuntaşi brazii, păltinaşii, preoți munții mari, păsări lăutari, păsărele mii şi stele făclii!*. Privesc crestele munților Himalaya. Pe deasupra noastră se văd planând vulturii himalayeni. Ritualul se încheie cu pronunțarea a trei *mantre zam*.

- Garuda, Garuda, spune Dele arătând vulturii care la altitudine mare zboară în cercuri largi chiar deasupra capetelor noastre.

- *Deva*, *deva*, adaugă tot el, vrând să spună că zeii se manifestă în acei vulturi.

Florin radiază bucurie din toată ființa. **Proiectul Deceneu a debutat aşa cum şi-a dorit.**

Înainte de a ne răspândi fiecare la treburile proprii, Dele îi invită, pe cei din grupul prezent, să participe la *yajna* şi a doua zi.

- Este extraordinar ce ni se întâmplă, îi spun lui Florin. Avem soli de acolo, din cer. Dele i-a numit pe vulturi, *deva*, adică zei.

- Mi se confirmă credința că spiritul Marelui Preot Deceneu era pe unul din acei munți înalți. Prin ritualul nostru el a intrat în sufletul unui vultur. A putut să vadă în acest fel ce se petrece aici şi de ce a fost chemat.

- Florine, mă uimeşti! Ce va urma... numai Zamolxe ştie.

Ne retragem la hotel. Ziua ne-o petrecem citind. Florin are cu el studiile făcute de Densuşianu, Eliade, Vulcănescu şi alți cercetători ai mitologiei române şi timpurilor geto-dacilor.

- Am observat că ai schimbat cuvintele Mioriței, îi spun lui Florin. În versiunea ta, tovarăşii ciobănelului, mândru, tras ca prin inel, nu vor să-l omoare, ci... să-l însoare. Măicuța lui caută să-l însoare şi ea, dar cu o băciță care lui nu-i place. În rest totul este de vis, nunta lui în câmp de mohor la care, din lipsă de nuntaşi obişnuiți, participă întreaga natură: brazii, păltinaşii, păsărelele care sunt lăutarii, preoții care oficiază sunt munții. Concordă cu crezul tău că spiritele marilor inițiați sunt pe munți. Nunta ciobănelului s-a prelungit în noapte astfel că stelele au luminat bolta. În acest context stelele pot fi luate ca surse de ghidare, arătând un drum spiritual.

- Interpretarea ta este corectă. Am dorit ca Miorița mea să fie veselă. De altfel sunt multiple variante ale baladei, dar toate subliniază aceeaşi simbioză existențială dintre ciobănaş şi natură. Aşa văd eu zamolxianismul dezvoltat până în zilele noastre.

Seara îl întâlnesc pe prietenul nostru indian Dele. Vreau să-mi relateze câte ceva despre zeii acestor locuri. Numele dat ținutului, Valea Zeilor, are o adâncă semnificație. Mai întâi îmi spune despre el:

- Sunt originar din Valea Parvati. Satul meu, Malana, se găseşte la peste 2500 metri înălțime pe malul râului cu acelaşi nume, la aproape 25 km de aici. Comunitatea noastră este izolată, legendele spun că ne tragem din soldații lui Alexandru Macedon veniți pe aceste meleaguri. Nu ne asemănăm cu oamenii altor grupuri din împrejurimi. Vorbim limba Kanashi, deosebită de toate celelalte din zonă.

- Am auzit ceea ce se spune despre voi. Ştiu şi că oamenii din aşezările de aici cred în unul sau în mai mulți zei sau zeițe care le patronează viața. Voi la Malana ce zeu adorați?

- Zeitatea la care ne închinăm se numeşte Jamlu. Originea ei se pierde în timp. Reprezentarea fizică a zeității este animată de un spirit al înțelepciunii despre care noi credem că poate intra în oameni şi transmite mesaje.

- Zeul Jamlu! Numele sună apropiat de *mantra* folosită de noi, *zam*.

- Într-adevăr. Vă mărturisesc că această asemănare m-a făcut să mă ofer să vă ajut.

- Spune-mi mai multe despre Valea Zeilor, îl rog pe Dele.

- Se spune că în Himalaya, în Valea Zeilor, cerul este deschis către cei de sus, încât omul poate chema orice suflet pe care doreşte să-l întrupeze. Noi credem că astfel de spirite pot coborâ în oamenii pe care îi numim *gurr*. Pe vâfurile munților sunt spiritele zeilor şi zeițelor care uneori vin sub formă de vulturi. Ritualurile focurilor, *yajna*, cum le numim în India, au rolul de a chema spiritele care ascultă dorința, *sankalpa*, celui sau celei care le venerează, şi apoi o împlinesc cum ştiu ele că este mai bine.

- Cât de răspândită este *yajna* prin aceste locuri?

- Foarte mult. Se spune că la Kullu, numit Kulantpitha în textele religioase, locuia înțeleptul Shringi, vestit şi pentru că a condus *yajna* regelui Dasharatha. Se povesteşte în epopeea *Ramayana* că acel eveniment a creat posibilitatea naşterii zeului Rama şi a fraților săi. Prin invocarea zeului Vişnu, la acea *yajna,* o parte a spiritului său a intrat într-un om, în Rama. Am spus anterior ce pot face spiritele.

- Aveți credințe foarte interesante. Dar tu, împreună cu soția, de ce ați părăsit satul natal?

- Lucrăm temporar aici. În Malana oamenii sunt foarte săraci. Dar curând ne reîntoarcem pe meleagurile noastre.

- Mulțumesc Dele, am aflat multe de la tine. Ne întâlnim iarăşi mâine dimineață.

A doua zi facem pregătiri similare. Eu voi conduce ritualul. Aleg ca text poezia *Eu nu strivesc corola de minuni a lumii* a lui Lucian Blaga. Voi recita fragmente din poezia *Luceafărul*, a lui Mihai Eminescu.

Ieşim din cabane şi ajungem la locul ştiut. Mi-am pregătit o coroniță de creguțe verzi pe care mi-o aşez pe cap. Din nou Naina, soția lui Dele, pregăteşte pudra roşie *kumkum*. O aplică apoi, rând pe rând tuturor, între sprâncene, ca un punct roşu.

Focul este aprins. În rolul meu de conducător al ritualului le amintesc celor prezenți să-şi aleagă o dorință personală. Ea va fi transmisă spre împlinire cerului prin intermediul focului sacru. Am şi eu dorința mea către Dumnezeu: *Zamolxe, Te rog să dai viață Proiectului Deceneu*. Este aceeaşi pe care am cerut-o şi ieri.

- Închin acest ritual Zânei Zânelor, îi anunț pe cei prezenți în românește și în engleză.

Intonăm iarăși de trei ori *mantra zam*, apoi încep recitarea pe rând a poeziilor: *eu nu strivesc corola de minuni a lumii și nu*... Încet, ritmic, versurile care m-au fascinat în anii de liceu sunt recitate de trei ori. În surdină audiența pronunță neîncetat numele Deceneu.

Astăzi participanții sunt mai vioi. Deși prezentul foc ritual îl numim geto-dacic, practic esența modului nostru de execuție este aceeași cu cea a hindușilor, doar cuvintele diferă.

Vulturii himalayeni fac iarăși volute largi pe deasupra capetelor noastre, dar de data aceasta zboară mai jos. Am încheiat ritualul. Naina, soția lui Dele, se apropie de mine și îmi mărturisește:

- Noi, oamenii de pe aici, avem întruchipări ale zeilor și zeițelor noastre în idolii pe care îi păstrăm și cu care mergem mereu la sărbătorile locale. Cea a zeului dumneavoastră, Deceneu, unde este?

- Naina, Deceneu nu este zeu, ci a fost un mare inițiat, un fel de *gurr* cum spuneți voi, al unui popor care a trăit cu peste 2000 de ani în urmă. Noi credem că spiritul lui a poposit aici în Himalaya și se manifestă acum ca suflet într-unul din acei vulturi care planează acolo sus pe cer. Pe măsură ce aceste practici *yajna* sunt împlinite, prezența lui Deceneu se va manifesta, din ce în ce mai vizibil, mai aproape de noi. Am aflat de la Dele, ieri, despre credința voastră, că astfel de spirite pot intra în oameni. Deceneu poate fi numit zeu din punctul vostru de vedere, dar pentru noi el este un Mare Preot, un fel de brahman suprem. Zeul nostru se numește Dumnezeu sau Zamolxe.

- Jamlu. Mi-a spus Dele că numele zeului dumneavoastră seamănă cu cel al zeului nostru.

- Într-adevăr. Este ceva de care putem ține seama. Cercetări se pot face în viitor pe o astfel de temă. Noi, eu și Florin, suntem din acele părți ale lumii de unde au venit strămoșii voștri, macedonenii și grecii lui Alexandru Macedon.

- Chiar și semănați cu noi, spune ea uitându-se la mine și la Florin.

Dele reamintește grupului său că mâine, la aceeași oră, vom continua ritualul, apoi ne răspândim cu toții la treburile noastre.

Reveniți la cabane îl rog pe Florin să îmi spună programul zilelor următoare:

- Ce vom mai face? Cât timp vom continua astfel?

- Depinde cum vor decurge evenimentele. Vom alterna între noi doi

conducerea ritualului. Mâine este rândul meu. Mă voi mai gândi ce text să folosesc.

În restul zilei cutreierăm împrejurimile. În continuarea dimineții mergem pe malul râului în sus spre Manali. După-amiaza schimbăm direcția umblând pe râu în jos către Kullu. Totodată adunăm şi pregătim lemne pentru a doua zi.

- Florine, ce vei recita sau cânta mâine?

- Va fi o surpriză.

- Abia o aştept.

În dimineața următoare, la aceeaşi oră, ne îndreptăm către locul de întâlnire. Dele, Naina şi grupul lor sunt deja prezenți, ca de abicei. Este surprinzător să constatăm punctualitatea acestor oameni, ştiind cât de rară este ea printre indieni.

Ritualul nostru începe ca de obicei. Naina ne înseamnă între sprâncene punctul cu pudra roşie *kumkum*. Apoi Florin le aminteşte tuturor să-şi pună o dorință în minte şi anunță scopul ritualului:

- Dedic această *yajna* Marelui Preot geto-dac Deceneu.

Florin recită în această a treia zi a ritualului poezii despre trecutul glorios al geto-dacilor. Arată dârzenia acelor oameni şi spiritul lor de dreptate. Pentru mine, care înțeleg limba română, tot ce aud este deosebit de înălțător.

Corul participă cu acelaşi sârg la momentele de extaz devoțional. Privesc cerul. Iată că vulturii himalayeni îndrăznesc să coboare doar la circa 100 de metri înălțime de noi, ceva neobişnuit pentru aceşti solitari ai înălțimilor. Deja a trecut mai mult de jumătate de oră şi ne apropiem de încheierea ritualului. Florin pronunță ultimele cuvinte… apoi se face liniște.

Deodată se petrece ceva neaşteptat. Privesc şi… nu-mi cred ochilor. Un vultur, aflat doar la câțiva metri, coboară în picaj chiar deasupra noastră. Îl atinge pe Florin cu o aripă… apoi se înalță iarăşi în văzduh. Spre surprinderea mea, această întâmplare nu provoacă panică printre colaboratorii noştri indieni. În schimb eu şi Florin suntem uluiți.

- Ce s-a întâmplat? Te-a rănit? îl întreb.

- Doar m-a atins cu aripa.

Văd că Florin are o scurtă convorbire cu Dele, după care grupul se dispersează. Ne retragem şi noi la cabane.

- Ce întâmplare extraordinară! îi spun lui Florin. Şi dintre toţi cei prezenţi vulturul te-a atins cu aripa doar pe tine.

- Cred că ai înţeles ce s-a întâmplat. Vorbeşte cu Dele.

În timpul zilei am ocazia să-l întâlnesc pe indianul nostru.

- Ce zici de cele petrecute? Oare de ce vulturul a coborât şi l-a atins cu aripa pe prietenul meu, după ce am înfăptuit *yajna* azi dimineaţă?

- S-a produs un transfer spiritual în corpul lui. A fost semnul că el a dobândit ceea ce şi-a dorit prin ritualurile înfăptuite aici.

- Prin urmare are în el sufletul lui Deceneu.

- Asta în mod cert! Vulturul i l-a transmis. Totuşi manifestarea sufetului nou în personalitatea amicului dumneavoastră nu se va produce imediat. Veţi vedea că vor trece săptămâni, chiar luni, până când calităţile sufletului absorbit vor putea fi vădit observate în el. Este nevoie de o adaptare a sufletului la noul mediu uman în care a descins, adică corpul şi mintea prietenului dumneavoastră.

- Acum înţeleg mai bine. Mulţumesc că m-ai lămurit, Dele.

Mă reîntorc la căbănuţele noastre şi îl întreb pe Florin despre programul nostru din ziua următoare.

- Va trebui să plecăm chiar mâine, îmi spune el.

- Ok. Cum crezi tu că este mai bine.

Înainte de plecare îi sugerez lui Florin să facem un cadou generos, o sumă de bani, ajutorului nostru Dele.

- Şi eu mă gândeam la asta. Sunt aşa săraci oamenii pe aici. Uite partea mea, pune şi tu cât doreşti.

Îi găsesc pe Dele şi Naina îndeletnicindu-se cu treburile lor. Mă apropii de ei şi le înmânez darul nostru. Cei doi privesc cu uimire şi nespusă bucurie, când la surpriza făcută, când înspre mine. Dele este foarte emoţionat.

- *Sir*, eu şi soţia ne întoarcem chiar mâine în satul nostru. Vă mulţumim pentru bunătate şi generozitate.

- Rămâneţi cu bine. Noi plecăm mâine la Kullu.

- Drum bun şi să vă vedem cândva la noi în sat, la Malana.

- Nu cred că voi putea escalada munţii până acolo. Rămâneţi cu bine. Zeul Jamlu fie cu voi!

- Şi Zamolxe cu dumneavoastră!

Ajuns din nou la cabane, ne aranjăm bagajele pentru plecarea noastră de a doua zi. Vom merge la Kullu cu un taxiu. De acolo vom

obține uşor bilete de avion de întors la Delhi. În acest sezon de vârf nu prea sunt călători care să părăsească zona turistică ce devine pe zi ce trece tot mai aglomerată.

În ziua ce urmează, de la Kullu zburăm cu avionul la Delhi.

Ce vom face mai departe? Florin va merge la Bombey. De acolo, în câteva zile, are avion spre Europa. Eu mă voi înapoia la Benares.

A fost o aventură extraordinară, aşa cum am şi crezut că va fi, dar aş vrea să ştiu cât mai multe despre focul sacru care poate fi închinat zânelor şi zeilor, acolo în România. Cer sfatul lui Florin:

- Ce izvoare pot consulta despre focul sacru dacic?

- Despre aceasta cel mai bine ar fi să vorbeşti cu profesorul Coriolan Bârnea din oraşul Făgăraş. El este cel care a studiat documentele istorice şi tezaurul folcloric românesc şi se preocupă de regenerarea spiritualității geto-dacilor. Tot el spune că religia geto-dacilor este încă vie. Cuvântul Dumnezeu, deşi folosit de către creştinii ortodocşi români de veacuri, desemnează de fapt un zeu „păgân". Etimologic, din limba latină, Dumnezeu înseamnă „stăpâne zeu", „doamne zeu". Cercetările îi aparțin profesorului Coriolan Bârnea. Dumnezeu este prin urmare echivalent cu termenul folosit de geto-daci, Zamolxe. Profesorul este persoana care m-a inspirat să vin aici în Munții Himalaya şi să demarez Proiectul Deceneu. Cât priveşte religia lui proprie... el spune că aparține celei zamolxiene.

- Coriolan Bârnea? Cum îl pot găsi?

- Toată lumea îl ştie în Făgăraş.

Ne-am notat deja adresele unde vom putea coresponda. La gară ne despărțim cu o îmbrățişare caldă.

- Dragă prietene, este fascinant ce mi s-a întâmplat în compania ta aici în India, îi spun. De acum sunt foarte curios ce va urma.

- Nici eu nu ştiu. Dar pot spune cu certitudine că Proiectul Deceneu a debutat cu succes.

Întors la Benares încerc o evaluare a celor petrecute alături de Florin Şoimariu. Proiectul Deceneu este o inițiativă extrem de temerară: regenerarea neamului românesc pe baze spirituale noi.

Intenționez ca la revenirea mea în Australia să iau imediat legătura cu Florin şi să aflu cum se derulează planul său acolo în România.

* * *

Cap. 2

Zamolxianism

Reîntors în Australia îi scriu lui Florin, cu lux de amănunte, ceea ce am mai făcut după despărțirea noastră de la Delhi şi îl întreb despre noutățile în desfăşurarea Proiectului Deceneu în România. Până la sfârşitul anului 1997 i-am tot scris pe adresa dată de el, dar nu am primit niciodată răspuns. Până la urmă am renunțat să îi mai trimit scrisori.

În decursul anilor ce au urmat am călătorit în India. Plecarea în România a fost mereu amânată. Decembrie 2004 şi tragedia valurilor uriaşe țunami m-au prins în India, deşi nu într-o arie afectată. În primăvara anului 2005 mă hotărăsc să merg în România pe timpul verii. Întâmplările petrecute în India în compania lui Florin îmi sunt încă vii în memorie. Trebuie neapărat să rezolv misterul întreruperii legăturii noastre.

Ajuns în România, după câteva zile de la sosire plec la Făgăraş. Am cu mine adresa dată de Florin.

De la gară iau un taxiu, ajung în fața blocului, intru în hol şi urc pe scări. Sun la uşa apartamentului. Uşa se deschide, în cadrul ei apare un domn. Este mirat să vadă în prag un necunoscut.

- Bună ziua. Caut un prieten. Se numeşte Şoimariu... Florin Şoimariu.

- Florin Şoimariu? Domnule dragă, persoana pe care o căutați nu locuieşte aici. Noi ne-am mutat în acest apartament acum 3 ani. L-am cumpărat de la un anume domn Gavrilă. Poate că cel pe care îl căutați a locuit aici înaintea celui de la care am cumpărat noi.

Rămân nedumerit şi dezamăgit. Cele ce aud mă iau prin surprindere. Vroiam neapărat să-l regăsesc pe omul care a pornit Proiectul Deceneu în Munții Himalaya.

- De altfel nu am auzit prin Făgăraş că ar locui în oraş cineva cu numele Şoimariu. Noi am veni aici din Alba Iulia, nu putem spune că ştim prea multă lume în Făgăraş. Dar dumneavoastră, dacă nu vă supărați, cine sunteți şi de unde veniți?

- Din Australia. L-am cunoscut pe Florin Şoimariu în India cu 8 ani în urmă. Atunci, imediat după ce am revenit în Australia, i-am trimis

câteva scrisori în România. Neprimind niciun răspuns, am renunțat, crezând că prietenul meu s-a mutat undeva.

- Nu ştim nimic despre amicul dumneavoastră.

Interlocutorii mei sunt foarte amuzați de întâlnirea lor cu mine. Sunt bine dispuşi, se pare că le-am stârnit curiozitatea.

- Ați vizitat India. Foarte interesant. Dar de ce nu intrați? intervine doamna cu amabilitate. Numele meu este Laura şi al soțului meu, Mircea. Familia Manea. Dumneavoastră?

- Cezar Augustin.

Poftit în sufragerie sunt invitat să iau loc pe unul dintre fotolii.

- Doriți un ceai? întreabă doamna.

- Cu plăcere, mulțumesc.

Domnul se aşază şi el într-un alt fotoliu alăturat.

- Suntem chiar amuzați de această întâmplare, îmi spune el. Deci domnul Şoimariu, pe care l-ați cunoscut în India, v-a dat această adresă.

- Este tot ce ştiu despre el şi Făgăraş. Mi-a menționat totuşi un nume, cel al profesorului Coriolan Bârnea, care ar locui aici în oraş.

- Ooo... pe profesorul Bârnea îl cunoaştem.

- Iată că totuşi există o legătură, le zic bucuros. Florin Şoimariu ştia ceva.

Încăperea ne este inundată acum de aroma suavă de busuioc. Gazda ne înmânează câte o ceaşcă de ceai fiecăruia.

- Auzi Laura, domnul a menționat numele profesorului Bârnea. Ştie despre el de la acel domn Şoimariu.

- Aaa! Da?

Ceaiul fierbinte ne transmite din căldura şi savoarea sa. Gazdele încearcă să-mi afle intențiile.

- Ce veți face în continuare? mă întreabă doamna Laura.

- Vreau să-l întâlnesc pe profesorul Bârnea. Sunt convins că dânsul va lămuri misterul dispariției lui Florin Şoimariu. Profesorul desigur că îl cunoaşte.

- Vă putem face noi legătura cu el, îşi oferă serviciile domnul Mircea.

- Ar fi minunat.

Ridică receptorul din furcă şi formează un număr la tastele aparatului. După o scurtă introducere îi explică profesorului Bârnea că domnul Cezar Augustin, venit tocmai din Australia, ar dori să-l vadă.

- Domnul Bârnea vă întreabă dacă puteți să-l vizitați într-o jumătate de oră. Stă destul de aproape de noi. Vă vom conduce.

- Da, desigur, îi mulțumesc.

În câteva minute suntem gata de plecare. Traversăm piața cetății. Pe drum domnul Mircea își motivează grabnica plecare, după ce vom ajunge la casa profesorului:

- Noi nu vom putea să fim în continuare cu dumneavoastră, mai avem nişte treburi de făcut. Doar vă ducem până acolo.

În circa 20 de minute ajungem la destinație. Intrăm în curtea spațioasă a unei case arătoase. Profesorul Bârnea este aşezat, la o masă de grădină, la umbra unui pom. Însoțitorii mei mă prezintă, apoi se scuză că nu pot rămâne şi pleacă imediat.

- Cezar Augustin din Australia? își începe profesorul dialogul. Eu nu cunosc pe nimeni prin acele locuri, mă întreb cum ați aflat dumneavoastră despre mine?

- Este o întreagă istorie, domnule profesor. Şi este legată de India.

- India? Asta-i culmea. Nu am nicio legătură cu India. Spuneți-mi vă rog ce știți?

- În India l-am cunoscut pe concetățeanul dumneavoastră Florin Şoimariu. Acolo el a demarat Proiectul Deceneu.

- Aaaa! Florin Şoimariu!?

Cu o mirare întipărită pe chip, își aduce aminte:

- Da, da. Cu ani în urmă am cunoscut persoana despre care vorbiți. Mi-a spus că fusese în India, dar nu a menționat nimic despre Proiectul Deceneu. Am aflat ulterior că el a părăsit Făgăraşul. Nu ştiu unde poate fi acum.

- Florin Şoimariu mi-a descris în linii mari studiile pe care le-ați făcut, cele legate de regenerarea religiei geto-dacilor.

- Domnule dragă, preocuparea asta a mea este adevărată. De mulți ani am un proiect personal legat de reînvierea tradițiilor strămoşilor noştri geto-daci. Dar vă spun că sunt foarte puține persoane cu care am vorbit despre cercetările mele.

- Florin Şoimariu mi-a făcut cunoscută credința dumneavoastră, faptul că susțineți ideea că religia geto-dacilor este încă vie.

- Afirm cu putere că aşa este.

- Tot Florin Şoimariu mi-a spus că Lui Dumnezeu Îi spuneți Zeul Dumnezeu sau Zamolxe.

- Întocmai. Etimologic, Dumnezeu înseamnă „stăpâne zeu”. Nu se

poate contesta faptul că este un apelativ pe care creştinii l-au preluat de la populația locală, la venirea lor aici, ci nu din filiera ebraică, aşa cum ar fi fost normal să o facă. Dumnezeu este un Zeu, acelaşi cu Zeul Zamolxe al daco-geților.

Convorbirea ne este întreruptă de soneria telefonului aflat în casă.

- Vă rog să mă scuzați, îmi spune profesorul Bârnea, în timp ce se ridică iute şi merge să răspundă la aparat.

Se întoarce repede şi-mi mărturiseşte cu regret:

- Domnule dragă, trebuie să întrerupem discuția noastră agreabilă. A apărut ceva urgent şi trebuie să plec imediat de acasă. Dacă mai rămâneți în Făgăraş, ne putem întâlni iarăşi.

- Pot sta câteva zile.

- Foarte bine. Puteți reveni mâine pe la aceeaşi oră?

- Desigur.

Părăsesc locuința profesorului Bârnea. Îmi găsesc cazare în oraş. A doua zi, la ora stabilită, mă înfățişez iarăşi la casa profesorului. Acesta mă aşteaptă în curte, este cât se poate de binevoitor.

- Să ştiți că sunt deosebit de uimit de evenimentele pe care le trăim amândoi. Veniți tocmai din Australia să mă întâlniți aici la Făgăraş. M-am tot gândit la discuția noastră de ieri. Sunt acum încredințat că în spatele a ceea ce ni se întâmplă există un scop cu mult mai înalt.

- Şi eu înclin să cred la fel. Totul pare cumva aranjat de o putere pe care nu o putem înțelege deocamdată.

- Sunt de acord cu ce spuneți, domnule Augustin. Doriți să mâncați nişte fructe? Am câteva pere în bucătărie.

- Da, vă mulțumesc.

Profesorul Bârnea se ridică de la masă. Intră în casă şi revine cu un platou plin cu fructe. Mă întreabă:

- Ați menționat ceva ieri despre Proiectul Deceneu. În ce constă?

Îi relatez profesorului toate cele întâmplate cu Florin şi cu mine în India, în Valea Zeilor.

- Este fascinant, nemaipomenit de interesant, îmi mărturiseşte.

Fructele parfumate şi zemoase ne creează o stare plăcută. Întâlnirea noastră l-a entuziasmat pe interlocutorul meu. Îmi face o propunere:

- Ce-ar fi ca în loc să folosim timpul pentru descoperirea urmelor lui Florin Şoimariu, care fireşte că trebuie să fie pe undeva, să aflăm mai degrabă de ce ne-am întâlnit noi.

- Sunt de acord. Aş dori mai întâi să continuaţi ideea începută ieri, despre Dumnezeu ca fiind zeu.

- Domnule dragă, precum spuneam, cuvântul românesc Dumnezeu este numele zeităţii supreme, pe care populaţia locală daco-romană îl folosea. Etimologic este format din două cuvinte latine, *domine*, care înseamnă stăpân, în invocarea adresată lui, iar cuvântul zeu provine de la *deus*. Deci, „stăpâne zeu". Nu se poate contesta ideea că Dumnezeu se referă la zeu, nicidecum la numele Creatorului folosit în iudaism, acela fiind Iehova. Unele grupări creştine folosesc apelativul Iehova, pentru a arăta legătura lor intrinsecă cu iudaismul, ca să sublinieze că este vorba de acelaşi Creator.

- Zamolxianismul va folosi deci apelativul Dumnezeu.

- Desigur. Nimeni nu poate monopoliza cuvântul. Oricine poate să-l utilizeze, însă noi zamolxienii credem că este nume de zeu. În zamolxianism se pot folosi ambele nume. Atunci când zeităţii supreme i se spune Dumnezeu, avem numele Lui folosit de populaţia romanizată a Daciei. Când I se spune Zamolxe ne conectăm la rădăcinile geto-dacice. Iudeo-creştinii, cred eu, ar fi mai apropiaţi de rădăcinile religiei lor dacă ar folosi numele Iehova, cel la care se închina cel mort pe cruce. Dar desigur că nimeni nu le poate impune ce termen să utilizeze pentru denumirea divinităţii în care cred. Eu sunt de religie zamolxiană, numesc zeitatea supremă atât Dumnezeu, cât şi Zamolxe.

- Este extrem de interesant ce spuneţi domnule profesor. Să trecem acum la religia geto-dacilor. Există surse din antichitate, precum şi de mai târziu, care tratează acest subiect. Putem oare reconstitui o religie după astfel de documente? În ce stadiu vă găsiţi cu cercetarea?

- Domnule dragă, vă înformez încă de la început că intenţia mea nu este de a reconstitui religia geto-dacilor, având ca bază astfel de informaţii, ci să o redescopăr, în forma în care se găseşte în prezent. Eu cred că de la ocupaţia romană a Daciei, credinţa geto-dacilor a continuat să evolueze, să se transforme, chiar dacă a fost pe parcurs estompată şi dominată de religia iudeo-creştină. Zamolxianismul este un fenomen foarte interesant. Sub forma credinţelor populare a continuat să facă paşi înainte, să crească, putem spune. Aceasta şi din cauza faptului că în creştinismul românilor s-a folosit numele Zeului Dumnezeu, nu cel original al tradiţiei ebraice, care, cum spuneam, este Iehova. Astfel s-a facilitat continuarea parţială a practicilor religioase

existente înainte de venirea creştinismului pe teritoriile locuite în prezent de români.

- Susțineți ideea că o religie poate continua şi încă evolua fără să se manifeste prea mult la suprafață.

- Într-adevăr, eu cred că aceasta s-a întâmplat cu zamolxianismul.

- Ce documente vă susțin teoria?

- O bază documentară din trecutul istoric în cazul nostru este mai puțin folositoare pentru a reconstitui religia. Baza mea este practică, culege date din realitate. Cercetez cu atenție credințele populare, le conceptualizez, apoi ajung la anumite concluzii. Un fapt trebuie spus clar de la început: nu doresc să reconstitui religia geto-dacilor aşa cum exista în antichitate, ci să o scot la suprafață pe cea păstrată în sufletul neamului românesc. Cu alte cuvinte fac o operație de extragere a zamolxianismului din tradițiile populare ale românilor. Este drept, fac comparații uneori cu ceea ce ştim de la cei care au scris despre acest subiect în trecut. Dar, în ultimă instanță ceea ce contează este religia contemporană, nu ceea ce s-a scris din antichitate până în prezent despre ea. Cercetarea scrierilor lui Herodot, Platon, Strabon sau a altor autori mai târzii, înclusiv creştini, despre geto-daci, Zamolxis sau Zalmoxe (cum mai este El numit) şi cultul religios al acelui popor este interesantă, dar informațiile lor sunt de multe ori contradictorii. Acea lume despre care scriau ei, cu mai multă sau mai puțină obiectivitate, nu mai există. Nu ne interesează decât ca mărturie istorică. Mă concentrez în schimb pe cele scrise de cercetătorii români în ştiințele sociale, care au identificat zamolxianismul ca fiind prezent în tradițiile populare ale românilor. Susțin, ca mulți dintre ei, că în crezurile populare se poate descoperi sufletul zamolxianului timpurilor de azi.

- În ce stadiu vă găsiți? Când ați început practic cercetările?

- Din tinerețe m-a interesat tradiția strămoşească a românilor. Dar, din 1997 încoace, am avut un fel de revelații în această direcție. După întrevederea scurtă, din acelaşi an, cu prietenul dumneavoastră Florin, ceva parcă s-a întâmplat. De-a lungul timpului am purtat discuții cu mulți creştini din grupări diferite. Toți susțineau că ceilalți creştini sunt eretici, deoarece nu acceptă crezul lor specific. Acest fapt este un paradox, deoarece opiniile creştine sunt construite în jurul aceluiaşi set de idei, aflate în scripturi. Am analizat pe toate părțile cele expuse de ortodocşi, catolici şi grupările creştine protestante şi neoprotestante.

Fiecare-i părtinitor cu tabăra sa, crezând că numai ei posedă adevărul şi salvarea.

- E straniu că această confuzie se menţine încă de la începuturile creştinismului şi a fost menţinută cu trecerea timpului. Există o continuă dezbinare între credincioşii aceleiaşi religii care ne pune pe gânduri.

- Exact. După aceea, tot în acel an, am avut ocazia să particip la o sărbătoare populară, o nedeie. Am cunoscut acolo un ţăran. Îl chema Gligor, un nume care se foloseşte mai des la românii din Ardeal. De la acel om simplu am aflat despre câteva credinţe populare deosebite. Îmi amintesc chiar o vorbă de-a lui: „Noi, domnule, avem credinţa noastră, că sufletele celor duşi de pe această lume sunt vii undeva. Ele se întorc în oameni dacă le chemi" spunea el. Revenit acasă, după acea întâlnire, am încercat să îmi dau seama de substratul ideilor ţăranului Gligor. Aceasta m-a hotărât să încep studiul sistematic. An de an am acumulat informaţii. Pe parcurs mi s-a adeverit convingerea că acele credinţe populare româneşti formează un întreg mod de viaţă autentic, reprezintă o religie, în toată puterea cuvântului, care coexistă sincretic cu ideile creştine în actualul creştinism ortodox românesc. Dar să revenim la zamolxianism.

- Sunt deosebit de curios să aflu amănunte. Ce se poate spune de pildă despre Zeul Suprem Zamolxe şi panteonul zamolxian?

- Aş începe mai degrabă cu panteonul, apoi voi schiţa cum apare Zamolxe ca Zeu Mântuitor. În primul rând trebuie spus faptul că noi, în credinţele populare, avem zâne şi zei. Zăii cum spun mai ales ţăranii. Zeii şi zânele sunt anumite spirite. Manifestarea lor poate fi considerată dintr-o perspectivă masculină şi feminină. Etimologic, cuvântul zână provine de la numele Dianei, zeiţa fertilităţii la romani. Este o divinitate strâns legată de natură, fiind şi protectoare a femeilor. Această zeiţă este epitomul care a generat pleiada de zâne în tradiţiile românilor. Numele Diana a dat naştere la figura centrală a folclorului românesc, Sânziana, care practic provine de la Sancta Diana, adică sfânta zână. În acelaşi fel regăsim motivarea existenţei celorlalte zâne.

- Vă referiţi la credinţele în Zâna Florilor, Zâna Apelor, Zâna Ploilor, Zâna Zorilor şi alte spirite ale căror existenţă explică relaţia omului cu natura?

- Întocmai. Se ştie despre ele din credinţele populare. S-ar putea elabora o întreagă teorie a zânelor şi zeilor, un proiect la care lucrez în

prezent. Esențială este legătura lor cu natura. Zeitățile populare nu sunt adorate în genul în care sunt adulați sfinții, ele se află într-o simbioză existențială cu oamenii care cred în ele. Aşa cum ați remarcat avem Zâna Florilor, Zâna Apelor, Zâna Ploilor, Zâna Zorilor şi alte zâne, câte una pentru fiecare fenomen al naturii personificat cu gingăşie de către om. Aceste entități, spirite le putem spune, reprezintă partea pozitivă a manifestării naturii. De pildă Zâna Florilor este cea care ne bucură cu frumusețea şi mireasma florilor, aducând în noi trăirea iubirii, a armoniei mentale şi a sănătății. Zâna Apelor ne încântă cu răcoarea apelor, ne purifică prin folosirea apei pentru spălat, ne hrăneşte prin a bea apă, ne armonizează mental ascultând susurul unui izvor. Zâna Ploilor înlesneşte recoltele bogate, răcoreşte aerul şi hrăneşte vegetația, aducând abundență. Zâna Zorilor ne întâmpină în zori sub forma aerului proaspăt, dând astfel vigoare faptelor ce vor urma în timpul zilei. Cât priveşte Zâna Zânelor, ea este paragonul acestor entități spirituale, un fel de mamă cosmică având paralele în marile tradiții mitologice cu marile zeițe. Ea este partenera feminină a Lui Zamolxe şi prin El a lui Dumnezeu.

- Pe când Dumnezeu în creştinism este singuratic.

- Paradoxal, este adevărat. Îndrăznesc să spun că în zamolxianism Dumnezeu, prin Zeul Zamolxe, este într-un parteneriat cu Zâna Zânelor, mama cosmică pe care o putem numi ca principiu existențial Domnazâna. Un astfel de echilibru este susținut de viața însăşi, zeitățile participând la simbioza existențială om-natură într-un mod logic şi rațional. Este adevărat că şi în creştinism s-a încercat portretizarea puterii feminine prin Maica Domnului, dar aceasta nu a adus parteneriatul natural masculin-feminin integrator. Acest fapt continuă să genereze dispute extreme, unele grupări creştine realizând fisura şi încercând să repare „țesătura" prin ordinarea femeilor în clerul bisericii. Deşi în creştinismul ortodox nu se manifestă acest aspect la suprafață, precum este cazul în catolicism sau protestantism de pildă, un astfel de curent reformator poate erupe în viitor. Raționalitatea îşi va spune cuvântul şi în această privință. Pe când în cazul zânelor noastre nu avem astfel de probleme; omul se raportează la frumusețea naturii, căreia i se atribuie de cele mai multe ori un gen feminin de zeitate, o zână.

- Ce frumos vorbiți. Îmi amintiți de plăcerea cu care ascultam poveştile cu zâne în copilărie. Şi acum îmi place să le ascult, dar

totodată realizez raţional frumuseţea acestor concepte. Există o logică a manifestării zeităţilor, care reprezintă de fapt ordinea şi frumuseţea, armonia în natură, precum este cazul zânelor.

- Exact. Cele discutate până acum se referă la înclinaţia pozitivă a unor spirite. Pe de altă parte avem însă şi partea negativă. Această negativitate trebuie înţeleasă ca dezordine, formând practic un dualism cu celălalt aspect, cel de ordine. Întregul concept de zâne şi zei, ca aspecte pozitive, face parte din dualitatea ordine-dezordine. Pe partea de dezordine sunt ielele şi rusaliile care se opun zânelor, şi zmeii care se opun zeilor. Făt-Frumos este spiritul pozitiv, zeul ca exemplu paradigmatic de erou popular al românilor. Acest dualism este intrinsec manifestării, vom avea întotdeauna partea pozitivă şi partea negativă prezente în ceva existent material. Aceasta se întâmplă deoarece niciodată perfecţiunea nu poate fi atinsă, totdeauna va exista o predominanţă a unei parţi în defavoarea celeilalte. Dezordinea nu poate dispare deoarece este însăşi baza conceptuală pe care se sprijină ordinea, fiind practic reversul ei. Reciproc este tot atât de valabil. Priviţi cosmosul cum se manifestă în dualismul ordine-dezordine. Tot astfel se întâmplă în tot ceea ce întreprindem în viaţa noastră marcată de dualismele bine-rău, plăcere-durere, deci de ordine şi dezordine sub multiple forme.

- Vă rog să dezvoltaţi mai mult conceptul despre partea dezordinii, acea manifestare reprezentată prin iele şi rusalii, pentru genul feminin, şi zmei pentru cel masculin.

- Aici ideile sunt în opoziţie faţă de cele spuse despre ordine. Dezordinea poate genera răul de care ne ferim, deoarece poate produce durere. Reprezentarea dinamicii durerii este dată de manifestarea spiritelor negative despre care am menţionat. Omul are frică de dezordinea ce îi aduce durere, dar poate accepta dezordinea mai pasivă, precum sunt delăsarea, inactivitatea, abandonul, lenea. Dar dezordinea poate fi şi agresivă. Se spune despre iele, de pildă, că pot face rău celor care le văd. Zmeii sunt şi ei de aceeaşi parte a manifestării negativităţii, participarea lor este de a creşte cumva dezordinea, deci entropia socială, prin distrugerile şi relele care le sunt atribuite. Chiar se spune în popor despre cineva care este presupus făcător de rele: „Ce-ai mai făcut, zmeule?”. Aceste idei sunt considerate crezuri religioase deoarece sunt marcate de credinţa în spirite.

- Care este geneza spiritelor care predispun la ordine, dezordine şi gama de fapte ce intră în aceste categorii filosofice?

- În primul rând spiritele au caracteristicile ce se atribuie naturii. Florile, apa, soarele, pădurea, valea, muntele şi toate celelalte forme sau aspecte din natură ni se dezvăluie prin însuşirile lor proprii pe care le ştim din experienţa simţurilor. O religie bazată pe aceste realităţi materiale capătă contur numai atunci când mintea le crede ca având impact asupra vieţii omului. Din această perspectivă putem spune că spiritele zeităţilor sunt conceptualizate de om, deşi ele în esenţă au natura lor proprie. Această interacţiune om-natură creează religia, care ia în seamă aspectele de ordine şi dezordine prezente în acţiunile desfăşurate în cadrul ei. Există o continuă dinamică a influenţării şi condiţionării reciproce om-natură. Omul participă la ea generând mai mult sau mai puţin conştient raporturi cu natura în feluritele circumstanţe ale vieţii sale. Oamenii trăind pe lângă păduri conceptualizează spiritele pădurii, cei locuind pe lângă ape pe cele ale apelor, cei de la munte pe cele ale munţilor. Şi aşa mai departe.

- Să revenim la frumuseţea tradiţiilor noastre populare. Ce spuneţi despre zei?

- Dragobetele, de exemplu, este zeul iubirii sărbătorit primăvara odată cu revenirea naturii la viaţă. Omul participă la renaşterea „de afară", reînnoindu-şi energiile interioare odată cu surplusul energiei solare ce irupe în această perioadă a anului. Se spune printre români: „Dragobetele sărută fetele!" Obiceiul Caloianul este practicat pentru aducerea ploii, fiind o invocare a cerului, a zânei ploilor de a se îndura de oameni şi a le trimite ploaia.

- Cum veţi crea legătura trecutului daco-getic cu prezentul de factură religioasă?

- Prin cultul focului. Dacii aveau multiple divinităţi cărora li se închinau. Dar aspectul dominant al acestor practici este legat de cultul focului, existent până în zilele noastre. Ciobanii carpatini venerează focul în jurul căruia se strâng să depene poveşti, să facă planuri sau să cânte. Ei bine... aceste manifestări sunt închinate Lui Zamolxe, chiar dacă oamenii nu sunt conştienţi de aceasta. Practica focului sacru a ţinut zamolxianismul în viaţă. Balada populară Miorița cred că a avut un aport substanţial, de-a lungul secolelor, la perpetuarea spiritului care animă sufletul neamului românesc.

- Acum, după ce am discutat despre zâne şi zei, ce îmi puteți spune despre Zeul Zamolxe, Zeul Dumnezeu.

- Zamolxe este în primul rând mijlocitorul dintre Dumnezeu şi oameni. Precum se spune din antichitate, Zamolxe a cutreierat lumea, aducând cu el înțelepciune înaltă pentru poporul său. El a învățat tainele sufletului, pe cele ale minții şi pe cele ale materiei de la filosoful antic grec Pitagora, căruia Zamolxe i-a fost învățăcel. Reîntors la neamul său, astfel instruit, Zamolxe a fost divinizat de popor încă din timpul vieții Sale. Exemplul Lui este paradigmatic. Atingând mântuirea, starea prin care un suflet, aflat încă într-un corp uman, se uneşte cu cel al Lui Dumnezeu, Zamolxe a fost eliberat din constrângerea materiei. Atunci când spunem că Zamolxe este Dumnezeu, este în sensul că sufletul Lui a devenit una cu cel al Lui Dumnezeu. Dar, ca persoană individuală, ne raportăm la omul Zamolxe, acel mijlocitor care a devenit Mântuitor prin cunoaşterea căii eliberării spirituale pe care ne-a arătat-o şi nouă celor care vrem să o urmăm.

- Cum participă Zeul Zamolxe la intermedierea legăturilor cu divinitatea?

- Sunt câteva idei care se desprind cu claritate. Deşi Zeul Zamolxe se găseşte în cer, mai precis spiritul Lui se află acolo, manifestarea Lui către colectivitatea oamenilor se face prin divinități, adică prin zâne şi zei, care Îl reprezintă aici pe pământ. Cât despre aspectele negative, precum sunt ielele şi zmeii, ele reprezintă proiecția din universul Lui Dumnezeu (care ca existență este în esență neutru şi reflectiv) către lumea oamenilor, a dezordinii. Important de reținut, dacă ieşim din abstractizarea dată de ideile ce definesc natura divinității, este faptul că cei care se închină la Zamolxe primesc ordinea, iar cei care se complac în dezordine au parte de dezordine. Ideea puerilă a existenței diavolului ca persoană este nonexistentă în zamolxianism. Considerând existența zânelor şi zeilor, a zeităților care au un nume, putem spune în acest sens că zamolxianismul este politeist, dar şi monoteist prin existența zeității supreme, Dumnezeu şi a unui Mântuitor, Zamolxe care Îşi deleagă funcțiile altor divinități, zânelor şi zeilor, prin care Dumnezeu se proiectează în lumea materiei. Avem de-a face cu transcendența care în acest fel este mereu prezentă în natură. Aici este întreaga frumusețe a zamolxianismului.

- Poate oare Zamolxe să revină printre oameni?

- Desigur, atunci când spiritul Lui este chemat. Prezența Lui este vădită în focul dacic al Lui Zamolxe, focul sacru al lumânării, torței sau rugului. Focul devine sacru atunci când este conştientizat ca atare în mintea celor care participă la ritualul Focului Lui Zamolxe. Atunci omul este în contact direct cu Mântuitorul Zamolxe şi poate să-I spună ce doreşte pentru viața-i. Cu alte cuvinte, Zamolxe, prin expresia Lui materială, adică focul sacru, este mijlocitor între oameni şi Dumnezeu. Rezultatul nu se manifestă prin minuni, aşa cum se crede în alte religii, acele presupuse fenomene care sfidează legile naturii, ci ca inspirație dată celor care cer o favoare la Focul Lui Zamolxe.

- O atare explicație este foarte rațională.

- Întocmai. Cum natura are legile ei, tot aşa şi spiritul are legile lui. Mintea, în acest caz, exprimă planul intermediar dintre spirit şi materie. Prin mintea sa omul primeşte inspirația dată de spirit pentru a rezolva probleme din lumea materiei. Spiritul ia forma sufletului, atunci când se manifestă în om. Deci universul conştient răspunde rațional la dorințele materiale, exprimate prin aspirația mentală în prezența focului sacru, vehiculul ce face transferul dorințelor către lumea spiritelor, de unde soluțiile se întorc în lumea materiei prin medierea percepției mentale. Zamolxianismul este rațional în abordarea celor trei tărâmuri existențiale: spirtual, mental şi material. Nu degeaba se spunea în antichitate că în credințele geților cele trei planuri trebuiesc considerate într-o întrepătrundere deterministică. Atunci când se foloseşte vindecarea sufletului prin expunerea ochilor, care sunt oglinda sufletului, la lumina focului sacru, procesul de vindecare porneşte şi în planurile mental şi fizic.

- Deci simpla îndreptare a privirii ochilor către lumina focului sacru este îndeajuns pentru a porni un proces de spiritualizare a omului, fapt care are consecințe în toate cele trei planuri arătate anterior. Prin urmare, chiar şi bolnavii, fizic pot resimți beneficiile Focului Lui Zamolxe.

- Întocmai. Practica de bază în zamolxianism este cultul focului sacru. Cei care vor să-şi vindece sufletul, să-şi lecuiască mintea sau să beneficieze de alinarea suferințelor fizice pot să aprindă focul sacru, privindu-l fără efort. Adică nu au nevoie de concentrare, ci de o stare de pace mentală care permite focului sacru să activeze spiritul din om. Se pot rosti şi rugăciuni, pentru o direcționare a împlinirii dorințelor. Desigur că sunt limite pentru planul fizic, intervenția medicilor în

cazurile potrivite profesiei lor este cea mai bună. Zamolxianismul este o credință a spiritului, a cărui optimizare generează rezultate pozitive şi în planurile mental şi fizic, dar religia nu substituie ştiința. Sunt doctori specializați care rezolvă eficient cazuri de dezordini fizice, adică accidente sau diferite boli. Pentru planul mental sunt psihologii şi psihiatrii. Focul sacru este în primul rând o expresie a ordinii date de spiritul transcendent al Lui Dumnezeu care se manifestă sub formă de foc sacru dat ca învățatură practică străbunilor noştri daco-geți de Zamolxe Mântuitorul. Se spune că Zamolxe a primit această învățătură de la Hestia, zeița focului. Aceasta înseamnă că Zamolxe Însuşi a obținut inspirația mântuirii fiind în prezența focului sacru. Beneficiile ce se obțin prin practica Focului Lui Zamolxe sunt neprețuite.

- Domnule profesor, cine sunt cei care pot fi numiți zamolxieni astăzi?

- Sunt mulți, chiar dacă ei nu realizează apartenența lor la acest crez. Toate aspectele practice ale zamolxianismului prind vitalitate atunci când suntem conştienți de spiritele naturii, ale zeităților, adică ale zânelor şi zeilor. Aceasta implică o stare mentală superactivă, atentă. Prin aceasta se crează o conceptualizare a mediului înconjurător ca fiind viu şi conştient în sensul că posedă o potențialitate la care ne raportăm în mediul în care trăim. Atunci când cineva reuşeşte să trăiască o astfel de stare mentală de trezire, se poate spune că este inițiat în misterele zamolxiene, este un înțelept al acestei spiritualități. Oricine urmează aceste practici poate fi numit zamolxian sau zamolxiană prin virtutea aderenței la ideile aceastei credințe.

- Cele înfățişate de dumneavoastră sunt o speranță înălțătoare. Mă întreb ce perspective are această credință ancestrală la români.

- Evoluăm în această direcție. Este rădăcina noastră spirituală, sunt adâncurile sufletului care ne definesc ca popor. Pe aceste temeiuri vom construi sanctuare, vetre de cult, altare şi temple, aşa cum vor dori zamolxienii în viitor.

- Vă mulțumesc domnule profesor. Am reținut atât de multe idei încât am nevoie de timp ca să le asimilez temeinic.

Profesorul Coriolan Bârnea mi se adresează:

- Cât mai stați în România, domnule Augustin?

- Am un sejur scurt, doar până la sfârşitul lunii iunie.

- Poate ne vedem iarăşi anul viitor, dacă reveniți.

- Vă voi vizita negreşit când vin în România.

- V-aş ruga ceva. Cine ştie cum este viaţa omului? Să scrieţi despre cele discutate cu mine. Vreau să rămână ceva generaţiilor viitoare. Deşi sunt convins că zamolxianismul va triumfa în cele din urmă pe aceste pământuri. Cele vorbite cu dumneavoastră, făcute cunoscute publicului, vor ajuta împlinirii Proiectului Deceneu despre care mi-aţi vorbit. Poate cândva veţi da de urmele lui Florin Şoimariu cu care aţi pornit în India prima pagină a proiectului, trezirea spiritului Marelui Preot Deceneu.

- Vă promit. Sper să ne întâlnim cu bine şi anul viitor.

- Aşa să ne ajute Dumnezeu... Zamolxe.

Este timpul să mă despart de profesorul Bârnea. Iată-mă însărcinat cu o misiune, o menire pe care nu o anticipasem atunci când am participat la demararea Proiectului Deceneu în India.

* * *

Cap. 3

Focul sacru

În anul 2007, în luna martie, sosesc iarăşi în Romania. Printre proiectele pe care doresc să le înfăptuiesc este şi o întâlnire cu profesorul Bârnea din Făgăraş. Vreau să aflu noutăți despre el şi progresul cercetărilor sale, zamolxianismul contemporan. Îmi propun ca la începutul lunii iunie să merg la Făgăraş şi să-i fac o surpriză.

Ajuns în gara Făgăraş iau un taxiu. Dau şoferului adresa unde să mă ducă şi în scurt timp sunt la destinație. Intrat în curtea cunoscută observ că peisajul este schimbat. Masa de grădină lipseşte şi în spate este o construcție nouă. Bat la uşă, îmi deschide o doamnă.

- Bună ziua! Îl caut pe profesorul Bârnea.

- Bună ziua! Profesorul Bârnea? Nu locuieşte aici. De unde aveți această adresă?

- Cu 2 ani în urmă domnul profesor locuia în această casă.

- Ce să vă spun mai mult? Nu am auzit de acest nume, Profesorul Bârnea, aici în Făgăraş? Este drept că m-am mutat în oraş doar anul trecut. Casa a cumpărat-o băiatul meu care a trebuit să plece cu serviciul la Cluj. Eu am vândut-o pe a mea din județul Teleorman şi cu banii luați pe ea băiatul meu a cumpărat această locuință. El a făcut actele. Nu ştiu cine este Bârnea. Nu vă pot ajuta cu nimic.

- Oricum vă mulțumesc doamnă. Voi merge să vorbesc cu o familie care îl cunoaşte.

După circa o jumătate de ora ajung la apartamentul familiei Manea, cei care m-au ajutat acum doi ani să iau legătura cu domnul Bârnea. Fără îndoială că Mircea şi Laura trebuie să ştie ceva despre el. Sun la uşă şi spre bucuria mea iese Mircea.

- Bine că vă văd, îi spun. L-am căutat pe profesorul Bârnea la adresa la care am fost împreună acum 2 ani. Nu mai stă acolo.

- Şi-a vândut casa şi a plecat la munte, mă lămureşte Mircea. Am auzit că locuieşte într-o aşezare acolo sus. Noi nu l-am mai întâlnit de acum doi ani de când v-am dus pe dumneavoastră la dânsul. Dar intrați, vă rog. Ne-am tot întrebat, ce mai faceți domnule Augustin?

Aspectul sufrageriei gazdelor mele este neschimbat.

- Vă fac un ceai, se oferă doamna Laura. Avem plăcintă cu zmeură.

- Vă mulțumesc.

Domnul Mircea este încântat de surpriza venirii mele.

- N-ați mai dat nici un semn de viață, îmi spune el. Aveam noutăți cu privire la domnul Florin Şoimariu. S-a mutat la Prislop.

- Prislop? Ştiu că acolo la mânăstire este îngropat părintele Boca.

- Întocmai.

- Extraordinară veste! Iată că l-am descoperit după ani şi ani.

- Noi nu l-am cunoscut. Domnul Gavrilă de la care am cumpărat apartamentul îl ştie. El ne-a spus unde poate fi găsit.

Doamna Laura aduce ceştile cu ceaiul aburind împrăştiind o aromă plăcută de busuioc.

- Am tot sperat să ne vizitați, îmi spune în timp ce aşează ceaiurile pe masă în fața noastră. De când ne-am întâlnit acum 2 ani, eu şi Mircea suntem peste cap băgați în spiritualitate. Am citit despre yoga şi felurite alte filosofii… suntem angrenați în practici personale…

- Este interesantă direcția în care ați evoluat, le spun. Şi mă bucur.

- Ce plănuiți în sejurul în România? mă întreabă domnul Mircea.

- Vreau să-l întâlnesc pe Florin Şoimariu... Să se mute la Prislop!? Este surpriza surprizelor.

Zăbovesc în compania gazdelor mele circa o jumătate de oră timp în care le povestesc despre Proiectul Deceneu.

- Ceva extrem de neobişnuit, se minunează doamna Laura. O astfel de idee pare incredibilă. Aducerea sufletului lui Deceneu în cineva!? Mă întreb cine este acel om?

- În mod cert sufletul lui Deceneu a intrat în Florin Şoimariu atunci când ne aflam acolo în India.

- Dacă este aşa, de ce nu mergeți la Prislop? Trebuie să-l găsiți. Este o localitate mică, propune doamna Laura.

Sugestia mi se pare foarte bună.

- Chiar aşa voi face.

Nu mai zăbovesc prea mult în compania familiei Manea. În aceeaşi zi revin la Bucureşti. Mă pregătesc pentru excursia la Prislop. Iau un tren care trece prin Țara Hațegului, apoi ajung la Prislop. Întrebând din om în om aflu unde locuieşte Florin Şoimariu.

Casa mică, curată pe dinafară, este înconjurată de verdeață. La uşă mă întâmpină doamna Geta soția lui Florin. Îi spun numele meu şi motivul vizitei.

- Ce rău îmi pare că Florin este plecat la munte. Deci sunteți Cezar Augustin din Australia. Soțul mi-a povestit totul. Cred că se întoarce acasă în câteva zile. Mai puteți trece pe aici?

- Voi rămâne în Prislop să-l aştept pe Florin.

Revin după trei zile. Este aproape ora 11 dimineața când bat la uşa familiei Şoimariu. Doamna Geta mă întâmpină.

- Ați venit tocmai la timp domnule Augustin. Florin a sosit aseară.

Intru în casă şi în sfârşit îl văd pe omul cu care doresc să mă întâlnesc de atâția ani.

- A mai trecut un veac prietene indian, îi spun eu ca bun găsit.

- Cezar! Cezar! Ce surpriză! Doar un deceniu. Mi-a spus soția că eşti în Prislop. De altfel ştiam de la profesorul Bârnea că mă cauți. Îți voi spune mai târziu despre asta.

Ne îmbrățişăm călduros.

- Bine mă omule! Eu te caut de atâta vreme şi tu... dispărut, îl cert prieteneşte. Am fost şi la Făgăraş.

- Altfel nu mă puteai găsi.

- Te privesc cu admirație. Nu te-ai schimbat prea mult. Parcă fața îți este mai oțelită. Noi îmbătrânim, tu... întinereşti.

- Am umblat mult prin munți. De la întoarcerea mea în România, acum 10 ani, aceasta mi-a fost preocuparea principală.

- Din Himalaya... în Carpați!

- Exact. În felul acesta am continuat Proiectul Deceneu.

- Ard de nerăbdare să-mi povesteşti.

Soția, doamna Geta, ne serveşte cu ceai indian.

- Am rămas cu o slăbiciune pentru ceaiul iute indian, *masala*, se destăinuie Florin.

- Să-mi spui tot ce ai făcut de când ne-am despărțit în India.

Florin se aşează mai comod pe sofa. Îşi deapănă amintirile:

- Atunci, în anul 1997, am ajuns în România pe la începutul lunii aprilie. Revenit la Făgăraş îmi făcusem planul să plec să cutreier munții României. Dar mai întâi doream să merg la Prislop, la mormântul părintelui Arsenie Boca.

- La Prislop? De ce tocmai acolo?

- Pare paradoxal, dar vei vedea că am avut un motiv întemeiat.

- Nu-mi imaginez care poate fi.

- Să-ți explic pe larg. Actualul creştinism ortodox al românilor nu reprezintă acea religie venită din Grecia prin filiera slavilor de sud.

Este un sincretism unic prin faptul că diferă substanțial de creştinismul grecesc. Noi avem o îmbinare de idei creştine suprapuse peste un strat de credințe populare locale. Tradițiile noastre româneşti au fost întotdeauna puternice. Încă de la începutul pătrunderii pe aceste meleaguri creştinismul a creat o apropiere treptată de credințele locale. Cu alte cuvinte rămăşițe ale religiei zamolxiene şi parțial romane, au fost pe parcursul timpului înglobate în creştinismul ortodox românesc până în zilele noastre.

- Da, da, aşa este! Discuțiile mele cu profesorul Bârnea au cuprins şi această temă. Continuă, te rog.

- În acest sincretism religios ne întrebăm astăzi, pe bună dreptate, unde îi situăm pe preoții români ortodocşi şi pe călugări? În ce măsură servesc ei distinct, pe de o parte ortodoxismului clasic grecesc şi pe de altă parte tradițiilor populare ale românilor, adică acelei credințe care s-a numit în vechime zamolxianism?

- Iată dileme greu de rezolvat.

- Întocmai.

Doamna Geta ne întreabă dacă mai dorim ceai, o propunere pe care noi o acceptăm bucuroşi. Florin continuă:

- Am mers prin urmare la mormântul celui care a fost considerat, după moarte, sfântul zilelor moderne pentru românii ortodocşi. Părintele Boca nu este contestat în această privință.

- Ce legătură are el cu zamolxanismul? îl întreb foarte mirat.

- Foarte mare! Cunoşti vorbele lui celebre: „Va lua țara foc din Prislop!" Află că ele sunt o profeție. Ei bine, o atare afirmație are o semnificație pe care puțini au înțeles-o. Nu este vorba de faptul că se va produce o explozie de credință creştină ortodoxă, ci că acel foc, despre care vorbeşte el, este cel al religiei zamolxiene, care după cum ştim se bazează pe cultul focului. Țara se va trezi prin focul sacru al religiei zamolxiene, care o va cuprinde.

- Spusele tale mă uimesc. Deci, rostind acele cuvinte, prin părintele Arsenie Boca a vorbit zamolxianul, nu creştinul.

- Exact. Ai înțeles bine.

Sunt complet uluit de cele spuse de Florin. O astfel de interpretare a profeției sfântului din Carpați iese cu totul în afara aşteptărilor religioase ale creştinilor ortodocşi români. Florin continuă:

- Ca dovadă a spuselor mele sunt însăşi faptele ce se petrec pe arena credinței la români. De la moartea părintelui Boca, întâmplată

cu puțin timp înainte de revoluția din 1989, nu sunt deloc semne că țara ar lua foc din perspectiva creştinismului, ci mai degrabă din cea a credinței noastre vechi, zamolxianismul. Există o explozie de interes în această direcție: se scriu cărți, au loc întâlniri pe tema istoriei geto-dacilor, se țin congrese tematice, profesorii predau cu sârg elevilor istoria neamului. Omul spiritual, cât şi cel de rând, cheamă națiunea la reînvierea spiritualității geto-dacilor. De asemenea au avut loc noi descoperiri arheologice remarcabile.

- Am observat pe internet abundența acestor informații. Există nenumărate organizații care atrag atenția asupra frumuseților tradițiilor românești, credințele în zâne şi zei, colindele şi cântecele bătrânești, serbăm obiceiuri autohtone precum sânzienele, Dragobetele şi multe altele. Profesorul Bârnea mi-a făcut o expunere amplă.

Ceaiul nostru soseşte însoțit de prăjituri de casă. Mulțumim gazdei pentru bunătățile cu care ne alintă. Îi mărturisesc lui Florin:

- Nu încetezi să mă uimeşti, prietene. Şi aici ca şi în India.

Bem ceai şi mâncăm prăjituri.

- Spuneai că ai cutreierat munții României ca parte din activitățile Proiectului Deceneu?

- Mai întâi să-ți povestesc cum am cunoscut-o pe soția mea. Are legătură cu tot ce a urmat ulterior. Sosit la Prislop, pentru a demara Proiectul Deceneu în România, în fiecare zi mergeam la mormântul părintelui Boca. Aprindeam lumânare de la lumânare repetând în gând *mantra* folosită de noi în India, *zam*. Zilnic stăteam acolo ore întregi. Lumea care se perinda mai des pe la mormânt începuse să mă ştie. Treceam drept un creştin ortodox deosebit de credincios. Aşa am cunoscut-o pe Geta, care venea şi ea destul de des la mormânt, cu felurite cereri adresate sfântului. Ne-am împrietenit, i-am spus câte ceva despre mine şi India. La început a fost cam suspicioasă. Nu mai auzise de zamolxianism. Treptat a înțeles logica aspirației mele spirituale. Apoi ne-am căsătorit. Eu am vândut apartamentul din Făgăraş şi m-am mutat aici, la Prislop. Din când în când mai merg la mormântul părintelui Boca de unde am pornit rugul aprins al Lui Zamolxe. Îl consider pe sfântul din Carpați mai degrabă un înțelept zamolxian decât un sfânt creştin.

- Şi astfel ai fost liber să continui Proiectul Deceneu în România.

- Da. Cu banii luați de pe casa din Făgăraş şi încuviințarea soției.

- Cum ai procedat?

- Țara trebuia cumva să „ia foc” din Proslop, conform spuselor părintelui Boca. Am avut această idee clar în minte. De aici am pornit să cutreier munții căutând să ajung cât mai sus pe creste. Făceam focuri sacre dacice şi strigam numele Lui Zamolxe: Zaaamoolxeeeee! Zaaamooolxeeeeeee! Zaaamooolxeeeeeeeeeeee! În zonele cu ecou puternic reverberațiile erau înălțătoare. Am hălăduit astfel prin Bucegi, Ciucaş, Hăşmaş, Rodnei, Făgăraş, Cernei, Moeciu, Retezat, Ceahlău, Pădurea Craiului, Parâng, Țibleş, Vlădeasa, Țarcului şi alți munți. Uneori, acolo pe înălțimi, eram doar eu şi păsările cerului. Dar aprindeam focuri chiar şi la altitudini mai joase în depresiuni.

- Cu cine ai umblat?

- De cele mai multe ori mă alăturam unor grupuri de turişti. Pur şi simplu mă interesam unde merg ei şi îi rugam să-mi permită şi mie să-i însoțesc. Aveam echipament bun şi tot ce-mi trebuia. Acolo unde ajungeam, îmi vedeam de treburile mele, cele cu privire la focul sacru. Dar de obicei mi se alăturau şi ceilalți. Cântam ceva sau recitam balade sau poezii, aşa cum am făcut noi în India. Dar aveam şi cântece înregistrate. Explicam celor curioşi, de ceea ce vedeau, că urmez un ritual al focului şi pronunț numele zeului geto-dacilor, Zamolxe. Îi rugam să respecte ceea ce făceam şi să nu arunce niciodată gunoi în foc, deoarece acel foc era sacru şi se numea Focul Lui Zamolxe. Mulți dintre participanți au fost atraşi de practicile mele. Spuneau că le vor urma şi ei.

- Deci Proiectul Deceneu se manifestă cu vigoare chiar şi în prezent aici în România.

- Fără discuție.

- În ce stadiu te afli acum?

- Am cuprins cât am putut, dar desigur nu pot spune că am fost peste tot unde se poate călca cu picior de om. Uneori mergeam chiar şi de 2-3 ori în aceleaşi locuri care mă impresionaseră cel mai mult. Au trecut astfel 10 ani de când umblu prin munți. Soția a avut mare răbdare cu mine. Dar de acum nu voi mai hălădui. În această privință am încheiat. De acum rezultatele sunt clare şi vizibile.

- Spune-mi ceva despre trăirile pe care le-ai avut acolo în munți.

- Descrierea nu poate cuprinde realitatea trăită. Voi încerca totuşi.

Doamna Geta ia loc lângă noi să asculte. Florin povesteşte:

- Făceam uneori focul sacru pe platformele de unde se deschideau panorame neimaginat de frumoase. Pe măsură ce focul se întețea

strigam numele Zamolxe, dar şi altele glorioase ale geto-dacilor şi românilor. Reverberau munții de ecouri ca şi cum mi se răspundea. Îmi imaginam că sunt sufletele geto-dacilor şi ale eroilor neamului românesc care s-au trezit şi vorbesc. Atunci când un ecou se auzea întârziat credeam că s-au mai trezit şi alții, care abia atunci au putut să răspundă.

- Fantastic! Extraordinar!

- În locurile pe unde umblam trăiam o simbioză existențială cu natura. Conştientizam spiritele naturii, ale munților, ale pădurilor, ale râurilor, chiar şi ale pârâiaşelor. Pentru mine aceste trăiri erau întâlniri cu zânele şi zeii, aşa cum credeau prietenii noştri indienii din Valea Zeilor din India, că oamenii vieţuiesc alături de divinități. Toate spiritele naturii îmi erau vii. Încercam să percep mesajele pe care ele le transmiteau în orice moment.

- Ai avut experiențe de totalitate spirituală. Prin natura acestei țări suntem cu adevărat binecuvântați de Zeul Dumnezeu.

Florin se reazemă de spătarul scaunului mulțumit că mi-a făcut cunoscută evoluția Proiectului Deceneu.

- După cele relatate de tine am notat faptul că ai îmbogățit modul de a te adresa sufletelor străbunilor aici în România, în comparație cu ce am făcut noi în India.

- Într-adevăr. Am extins categoriile sufletelor pe care le chemam. Dacă în India ne-am concentrat pe cel al lui Deceneu, aici în România m-am gândit şi la eroii neamului românesc, depăşind astfel „granița" timpului geto-dacilor. Poporul român are o istorie bogată.

- Este deosebit de captivant ce ai realizat!

- Am colecționat cântece şi poezii care preamăreau timpurile de glorie ale lui Mihai Viteazul, Ştefan cel Mare, Avram Iancu... şi alți eroi ai neamului românesc. În munții Moldovei lăsam crestele să asculte imnurile înălțate lui Ştefan. Prin ele oamenii îl chemau să învie la Putna ca să aducă unirea Republicii Moldova cu România. În munții Apuseni era preamărit Avram Iancu, iar în Făgăraş Mihai Viteazul, cel care a unit primul țările române. Am adunat o antologie de poeți remarcabili. Ar fi prea mulți ca să îi citez.

- Înălțător! De-a dreptul magnific! Ce rezultate ai observat ulterior?

- Nu se poate contesta evidența faptică. În Republica Moldova de exemplu există o mare creştere a conştiinței naționale. Oamenii, în

ciuda îndoctrinării din timpul deceniilor de ocupație străină, se trezesc. „Suntem români!” spun ei şi cântă Hora Unirii.

- Ce sugerează aceasta?

- Sufletul lui Ştefan cel Mare a revenit. Este acum prezent în cineva. Evidența creşterii conştiinței naționale este de necontestat. Dar nu voi încerca să conving pe nimeni că Ştefan s-a întors deja, deşi oamenii aceasta doresc prin cântecele înălțătoare, care de cele mai multe ori te aduc la lacrimi.

- Ai plâns şi tu prin munți?

- Desigur.

- Dragă prietene, se poate spune că Proiectul Deceneu a reuşit. Țara „a luat foc din Prislop”, deşi ți-a luat un deceniu ca să o aprinzi spiritual peste tot. Vremea regenerării noastre a românilor, pe bazele religiei străbunilor geto-daci, a sosit. Zamolxianismul va triumfa.

Vibrația ce o simțim ne-a însuflețit peste măsură. Doamna Geta îşi şterge o lacrimă şi pleacă. În această stare de euforie îmi aduc aminte de profesorul Coriolan Bârnea. Îi spun lui Florin:

- L-am căutat pe profesorul Bârnea la Făgăraş. Am auzit că s-a retras în munții Făgăraş. Aşa-i?

- Întocmai. L-am întâlnit acolo.

- Oooo..., nu mai spune!

- Îți voi povesti. Dar mai întâi vreau să vorbesc cu Geta. Rămâi la masă cu noi.

Florin iese. Se întoarce iute.

- Masa este gata. Poftim la bucătărie.

Mâncăm în tihnă şi pace. Suntem aproape de terminarea mesei şi îi mărturisesc lui Florin:

- Ard de nerăbdare să aflu ce mai face profesorul Bârnea.

Revenim în sufragerie. Florin povesteşte:

- L-am întâlnit sus în Munții Făgăraş. A fost un eveniment parcă aranjat de o mână divină. S-a petrecut acum un an în timpul uneia din excursiile mele prin munți.

- Da. Zeul Dumnezeu are în grijă ca toate faptele importante să se întâmple la momentul potrivit.

- Ajunsesem destul de sus spre creste, când dau de o aşezare măruntă care pur şi simplu nici nu apărea pe hartă. Erau câteva case strâns adunate. Câinii m-au simțit şi au început să mă latre. Dintr-o casă iese un bătrân cu barbă bogată, aşa cum sunt mulți dintre

muntenii noştri. M-a privit atent şi... m-a recunoscut. „Florin Şoimariu?”. „Domnule profesor!” „Iată ce întâmplare! Poftim în casă. Pe unde umbli Florine? Te caută prietenul tău din Australia.” Apoi profesorul mi-a povestit multe.

- De ce s-a retras tocmai acolo?

- Vrea să-şi sfârşească zilele în munți. Spunea că, după ce corpul va muri, spiritul îi va rămâne prin acele locuri. Aşa se întâmplă de obicei cu preoții zamolxieni.

- Când l-am întâlnit ultima oară mi-a spus că lucrează la un proiect. Este vorba de o întreagă teorie a zânelor şi zeilor.

- L-a finalizaaat. Şi a depăşit cu mult această arie. A conceput un întreg testament al zamolxianismului. Să-ți arăt!

Florin se ridică şi revine cu un vraf de pagini scrise.

- Iată! spune şi mi-l înmânează.

Citesc pe copertă: *Cartea Lui Zamolxe*, autor Poporul Român.

- Oooo! Deci a conceput ceea ce românii caută de mult timp, baza religiei zamolxiene.

- Precum se vede.

- Ai afirmat că profesorul Bârnea doreşte să-şi sfârşească zilele în munți, deoarece aşa se întâmplă de obicei cu preoții zamolxieni. Ce vrea să însemne aceasta?

- Este o istorie de povestit. Află că în tinerețe profesorul Bârnea a fost preot ortodox. A avut ocazia să cunoască bine tradiția noastră strămoşească. Şi-a dat seama de aportul pe care religia populară a românilor îl are la creştinismul ortodox românesc. Ulterior a avut neînțelegeri cu superiorii lui deoarece înclina mai mult către spiritualitatea tradiției străbunilor, decât spre cea a creştinismului originar. A trebuit să părăsească clerul ortodox creştin. „Rebeliunea” lui, ca să zic aşa, a ieşit la suprafață treptat. Chiar el mi-a spus că de fapt preoții zamolxieni există printre cei creştini ortodocşi. Aceasta se întâmplă deoarece, de la pătrunderea creştinismului pe teritoriul Daciei romane, preoții zamolxieni au fost cooptați ca spiritualitate în creştinism. Practic întregul cler ortodox creştin românesc are natură dual㠄, fiind atât creştin cât şi zamolxian. El, profesorul Bârnea, a optat către a fi mai mult zamolxian, preot deceneu, aşa cum erau ei numiți din antichitate.

- Formidabil! Deci chiar şi clerul zamolxian există.

- Da. Dar, cel mai interesant este faptul că un cler deceneu este astăzi în curs de a se constitui independent. Vor urma şi alţii exemplul profesorului Bârnea şi se vor declara preoţi decenei. Conştiinţa zamolxiană este încă în curs de formare printre români. La început preoţii decenei nu vor avea destui oameni cărora să le slujească la temple, altare şi sanctuare zamolxiene. Dar timpul va arăta că zamolxianismul va triumfa.

- De necrezut! Proiectul Deceneu, aşa cum se înfăptuieşte, întrece orice aşteptări.

Ieşim în grădină. Luăm loc pe banchete în jurul unei mese. Florin a luat cu el *Cartea Lui Zamolxe* pe care mi-o dă să o răsfoiesc. Timp de zece minute prefir printre degete paginile cărţii.

- Îmi pare deosebit de interesantă această lucrare. Observ că este formată mai mult din notiţe.

- Sunt înţelepciuni culese din popor. Tocmai de aceea autorul este Poporul Român. Profesorul Bârnea nu se vrea întemeietor de religie. A adunat idei importante care pot constitui religia zamolxiană contemporană. Astfel de notiţe, dacă sunt bine legate între ele, pot forma un cod de legi al zamolxianismului, un testament pe care l-a conceput poporul român. Prin urmare nu reprezintă o revelaţie individuală de idei, ci una colectivă.

- Este impresionant! Te rog lasă-mi-o două-trei zile ca să o pot citi.

- O poţi lua cu tine definitiv. După ea se poate închega codul de legi despre care am vorbit.

- Prietene iar mă uimeşti, spun impresionat. Voi citi atent aceste note şi revin după trei zile ca să mai vorbim.

Îmi iau rămas bun de la Florin şi soţia lui. În zilele ce au urmat m-am afundat în lectura notiţelor care vor pune bazele unui crez aşteptat de milenii. Este primul pas prin care zamolxianismul, religia dacogeţilor, îşi va constitui un cod de legi modern.

Timp de trei zile am parcurs cea mai interesantă lectură din viaţa mea. Am constatat cum profesorul a adunat memoria colectivă a neamului românesc. Nimic din ce era important nu i-a scăpat. Nu numai că datele sunt compatibile cu omul mileniului trei, dar notele fac proiecţii de idei asupra dezvoltării în viitor a crezului zamolxian. Sunt de-a dreptul uimit de profunzimea ideilor.

Revin la casa lui Florin Şoimariu căruia îi împărtăşesc entuziasmul meu.

- Şi eu am rămas profund impresionat de cele citite, mărturiseşte şi el. Eu şi Geta practicăm în casă ritualuri zamolxiene. Aprindem seara lumânări şi ne gândim la suflete şi la viaţa omului. Îi pomenim de asemenea pe cei care au murit din neamurile noastre. Sufletele lor pot fi chemate să se întrupeze deoarece sufletul omului este nemuritor. Din când în când eu mai merg la mormântul părintelui Boca şi fac o rugăciune zamolxiană.

Întâlnirea lui Florin reprezintă o mare cotitură în viaţa mea. Luând *Cartea Lui Zamolxe*, mi-am asumat astfel o misiune, aceea de a conceptualiza şi oferi oamenilor legile frumoase, codul spiritual al zamolxianismului modern.

A doua zi părăsesc Prislopul. Reîntors în Bucureşti, timp de câteva zile mă tot gândesc la întâmplările trăite în ultimii 10 ani, de la întâlnirea mea cu Florin Şoimariu în India până la cele recente legate de profesorul Bârnea. Proiectul Deceneu dă roade. Va trebui să descopăr cum şi unde.

Ce aş putea face? Cel mai bine ar fi să plec la munte într-o zonă montană mai frecventată. Plănuiesc o excursie în zona munţilor Bucegi. Voi avea astfel ocazia să revăd locurile dragi mie în timpul studenţiei petrecute în România.

La Predeal sosesc dimineaţa. Primul drum îl fac la Cioplea. Îmi rotesc privirea peste priveliştile minunate de care mă leagă multe amintiri. Cobor apoi spre gară şi urc spre Clăbucet. Găsesc muntele cam abrupt pentru mine. Acum, după trecerea anilor tinereţii, îl parcurg mai încet. De la Clăbucet îmi continui apoi drumul şi spre amiază ajung la cabana Susai.

Închiriez o cameră şi mă odihnesc câteva ore. Înspre seară, către asfinţit, aud cântece în preajma cabanei. Ies degrabă. La vreo câţiva zeci de metri se află un grup de tineri adunaţi în jurul unui foc. O voce feminină conduce întrunirea. Solista este secondată în surdină de corul care repetă cuvântul Zamolxe.

Ce surpriză minunat! Iată ceva la care nu mă aşteptam. Mă alătur cu bucurie corului. După circa o jumătate de oră, timp în care mai mulţi participanţi au condus rând pe rând ritualul, evenimentul încetează. Am ocazia să schimb câteva cuvinte cu tinerii prezenţi.

- Aţi înfăptuit un ritual al focului, nu încape îndoială. Cui l-aţi închinat? întreb pe tânara pe care am văzut-o prima oară că avea rol sacerdotal.

- Aşa cum aţi auzit. Noi aducem omagii zeului geto-dac Zamolxe. Focul acesta este foc sacru dacic.

- Dragilor, fie ca Zeul Dumnezeu şi Zeul Zamolxe, să fie cu voi!

Iată dovada că Proiectul Deceneu prinde viaţă printre oameni în România.

La scurt timp după întâlnirea mea cu tinerii la cabana Susai merg la Deva. Am o presimţire că în acest oraş, prin numele sacru moştenit de la geto-daci, trebuie să se întâmple ceva deosebit. Îmi oferă cazare o cunoştinţă, doamna Ana. După câteva zile, într-o seară îmi spune:

- Am aflat de la colonelul Mihăescu că uneori seara, sus la cetate, un grup de oameni fac un foc mare.

- Nu mai spune! Vreau să particip şi eu.

- Chiar astă seară se vor aduna pe la apusul soarelui.

- Voi merge negreşit.

Cu o jumătare de oră înainte de asfinţit plec către cetate împreună cu doamna Ana. Ajunşi sus ce ne văd ochii? Un grup de circa 15 persoane se găsesc strânşi în jurul unui foc şi cântă. Este un ritual zamolxian în toată puterea cuvântului. Din când în când cei adunaţi aruncă vreascuri în foc. Atmosfera este înălţătoare.

Ne găsim şi noi locuri şi participăm trup şi suflet la eveniment. După circa o jumătate de oră ritualul se încheie. Cunosc pe câţiva dintre participanţi, Hans şi Paula, care sunt un cuplu, Anda, Septimiu, toţi din Deva. Codrin şi Elena au venit din Simeria. Este şi un tânăr, Toni venit tocmai din Rovinari, Gorj. Ne prezentăm, Cezar şi Ana.

- De când urmaţi aceste practici ale focului? îi întreb.

Hans mă lămureşte:

- Grupul nostru spiritual a început să se formeze cam cu 10 ani în urmă. Avem multe preocupări comune, dar şi diferite. Ne interesează yoga, tradiţiile populare, pe unii creştinismul, mergem pe munte în grup.

- Şi practica ritalului focului sacru când aţi început-o?

- Doar cu câţiva ani în urmă. S-a pornit spontan, nu ştim ce ne-a determinat să o facem. Aici la cetate este locul cel mai potrivit pentru astfel de activităţi. Este aria unui sanctuar dacic, o zonă sacră unde credem că ei urmau ritualul Focului Lui Zamolxe. Se ştie că în vechime astfel de practici se făceau cel mai frecvent pe înălţimi. La acele vremuri practica cultului focului era o normă de viaţă spirituală.

- Ce rezultate se obţin? Aţi avut experienţe deosebite de-a lungul

timpului?

Interlocutorii mei se privesc unii pe alții.

- În primul rând ni se împlinesc dorințele cerute, ne răspunde Paula. Înainte de începerea ritualului focului sacru fiecare îşi pune în gând o aspirație. Cât despre experiențele noastre personale... ar fi multe de spus. Dar, s-a făcut târziu şi trebuie să coborâm în oraş. Poate altă dată să mai discutăm.

- Sper să ne revedem. Mi-a făcut o deosebită plăcere să vă cunosc, le spun înainte de despărțire.

Grupul porneşte către oraş. Eu mai rămân. Mă gândesc la acele vremuri apuse ale geto-dacilor. Iată că acum după aproape 2000 de ani firul subțire, ce ne leagă de strămoşi, şi care nu s-a rupt niciodată, devine puternic. Ne regenerăm. Sufletele străbunilor revin în oamenii locului.

A doua zi dimineața doamna Ana îmi dă o veste bună.

- Vom merge pe valea Râului Mare Retezat la o cabană. Prietena mea Măriuca ne-a invitat să stăm acolo câteva zile la cabana ei.

- Minunat! Când?

- Astăzi după prânz pe la ora două. Cineva vine să ne ia cu un automobil.

Pregătim tot ce avem nevoie pentru această excursie cu sejur de câteva zile. La ora stabilită automobilul soseşte. Pornim spre Valea cu Lațuri conduşi cu maşina de doamna Dora. În drum vizităm câteva locuri pitoreşti. În cele din urmă sosim la destinație.

Cabana noastră este construită în pantă, în stil clasic de munte. Are zid solid şi etaj. Pe o inscripție citim: Cabana Parfumata. Grădina este spațioasă şi plină de flori mirositoare, printre care trandafiri. Adiacent casei este construită o bucătărioară. Pe o latură a cabanei curge un râu de munte care se varsă în Râul Mare Retezat. În spatele casei se înalță o platformă care continuă apoi în curtea vecină. Un adăpost se află pe o parte a platformei, unde găsim o masă de grădină. Tot acolo sunt depozitate lemne de foc.

Ne instalăm comod în cabană. Doamna Dora, care ne-a condus până aici, trebuie să plece înapoi la Deva. Curând soarele asfințeşte. Se lasă noaptea. De la fereastra camerei unde dorm se aude cugerea râului. Este o încântare. Îmi doream tare mult să dorm într-o casă din camera căreia să se audă susurul râului şi să-i înțeleg misterele.

A doua zi dimineața suntem vizitați de Adrian, nepotul doamnei Măriuca. Tânărul student se află în zonă de câteva săptămâni. Ne familiarizează cu împrejurimile locului, apoi întreabă:

- Cred că ați observat că aici aproape este o biserică?

- Da. O vom vizita în curând, îi spun.

- Astăzi voiam şi eu să merg acolo.

- Vino cu noi, îi spune doamna Ana.

Îl invităm pe Adrian la masa de prânz, apoi împreună vizităm biserica. Construcția este mică. Petrecem în liniște și pace timpul cât o admirăm. Revenim la cabană, ne luăm rămas bun de la Adrian.

- Dacă ai timp vino şi mâine dimineață pe la noi, îl invită doamna Ana.

- Voi vedea. Nu vă promit.

În ziua următoare ne găsim pe platforma din spatele casei. Adrian apare pe la ora 12.

- Doamnă Ana, domnule Cezar, să vă povestesc ceva interesant, ne spune el entuziast.

Îl invităm să ia loc.

- Te ascultăm. Ce este așa extraordinar? întreabă doamna Ana.

- Astăzi spre dimineață am avut un vis parcă trăit aievea. Se făcea că eram toți trei acolo sus la biserică, așa ca ieri. Domnea o liniște adâncă… şi… deodată… biserica a dispărut… noi rămânând pe loc. Apoi am văzut cum veneau oameni, din toate părțile, către noi. Arătau ca păstorii de la munte cu bărbi şi cuşme. Femeile erau îmbrăcate în costume populare româneşti. În mijlocul locului s-a ivit apoi un foc mare care se tot întețea pe măsură ce cântecele acelor oameni creşteau în intensitate. Noi trei cântam alături de ei ceva de neînțeles. Era înălțător. Când m-am trezit acele sunete îmi sunau încă în urechi. Vă mărturisesc, chiar şi acum am țiuituri. Sunt foarte impresionat de acest vis. Ce ziceți de aceasta?

Îmi spun părerea:

- Cred că ai avut acces la memoria colectivă, a neamului românesc, stocată de-a lungul timpului. Unele biserici sunt construite pe locurile vetrelor de cult, ale altarelor şi templelor geto-dacilor şi romanilor. Practic cred că ai captat momente din trecut amestecate cu cele recente, precum este vizita noastră ieri la biserică. Diseară putem să aprindem şi noi un foc pe platforma din spatele casei şi să procedăm exact ca oamenii din visul tău. Vom cânta şi ațâța focul cu lemne.

Desigur că proporţiile vor fi cu mult mai mici decât cele din visul tău, care, după cum l-ai descris, era grandios.

Seara ritualul nostru s-a desfăşurat cu succes. Toţi trei ne-am pus în minte dorinţe şi le-am ţinut treze pe timpul derulării ritualului focului sacru. Mai târziu Adrian a plecat.

Dimineaţa, după ivirea zorilor, merg pe malul Râului Mare Retezat. Vreau să trăiesc cele spuse de profesorul Bârnea, acea experienţă de simbioză existenţială cu natura. Locurile acestea au o spiritualitate aparte.

Susurul râului îmi induce o stare mentală de meditaţie dinamică. Treptat mintea mi se limpezeşte. Am o claritate a existenţei mele. Lumea materială o simt conştientă şi vie. Păşesc pe lângă apă şi urc pe pietrele în jurul cărora curge apa râului. Închid ochii şi îmi astup urechile cu degetele. Susurul apei îl simt încă în urechi într-o formă mult mai subtilă. Nu-mi mai percep corpul. Singura legătură ce o mai am cu exteriorul este respiraţia.

Sunt învăluit de o prezenţă. Îmi amintesc de spusele profesorului Bârnea cu privire la spiritele naturii. Se află acum cu mine Zâna Râului Mare Retezat. Aud şoapte de neînţeles, dar pe care le simt ca fiind de iubire. Zâna îmi spune din susurul apei că mă iubeşte. Doamne Zeule Zamolxe, acum Te înţeleg!

...Revin în Australia. Sunt definitiv marcat de spiritele străbunilor românilor. Ele se renasc în oamenii arealului carpatin.

Iată că acum, în martie 2009, se împlinesc 12 ani de la întâlnirea mea în India cu Florin Şoimariu. Proiectul Deceneu a prins rădăcini adânci. Cândva, în viitor, va fi ca un copac falnic. Oamenii Carpaţilor se întorc pe Calea Zeului Zamolxe. Trebuie neapărat să fac cunoscută publicului *Cartea Lui Zamolxe*.

PARTEA A II-A – RENAŞTEREA NEAMULUI ROMÂNESC

Prefaţă

Prezenta parte a trilogiei *Pe Calea Lui Zamolxe* reia relatarea periplului spiritual al autorului început în *Trezirea strămbunilor*. Protagonistul principal, australianul de origine română Cezar Augustin, pătrunde adânc în spiritualitatea modernă a neamului românesc ghidat de Spiritul Lui Zamolxe, Zeul strămbunilor geto-daci ai românilor de astăzi.

Dacă prima parte a trilogiei zamolxiene, având ca titlu *Trezirea strămbunilor*, se centrează pe fapte care contribuie la trezirea spiritelor strămbunilor, în această continuare a ei, aceste spirite sunt gata să revină sau sunt deja active în sufletele oamenilor. Ele se manifestă în persoane obişnuite, care, marcate de o conştientizare sufletească de excepţie, se recunosc în filoanele spirituale cele mai profunde ale neamului românesc, în rădăcinile noastre ancestrale.

O astfel de trezire este concretă şi tangibilă, deşi învăluită de jocul literar artistic între realitate şi fantezie. Personajele se scaldă într-o lume reală. Mai mult chiar, faptele descrise vizează o realitate care depăşeşte limitele vizibilului. Se intră astfel adânc în misterele spiritualităţii strămbunilor. Trăim aici şi acum o experienţă care proiectează iminent şi imanent în lumea sacrului. Locuri şi oameni sunt sacralizate, realizăm cât de aproape ne aflăm de lumea zeilor din perspectiva noastră pământeană.

Lectura oferă surprize de idei ale căror dezlegări cititorul le va descoperi vizionar în sinele propriu. Putem oare noi, creaturi ale unei lumi aparent profane, să fim sacralizaţi şi să sacralizăm? Răspunsurile le veţi descoperi în textul ce urmează. Perspectiva este cea a renaşterii spirituale a poporului român pe bazele sale arhaice, strămoşeşti. În acest context spiritele strămbunilor noştri, geto-dacii, se manifestă cu caracteristicile proprii în sufletele eroilor aflaţi în arealul carpatin.

Octavian Sărbătoare, 2010, Sydney, Australia

Cap. 4

Spiritul lui Deceneu

În luna iunie 2009 sosesc la Bucureşti. Voi participa la Congresul al X-lea de dacologie, cu o temă foarte îndrăzneață: *Renaşterea zamolxianismului, religia strămbunilor românilor*. Expunerea mea este bazată în principal pe tradiția populară religioasă românească.

Iau imediat legătura cu Florin Şoimariu, care se arată doritor să mă vadă. Fixăm revederea noastră în Bucureşti, în Parcul Herăstrău. Aştept cu nerăbdare să-l revăd pe omul care a demarat Proiectul Deceneu în India în anul 1997. De atunci multe s-au schimbat în peisajul spiritual al românilor, aşa cum am observat în anul 2007 în cursul ultimei mele vizite în România.

Intru în posesia unui lot de cărți *Pe Calea Lui Zamolxe – Trezirea strămbunilor*, tipărit de curând în România. Voi oferi gratuit cartea celor sinceri interesați de tradiția spirituală a neamului românesc.

Ziua întâlnirii cu Florin soseşte. Ajung la locul nostru de revedere cu un sfert de oră mai devreme. Sunt nespus de curios să aflu ce a mai făcut prietenul meu în ultimii 2 ani de la despărțirea noastră. Ard de nerăbdare să-mi spună noutăți despre profesorul Coriolan Bârnea, maestrul nostru spiritual zamolxian retras în Munții Făgăraş.

De departe îl recunosc pe cel despre care ştiu din India că poartă în el spiritul Marelui Preot Deceneu al geto-dacilor. Spre uimirea mea Florin este însoțit chiar de... profesorul Bârnea.

- Domnule profesor, sunt nespus de fericit să vă revăd, mă grăbesc să-l întâmpin. Florin mi-a spus câte ceva despre dumneavoastră acum 2 ani. Îmi pierdusem orice speranță că vă voi reîntâlni vreodată după ce atunci am aflat că v-ați retras la munte. Faptul că Florin mi-a înmânat notele, pe care le-ați adunat pentru constituirea *Cărții Lui Zamolxe*, a însemnat pentru mine un fel de predare de ştafetă. Credeam că ați renunțat la lume!

- Nicidecum! mă încredințează el. Bine te-am găsit.

Florin a urmărit atent conversația mea cu profesorul Bârnea.

- Mă aştept iarăşi la o mare surpriză din partea ta, îi mărturisesc în timp ce ne îmbrățişăm. De atunci din India mă tot uimeşti cu ceea ce faci.

- Dragă Cezar, ştii bine că tema iniţiată de noi doi în India se continuă aici la vatra strămoşească. Spiritul Lui Zamolxe devine din ce în ce mai activ. Ai constatat aceasta şi acum 2 ani. Dar haide să ne găsim un loc potrivit pentru a sta de vorbă.

Facem paşi. Din aria Expoflora ne îndreptăm spre fostele biblioteci publice. În acea zonă, aproape de statuia lui Goethe, se află o sculptură a ciobănelului carpatin cu mioarele lui. Luăm loc pe o bancă.

- Să ne spui cu ce te-ai mai ocupat în ultimii 2 ani acolo în Australia, spune Florin.

- Am continuat să merg pe noua cale dacică. Am scos o carte despre spiritualitatea strămoşilor noştri, *Pe Calea Lui Zamolxe – Trezirea străbunilor*. În ea scriu şi despre întâlnirile mele cu tine şi cu domnul profesor Bârnea. Mica mea lucrare, de 50 de pagini, se doreşte o anticipare de direcţii. Prezint, sub formă beletristică, o cale a renaşterii spiritualităţii autohtone a neamului românesc. Iat-o! ofer eu câte un exemplar fiecăruia.

- Mulţumim pentru carte, îmi răspunde Florin întorcând cartea pe toate părţile. Arată grozav. Am citit-o şi noi. Se află gratis pe internet. Prezentarea ta are acurateţe, dar reprezintă doar o simplă schiţare de idei. Treptat lucrurile vor căpăta anvergură şi vor continua să evolueze în direcţii noi. Tocmai de aceea am ţinut să vin la Bucureşti împreună cu domnul profesor.

- ?!?

- Dragii mei, haideţi să mergem într-o parte mai izolată a parcului, ne propune profesorul Bârnea. Vreau ca undeva, pe un loc potrivit, să aprindem un mic foc sacru dacic timp de câteva minute.

- Vă conduc eu spre stăvilar, mă ofer. De acolo vom continua să mergem pe aleea de pe malul lacului. Nu prea se circulă în acea zonă. Sigur vom găsi pe acolo un loc bun.

Ajunşi la stăvilar urmăm drumul către linia ferată. Este partea cea mai puţin umblată a parcului. Curând profesorul Bârnea descoperă un loc ce întruneşte toate condiţiile. Pregătim câteva vreascuri şi frunze.

- Ceremonialul nostru va fi scurt, ne prezintă profesorul intenţia sa. Doresc doar să luăm parte împreună la o simplă invocaţie în cursul căreia toţi trei ne vom uni mâinile deasupra focul sacru dacic. Este un ritual zamolxian.

Aprindem focul. Toţi trei ne adunăm mâinile peste mica flacără în timp ce profesorul Bârnea rosteşte: *Doamne revarsă cu mai mare*

putere, asupra neamului românesc, Spiritul Lui Zamolxe, salvatorul nostru! Renaşte poporul zeilor! Şi nouă dă-ne încredere şi forță să mergem pe Calea Lui Zamolxe!

Totul a decurs foarte repede. Simt o stare de trezire mentală deosebită. În liniște, mișcați de profunzimea momentului, stingem cu grijă focul şi facem în aşa fel ca să nu rămână urme vizibile.

- Să ne întoarcem în zona Expoflora, ne propune Florin. Noi nu vom rămâne peste noapte în Bucureşti. Trebuie să plecăm la Făgăraş. Dar până atunci avem destul timp să vorbim.

Îmi pregătesc o întrebare, vreau să aflu o impresie competentă.

- Spuneți-mi domnule profesor, ce credeți despre cartea mea *Pe Calea Lui Zamolxe – Trezirea strămbunilor*?

- Sunt încredințat că va avea un rol important în trezirea neamului românesc. Deşi este scurtă, cele trei capitole componente sunt o esență, ele prefigurează ideea de renaştere națională. Ai făcut bine punând-o *online* pe internet. Am discutat despre ea cu câteva persoane care au citit-o. Conținutul expunerii pur şi simplu trezeşte ființa celor care iubesc neamul nostru. Să vedem ce va mai urma şi în această vară. Eşti doar la începutul sejurului tău spiritual în 2009 în România.

- Dar despre cele făcute de noi astăzi? îl mai întreb. Ce importanță are focul sacru dacic la care am asistat împreună?

- În primul rând am atras asupra noastră Spiritul Lui Zamolxe. Un foc sacru dacic are rolul de a trezi conştiința. Prin unirea mâinilor noastre deasupra focului, s-a creat o infuzie reciprocă de spiritualitate. Aspectele ei subtile vor fi observate în timp. Cezar vine din Australia, Florin din Prislop, iar eu din Făgăraş. În plus voi doi ați fost împreună în Himalaya, în Valea Zeilor. Focul Lui Zamolxe a permis spiritelor care se găsesc în noi să se amestece.

- Oooo! Este impresionant! Ce implicații poate avea acest fapt pentru mine personal, domnule profesor?

- O evaluare, făcută la sfârşitul şederii tale în România, va lămuri această nedumerire. Implicațiile acestui act sunt totuşi pe termen lung.

Ne continuăm plimbarea către Expoflora. Am prilejul să expun pe scurt profesorului şi lui Florin punctele cheie ale prezentării pe care o voi face la Congresul al X-lea de dacologie din acest an. Este vorba despre redescoperirea statorniciei identității noastre etnice spirituale şi prezența ei continuă în tradiția populară religioasă românească. Religia nativă a românilor există acum şi aici în arealul carpatin.

Perspectiva din care creez argumentația mea este cea a cercetătorului în domeniul social ci nu a misticului întemeietor de religie.

- N-am făcut decât să schițez temele conversațiilor avute cu domnul Bârnea, concluzionez. Sunt enunțuri pe care noi le-am discutat deja acum 2 ani.

Profesorul îşi îndreaptă aprobator privirea către mine şi spune:

- Într-adevăr acesta este cazul. Este vorba despre conceptualizarea zamolxianismului contemporan din realitatea zilei şi prin aceasta constituirea unui crez spiritual carpatin. Ideile acestea sunt bine conturate. Problema care se pune în prezent este cum se va proceda pentru înfăptuirea lor?

- Chiar doream să vă consult, le spun. Ce ar trebui făcut? Ştim că putem crea o coeziune de idei, ca cercetători sociali, dar aplicarea acestor noțiuni rămâne încă un mister. Cum se poate trăi conştient zamolxianismul astăzi? Mai precis de unde trebuie pornit pentru ca oamenii să-şi dea seama că aparțin unei spiritualități care îi defineşte ca popor? **Cum vom începe şi susține în mod practic renaşterea zamolxiană a neamului românesc?**

- Unui popor ca să renască spiritual îi trebuie neapărat o centralitate proprie, precizează profesorul Bârnea. Pentru noi românii există arcul carpatin ca centralitatea fizică, cea de suflet se poate constitui din credințele şi obiceiurile noastre, din mitologia românească creată mai mult sau mai puțin conştient în jurul Spiritului Zeului Zamolxe. Contează foarte mult să înțelegem aceste idei. Părerea mea este că trebuie pornit de la activarea elementului feminin. **Femeile, fetele, sunt cele care vor pune roata în mişcare.**

Spusele profesorului mă surprind.

- Deci acesta este începutul! afirm. Va trebui să descoperim cum persoanele de gen feminin pot fi motivate să-şi manifeste frumusețea şi plenitudinea în această direcție.

- Exact, afirmă profesorul Bârnea. Precum spui, ele trebuie să se manifeste în frumusețea şi plenitudinea proprii caracterului feminin. Cum se va face aceasta? Rămâne de văzut. Tocmai de aceea astăzi am luat parte împreună la focul sacru dacic. Ne va inspira prefigurându-ne ceea ce va urma. Un prim pas, care va crea direcționări, este ca din când în când seara să aprindem lumânări şi să stăm aşa în meditație. Am mai discutat cu Cezar această practică zamolxiană esențială. Dar începând de acum Spiritul Lui Zamolxe a fost reactivat în noi toți

odată cu realizarea micului ritual al focului. Nu rămâne decât să fim receptivi la cele ce vor urma. Şi mai ales să identificăm oportunităţile care se ivesc. Nu este nevoie să alergăm după oameni şi evenimente. Ei şi ele vor veni către noi pentru a-şi împlini într-un fel menirea. Faptul că Florin a umblat prin munţii României timp de 10 ani chemând la viaţă Spiritul Lui Zamolxe, în noi oamenii Carpaţilor, are acum o mare însemnătate. Mulţi oameni au deja sufletul atins de acest spirit. Ei vor ieşi la iveală, la momentul potrivit, ca să-şi manifeste atracţia **conştientă** faţă de spiritualitatea neamului românesc.

- Este cert că roata spirituală este pregătită, ea aşteaptă doar să fie pusă în mişcare cu mai multă forţă! constat eu. Ce credeţi? Ce ar trebui să fac în timpul celor câteva luni cât sunt în ţară?

- Cel mai important este să identifici momentele prielnice, intervine Florin. Cartea *Pe Calea Lui Zamolxe: Trezirea strămbunilor* îţi va deschide porţile. Cei inspiraţi de conţinutul ei vor lua legătura cu tine. Astfel se creează o dinamică. Cum va evolua ea mai apoi, rămâne să constatăm. Suntem un popor creativ. Vei fi surprins de ceea ce pot face oamenii animaţi de spiritele strămbunilor. Să observi atent cum evenimentele ce vor urma vor contribui la formarea centralităţii noastre spirituale în jurul Munţilor Carpaţi. În mod necesar vor fi momente desfăşurate undeva la munte. Zonele cu sanctuare dacice atrag ca un magnet. Pe oriunde vei umbla nu uita să aprinzi un foc sacru dacic şi să faci invocaţii. Este un timp prielnic de a construi vetre dacice moderne. Deschide un proiect.

- Vetre dacice? La ce anume vă referiţi? îi întreb pe amândoi

- Este vorba de vetre, altare, temple şi sanctuare dacice, în această ordine, spune profesorul Bârnea. Ele reprezintă fazele distinct evolutive ale unei construcţii sacre zamolxiene moderne. Vatra dacică este o formaţiune care are în mijloc locul de ardere a focului direct pe pământ. Altarul are acest loc mai amenajat, focul făcându-se pe o piatră plată mai lată sau pe o platformă de pietre netede. Templul ia naştere atunci când un altar este prevăzut cu piloni, gard sau alte adaosuri constructive. Pilonii pot avea sculptate pe ei motive artistice şi statuete la capete de coloană, aşa cum se făcea în vechime. Templul poate fi şi natural atunci când vatra centrală este flancată de ape, copaci mari sau mici, sau formaţiuni din pietre şi pământ. Va avea astfel ceva distinct din natura înconjurătoare care să amplifice poziţional importanţa vetrei. Dar sanctuarul dacic este locul sacru cel

mai complex. Poate cuprinde unul sau mai multe altare, temple, statui mici şi mari, pavaje, etc. În timp, pe măsura perfecționării unei construcții sacre dacice, o vatră devine altar, altarul templu, iar templul sanctuar.

- Totul este foarte clar acum, concluzionez. Deci suntem pregătiți să mergem în acest fel pe urmele lui Florin care timp de 10 ani a aprins focuri sacre dacice în Carpați, chemând Spiritul Lui Zamolxe, dar nu a construit vetre.

- Într-un fel da. Practic vetrele, altarele, templele sau sanctuarele, pot fi construite oriunde, la munte, la deal, la şes sau la malul mării. Se pot face de asemenea în curțile şi grădinile oamenilor, ca vetre sacre dacice de familie. În prealabil se evaluează optimitatea poziției locului, dacă mediul înconjurător este prielnic.

Ne apropiem în tăcere de zona Expoflora. Am timp să reflectez asupra celor discutate cu prietenii mei zamolxieni. Activitățile mi se conturează, dar cred că şi ei, acolo unde se vor afla în timpul şederii mele în România, vor contribui la renaşterea noastră spirituală.

- Tu ce acțiuni spirituale vei avea în această vară, îl întreb curios pe Florin.

- Nu-mi propun nimic în mod deosebit. Mai cu seamă acum când, la focul nostru sacru dacic, am folosit o invocație în timpul căreia am lăsat liber spiritul Marelui Preot Deceneu.

- Cuuum? La aşa ceva nu m-aş fi aşteptat. Ai făcut atâtea eforturi ca să vii în India pentru a dobândi acest spirit... şi acum...

- Am înfăptuit destule activități cu ajutorul spiritului Marelui Preot Deceneu. A sosit timpul să-l folosească cei care vor beneficia de el în cu totul alt mod. Este vorba de sacerdoții zamolxieni ai zilelor noastre.

- ?!?

Florin continuă:

- Treptat, pe măsură ce spiritul Marelui Preot Deceneu se va răspândi printre oameni, persoanele cu funcții sacerdotale vor ieşi la iveală. Şi precum ştim sacerdoții zamolxieni sunt atât bărbați cât şi femei. Ei vor absorbi în suflete acest spirit şi generațiile viitoare de sacerdoți se vor hrăni şi ele, în mileniile ce vor urma, din apa vie dată de el.

Rămân uimit. În timpul scurt, cât am stat împreună lângă focul dacic, Florin a lăsat liber spiritul Marelui Preot Deceneu, care din cauza proximității focului sacru a intrat parțial atât în mine cât şi în

profesorul Bârnea. Deci în prezent suntem trei persoane care avem ceva din acest suflet deosebit. Realizez responsabilitatea cu care sunt încărcat fără voia mea.

Vreau să aflu ce părere are profesorul Bârnea:

- Ce spuneți despre cele făcute de Florin? De acum spiritualitatea Marelui Preot Deceneu atârnă greu pe umerii noştri.

- Trebuia să se petreacă. Eu, ca fost preot creştin-ortodox, voi căuta să răspândesc acest spirit printre cei din clerul ortodox. Voi amândoi dăruiți-l celorlalți, mai cu seamă femeilor care prin receptivitatea lor îl primesc mai uşor. Aşa cum deja am discutat, rolul lor este esențial. Vor apare astfel primele femei şi fete sacerdoți. Învestirea în cazul bărbaților, ca preoți zamolxieni, va mai dura ceva timp. Precum ştim, din cele discutate acum 2 ani, noua preoțime zamolxiană masculină va ieşi din rândurile preoților creştini-ortodocşi. Eu am afirmat deja că sunt preot zamolxian.

- Sunteți primul preot zamolxian care a făcut această mărturisire în timpurile moderne. Vă rog să-mi spuneți, ce credeți că ar mai trebui să ştiu cu privire la sacerdoți? îi întreb pe cei doi.

- Să priveşti în interiorul sufletului şi vei primi un răspuns inspirat, îmi spune Florin care fireşte că ştie foarte bine cum se manifestă un spirit elevat descins în corpul uman al unei persoane.

- Acum totul este limpede, intervine profesorul Bârnea.

- Aş vrea acum să-mi mai clarific câteva idei, le spun prietenilor mei zamolxieni. Am simțământul că există un fel de urgență cu privire la renaşterea neamului românesc pe baze spirituale proprii. Faptul că ați sosit la Bucureşti să ne întâlnim, să vorbim şi să lămurim opțiunile nou ivite, are pentru mine o mare importanță. De ce oare acum, la acest moment în timp, din istoria poporului român, a apărut această situație de excepție când se caută o cale nouă de supraviețuire identitară? Au fost destule momente de criză de acest gen în trecutul nostru. Am supraviețuit atunci şi cred că o vom face şi de data aceasta.

- Nu-i chiar aşa, intervine domnul profesor. Menținerea noastră ca popor, în trecutul istoric, a fost posibilă datorită izolării geografice, protecției arcului carpatin şi religiei creştine ortodoxe. Dar astăzi este altfel. Trăim un timp al revoluției în comunicații şi transporturi. Asistăm la un asalt ideologic al societăților de consum din vestul Europei şi SUA. Acestea se petrec deoarece societățile lor se află în criză de identitate datorită crizei spirituale a religiei creştine. Oamenii

aceştia şi-au pierdut treptat identitatea sufletească, l-au pierdut pe Dumnezeu. Iar golul, ivit în fiinţa lor lăuntrică, se umple treptat cu violenţă, disperare, dorinţă de războaie, pornografie, droguri, etc. Lecţia pe care o învăţăm de la ei este clară: creştinismul de astăzi nu mai poate salva societăţile umane ca în trecut.

- Ar trebui să ţinem seama şi de faptul că acest asalt, al societăţilor avansate economic, asupra României, are şi părţi bune, le spun.

- Într-adevăr nu putem contesta eficienţa şi sistemul de antrepriză adus de suflul de libertate venit după Revoluţia din 1989, continuă să explice domnul profesor Bârnea. Dar aceste beneficii vin împreună cu deficienţele de sistem. Mă refer aici mai ales la golurile de natură spirituală. Societăţile capitaliste avansate, prin renunţarea treptată la religia creştină, pur şi simplu nu au putut să o înlocuiască cu altceva mai valoros. Desigur că atunci când vorbim despre religii avem imaginea naşterii, creşterii, înfloririi şi decadenţei unui întreg sistem spiritual. Acesta este şi cazul creştinismului în Europa şi America: generează o criză de mari proporţii ce pare că nu mai poate fi evitată. În schimb nu a apărut nici un sistem spiritual care să-i reprezinte pe aceşti oameni în habitatul lor. Exceptând, cred, pe indienii americani care au o spiritualitate avansată, dar care nu este adoptată de masa mare a populaţiei americane. La acest eşec a contribuit din plin chiar creştinismul, care, pe unde a pătruns, a distrus sistematic religiile primare ale locurilor. Acest gol identitar spiritual prevalent mai cu seamă în Europa Occidentală se resimte din plin în viaţa debusolată a oamenilor şi în agonia lor socială ca indivizi. Avem pe de o parte omul care are condiţii bune de trai şi pe de altă parte sufletul îi este gol, fără Dumnezeu. Nu spun că nu are suflet, ci doar că îi este gol.

- Totuşi românii, la nivel politic, au sesizat aceste tare care ne afectează în ultimii 20 de ani şi au luat măsuri, intervin eu.

- Din păcate soluţiile găsite de ei în prezent nu pot salva neamul românesc. Au promovat consolidarea elementului religios creştin-ortodox, atât prin retrocedarea proprietăţilor instituţiilor religioase cât şi prin introducerea studiului religiei ortodoxe în şcoli. Încurajat de astfel de decizii anacronice creştinismul ortodox contestă cu mai mult curaj darwinismul, o teorie ştiinţifică a evoluţiei omului pe pământ. Dogma merge înainte. În plus există presiunile făcute de Uniunea Europeană care încurajează societăţile laice nu pe cele religioase.

- Există şi campania, lansată de Biserica Ortodoxă Română, printre tineri: *Nu vrem liceu fără Dumnezeu*! mai adaug eu.

- Care Dumnezeu? Să nu-L confundăm pe Dumnezeul Iubirii de oameni cu dumnezeul portretizat în iudeo-creştinism, cel doritor de sânge prin sacrificiu. Nu pot crede într-un dumnezeu al jertfei, un dumnezeu care îşi trimite fiul să moară. Treptat, tineretul îndoctrinat va înțelege condiția decadentă istorică a religiei pe care o învață astăzi în şcoli. Ei şi urmaşii lor vor crea premisele transformării spirituale unice a neamului românesc pe baze cu totul noi, raționale. Pur şi simplu oamenii nu vor mai găsi un sens spiritual într-o religie fondată pe jertfa sângelui, care este o expresie a întunericului nu a luminii.

- Cum vedeți creştinismul în epoca postmodernistă?

- O evaluare atentă ne revelă un adevăr de netăgăduit: creştinismul ca religie este muribund, nu mai oferă o soluție viabilă ca în trecut. Moare în Europa Occidentală, moare în America şi sunt semne că oamenii se trezesc şi în Europa de Est. Este o religie care şi-a consumat existența. Noi, neamul românesc, trebuie să căutăm ceva nou care să permită o dezvoltare spirituală proprie, care să păstreze datinile şi obiceiurile strămoşeşti autohtone. Tocmai de aceea iudeo-creştinismul moare în țările care l-au adoptat de-a lungul istoriei: oamenii au constatat acum, după 2000 de ani, că nu îi reprezintă. Altfel se întâmplă cu hinduismul, de pildă, care îi reprezintă pe oamenii care cred în ideile lui şi şi-a păstrat centralitatea proprie, în Munții Himalaya, de-a lungul întregii sale existențe. Pe când în cazul creştinismului centralitatea se află în Orientul Apropiat, în jurul unui mormânt gol, ceea ce este nerelevant spiritual pentru oamenii care trăiesc în Europa, de pildă. Ca o comparație pot spune că hinduismul, care este o religie mult mai veche decât creştinismul, nu dă semne de decadență. Este o spiritualitate naturală a Indiei şi oferă oamenilor culturii aceleia o bună stabilitate psiho-mentală. Iudeo-creştinismul se va dezintegra treptat, dar se mai poate menține un timp în Orientul Apropiat, acolo unde s-a născut, printre evrei şi populațiile arabe, dacă acei oameni o mai doresc.

- În această conjunctură de idei apare ca o urgență la români să ne regăsim sufletele în spiritualitatea neamului, remarc eu.

- Încă nu o putem numi urgență, continuă profesorul Bârnea. Avem şansa reală să umplem golul care se iveşte în mod inevitabil ca urmare a agoniei religiei creştine în lume în general. Un lucru poate fi spus cu

o certitudine de netăgăduit: **Nu este vorba de faptul că noi românii trebuie să respingem în mod deliberat religia creştină, care ne-a sprijinit de-a lungul secolelor la păstrarea coeziunii neamului nostru, dar pur şi simplu condiţiile istorice de astăzi nu mai permit continuarea acestui imaginar religios**. Va trebui deci să ne mişcăm cumva în gând, vorbă şi faptă pentru a evita în viitor toate problemele prin care trec acum societăţile care au marginalizat deja creştinismul şi în acelaşi timp nu l-au înlocuit constructiv cu altceva mai valoros. Avem destule resurse, de idei şi umane, care pot genera o bază spirituală proprie neamului românesc.

- Ce vor face ceilalţi oameni din restul Europei? îl întreb.

- Se pot întoarce şi ei în matca proprie văzând exemplul nostru de revenire la bazele autohtone. Italienii pot renaşte spiritualitatea religiei romane, grecii pe cea a zeilor olimpici, scandinavii pot redescoperi zeităţilor legate de viaţa lor de oameni ai mării. Alţii în lume pot face la fel cu spiritualităţile proprii, dacă le mai au, iar dacă nu va trebui să-şi construiască noi imaginare colective care să-i reprezinte. Nu doresc să fac previziuni pentru viitor, dar cred că în următorii 100 de ani Europa ca spiritualitate va fi cu totul diferită de ceea ce vedem astăzi. Iar neamul nostru românesc, ca deschizător de drumuri în această direcţie, va fi apreciat pentru înţelepciunea de care a dat dovadă la timpul potrivit în istorie.

- Cum credeţi că va reacţiona mediul instituţionalizat creştin-ortodox în România şi Republica Moldova? Biserica are putere de influenţare a maselor, iar masele determină politica prin sistemul de vot. Politica, aşa cum s-a întâmplat deja cu introducerea religiei în şcoli, va urma vocea mulţimii.

- Treptat chiar şi creştinii convinşi îşi vor da seama de realităţile acestor vremuri şi vor sprijini iniţiativa de renaştere a neamului românesc pe baze spirituale proprii. Cei care vor continua să se opună vor fi treptat priviţi ca neiubind naţiunea română şi sufletul nostru dacoromânesc.

- Mă uimiţi cu aceste idei, domnule profesor. Caut să-mi imaginez o societate românească după 100 de ani, în anul 2109.

Între noi se lasă liniştea. Ideile profesorului Bârnea îmi intră direct în suflet.

Florin se uită la ceas. Realizez că cei doi ar vrea acum să plece.

- Noi trebuie să mergem la gară, ne spune Florin privindu-l pe profesorul Bârnea.

- Vă mulțumesc pentru că ați venit aici într-un moment când aveam absolută nevoie să discutăm, îmi arăt recunoştința. Întâlnirea noastră este esențială pentru ceea ce va urma de acum înainte în tot cursul periplului meu spiritual prin țară.

Ne luăm rămas bun. Privesc cum cei doi dispar în zare. Mai rămân în parc să meditez adânc asupra celor discutate.

Mă simt acum încărcat cu o mare responsabilitate, în deschiderea spirituală a neozamolxianismului. În plus am pornit fără să vreau pe linia sacerdotală neozamolxiană, o direcție pe care nu aş fi dorit să o explorez. Va trebui să folosesc cumva puterea care mi s-a transmis. Ce voi face totuşi cu această forță spirituală de excepție? Vreau să o sublimez în talentul scrisului. Pot astfel da idei interesante oamenilor.

Congresul al X-lea de dacologie de la Bucureşti a fost o noutate pentru mine, dar şi expunerea prezentată de mine, cu tema *Renaşterea zamolxianismului, religia străbunilor românilor*, pentru audiență. Ideile au suscitat un viu interes. Persoane din sală şi-au exprimat dorința să continui argumentația mea, deşi timpul alocat de 15 minute trecuse. Totuşi am întrerupt prezentarea fără să pot construi o imagine completă a subiectului. Dar noțiunile esențiale au fost captate de către public, cu precădere cea legată de crearea în arealul carpatin a unei centralități spirituale proprie neamului românesc. Implică prin urmare renunțarea la Orientul Mijlociu ca focar religios pentru români. Am punctat de asemenea şi importanța identificării spiritualității noastre autohtone în religia populară a românilor.

Curajul ideilor expuse a suscitat discuții aprinse în holul teatrului Odeon, locul unde s-a desfăşurat ultima zi a congresului. Am ocazia să cunosc câteva persoane sincer interesate în spiritualitatea neamului. Printre participanți este şi doctorul Geo Stroe, fondator al Academiei DacoRomâne. Vizionar, al deceniilor ce vor urma, Geo Stroe îmi mărturiseşte deschis încrederea sa în valoarea spiritualității noastre strămoşeşti. În joia următoare particip şi la o şedință a Academiei DacoRomâne, unde citesc integral textul lucrării mele de la congres.

De acum dinamica spirituală creată, în direcția zamolxianismului modern, este evidentă. Îmi propun, ca țintă următoare, participarea la Festivalul Cetăților Dacice de la Cricău, Alba, din 20-21 iunie 2009.

Sosirea la Cricău este primul meu contact, după un timp îndelungat petrecut în diaspora, cu momente care amintesc de istoria noastră veche, a dacilor şi romanilor. Felurite formaţiuni defilează în costume de epocă antică, au loc întreceri de iscusinţă, virtuozitate şi curaj.

Sunt atras cel mai mult de formaţia artistică Zânele Zalăului conduse de Mama Zânelor, doctorița Ancuța Mărieș. Pe timpul celor două zile urmăresc cu nespusă bucurie toate intrările lor în scenă, ba chiar şi repetiţiile pe care zânele le fac într-un lan de grâu. Dar nu îndrăznesc să mă apropii mai mult. Ulterior am constatat că la acea vreme nu era încă timpul.

În ultima seară asist la Rugul Lui Zamolxe. Înainte de aprinderea lui, Zânele Zalăului îl consacră prin dansul lor în jurul stivei de lemne.

Se formează o procesiune cu torţe aprinse la care participă toţi cei îmbrăcaţi în costume de daci şi romani, reprezentând figurativ cele două filoane principale ale genezei poporului român. Lanţul participanţilor este impresionant. Cu toţii converg către Rugul Lui Zamolxe care, în ovaţiile mulţimii, este aprins cu torţe. Momentul este înălţător, îmi curg lacrimi pe obraji. Obiceiurile strămoşilor noştri revin în noi, oamenii Carpaţilor. **Zamolxe se reîntoarce în inimile noastre**.

A doua zi au loc alte câteva reprezentări artistice, dar festivalul de la Cricău se încheie. Prin două tinere din formaţia Zânele Zalăului trimit Mamei Zânelor câteva exemplare ale cărţii mele, *Pe Calea Lui Zamolxe: Trezirea strămoşilor*.

Următoarea mea ţintă este Sarmisegetuza Regia. Vreau să fiu acolo pe data de 24 iunie, puţin după solstiţiul de vară, de ziua Sânzienelor, o sărbătoare cheie în tradiţia strămoşilor. Sânziana sau Drăgaica, este zâna fecioară care dă rod bogat holdelor de cereale, aromă şi leac florilor, iubire şi sănătate oamenilor. Sânziana sau Ileana Cosânzeana, este Zâna Zânelor. Ca expresie în manifestare a Zeului Dumnezeu transcendent, mai precis al aspectului Lui feminin Domnazâna, Zâna Zânelor înglobează în caracteristicile proprii toate binefacerile vieţii pe care le deleagă celorlalte zâne să le exercite.

Către prânz, împreună cu un grup de prieteni, ajung sus la sanctuarul dacic antic cel mai vestit. Coborând din maşină realizez sacralitatea pământului pe care calc şi a momentelor prin care trec. Păşesc cu evlavie pe locurile pe unde au umblat strămoşii noştri. Ele

sunt sacre prin construcția templelor cultului zamolxian vechi. Doamne, pe acolo a călcat pământul Zamolxe Însuşi!

Puținii turişti spirituali sunt şi ei ocupați cu vizitarea templelor. Ofer câte o carte *Pe Calea Lui Zamolxe: Trezirea străbunilor*, celor pe care-i întâlnesc. Se formează chiar un grup auditor care cere lămuriri suplimentare despre zamolxianismul modern.

Cunosc astfel pe Cristi, om de munte şi călător pe Calea Lui Zamolxe. Rezonăm în idei, ne propunem să avem activități comune în viitor. Pe Cristi de la Sarmisegetuza, cum îi va rămâne numele, îl voi întâlni iarăşi cu ocazia unei excursii în Munții Bucegi. El este cel care-mi va facilita legătura cu alte persoane interesate de zamolxianism.

Tot aici la Sarmisegetuza Regia am ocazia să o cunosc pe Elena Ignat din Deva şi pe Adrian. Momentul este deosebit, cei doi sunt binecunoscuți în toată țara ca exponenți ai spiritualității strămoşeşti.

Bem apă vie din izvorul lui Decebal, apoi coborâm spre Orăştie. Pe drum maşina noastră opreşte la marginea unui lan de grâu în care pe alocuri găsim flori de sânziene. Ce binecuvântare! Culegem buchete din care mai târziu vom face coroniţe şi cruci. Zi înălțătoare!

Revenit în Bucureşti îmi pregătesc plecarea la Târgu-Jiu să vizitez Peştera Lui Zamolxe aflată în zonă. Iau legătura cu Toni din Rovinari care mă va aştepta la Târgu-Jiu, unde vom sta la prietena lui Diana.

A doua zi plecăm toți trei cu maşina spre Polovragi. În drum vizităm şi Muzeul Arhitecturii Populare Gorjeneşti, apoi un schit de călugări, altul de maici. În cele din urmă ajungem la peşteră. Este o zi ploioasă şi din păcate astăzi peştera este închisă publicului. Ne propunem să revenim mâine.

Explorăm împrejurimile. Peştera Polovragi, numită şi Peştera Lui Zamolxe este situată pe malul Oltețului. Acolo valea râului este foarte adânc săpată în stâncile munților.

Păşim mai jos de peşteră şi descoperim o vatră de foc. Împreună cu prietenii mei Diana şi Toni curățim locul şi refacem vatra din pietre. O transformăm astfel în vatră de foc sacru dacic. Vom lăsa aprinderea focului pentru mâine când sperăm că nu va mai ploua. Vizităm apoi şi mănăstirea Polovragi şi revenim la Târgu-Jiu.

A doua zi vremea este mai bună. Eu şi Diana suntem gata să mergem iarăşi la Peştera Lui Zamolxe, Toni nu poate veni. Cu maşina ne îndreptăm direct către ținta propusă şi în curând sosim.

Întâlnim ghida care, cam din jumătate în jumătate de oră, parcurge interiorul peşterii conducând turiştii. La sosirea noastră ne cooptează şi pe noi în grupul deja constituit, apoi încuie porţile.

Pătrunşi în grotă parcurgem rând pe rând punctele importante pe care ghida ni le explică. Unul dintre ele este Scaunul Lui Zamolxe, un loc despre care se spune că omul Zamolxe, ajuns apoi zeu al geto-dacilor în vechime, a meditat acolo în timpul retragerii sale. Din antichitate există izvoare scrise în care este menționată o grotă în care Zamolxe a petrecut trei ani.

Sunt foarte impresionat de cele văzute în peşteră. Încerc să-mi imaginez pe strămoşii noştri care s-au perindat pe aici. Am chiar sentimentul că spiritele lor sunt înăuntru în aşteptare ca să fie trezite.

Atingem limita de vizitare. Ghida ne lasă singuri trebuind să revină la intrarea peşterii pentru ca să formeze un nou grup. Ne reîntoarcem în voie parcurgând în sens invers toate punctele importante. Mă simt atras în mod special de Scaunul Lui Zamolxe unde mai zăbovesc câteva minute.

Împreună cu Diana revin la gura peşterii. Am acum ocazia să ofer o carte, *Pe Calea Lui Zamolxe: Trezirea strămbunilor*, ghidei care este curioasă să-i afle conținutul de idei. Îi explic preocuparea mea pentru renaşterea spiritualității strămbunilor.

- Puteți să mai mergeți încă o dată la Scaunul Lui Zamolxe, mă invită dânsa. Poate că aveți ocazia unor momente deosebite. Au fost vizitatori care mi-au mărturisit că au avut anumite trăiri în preajmă.

- Trăiri? o întreb cu mare curiozitate.

Ghida nu-mi mai răspunde. Este preocupată cu constituirea noului grup de turişti veniți să viziteze peştera.

Îi urmez sfatul. Revin la Scaunul Lui Zamolxe, îngenunchez şi fac o rugăciune: *Doamne Dumnezeule, în numele Zeului nostru Zamolxe, trezeşte spiritele strămbunilor noştri geto-daci aflate aici în peşteră*.

Mă cuprinde brusc o stare de elevație. Închid ochii şi simt în jurul meu o mare mulțime de oameni. Nu-i cunosc, au îmbrăcămintea din țesătură groasă, fețele lor sunt aspre, toți mă privesc ca şi cum mi-ar cere ceva.

- Vreți să reveniți la viață? îi întreb.

Nimeni nu răspunde, dar observ în ochii lor bucuria.

Nu ştiu cât timp a durat. Ies din starea de revelaţie şi treptat accesez realitatea prezentă. Deci sufletele strămbunilor noştri vor să revină în corpuri umane. De acum înainte voi ţine seama de dorinţa lor.

Ieşim în afara peşterii. Diana propune să mergem să revedem vatra făcută de noi ieri. Acum timpul este bun, dar din cauza ploii din ziua precedentă lemnele sunt încă umede.

Vatra noastră dacică este intactă. Cu multă migală strângem câteva vreascuri şi frunze mai uscate şi reuşim să aprindem focul. Invoc la flacără spiritul zeiţei Diana ca să intre în Diana prezentă.

Diana închide ochii şi face o rugăciune consacrând vatra devenită acum sacră. Este un moment deosebit. Diana la geto-daci era zeiţa supremă, ajunsă mai apoi la români cu numele Sânziana, adică Sfânta Diana. De acum am debutat bine cu construcţia vetrelor dacice, prima fiind consacrată chiar de spiritul zeiţei Diana.

Companioana mea ia loc şi urmăreşte atentă ce voi face. Este timpul să folosesc iarăşi spiritul lui Deceneu şi puterile dobândite la focul aprins de profesorul Bârnea în Bucureşti. Închid ochii, îmi împreun palmele la piept şi chem spiritele pe care le-am simţit prezente în peşteră: *Voi spirite ale strămbunilor geto-daci care aţi rămas în peşteră aşteptând învierea, veniţi în corpuri umane. În numele Salvatorului nostru Zamolxe*!

Când şi unde vor dobândi ele corpuri? Rămâne de văzut în timp. Lunga lor şedere în peşteră, cu Spiritul Lui Zamolxe, le-au marcat adânc. Cel mai probabil este că aceste spirite se vor ataşa sufletelor oamenilor care vin să viziteze Peştera Lui Zamolxe. În mod cert acele persoane care vor scoate la lumină spiritele strămbunilor geto-daci vor căpăta calităţi deosebite fiind influenţaţi de Spiritul Lui Zamolxe aflat încă în peşteră.

Îmi dau seama de importanţa acestor constatări. Pur şi simplu acolo în Peştera Lui Zamolxe pot avea loc botezuri iniţiatice. Dacă cineva doreşte să devină geto-dac în suflet şi să fie astfel marcat de un spirit al strămbunilor noştri îl găseşte şi la Peştera Lui Zamolxe la Polovragi. Îl poate primi prin invocaţie. Acolo sunt spirite elevate care au în ele şi filoane din Spiritul Zeului Zamolxe.

Revenim la Târgu-Jiu. Este sfârşitul lunii iunie 2009. Pot face acum un prim bilanţ. Periplul meu în această vară în România este foarte promiţător. I-am întâlnit împreună pe cei doi deschizători ai căii renaşterii spirituale a românilor pe baza credinţei noastre autohtone,

profesorul Coriolan Bârnea şi Florin Şoimariu. Am participat apoi la Festivalul Cetăților Dacice de la Cricău, care pune în valoare tradiția strămbunilor. Am călcat pe pământul sacru al Sarmisegetuzei Regia. Am vizitat peştera unde în vechime a meditat înțeleptul geto-dacilor, Zamolxe.

De acum încolo voi fi foarte atent la cele ce vor urma. Cum voi folosi în continuare spiritul lui Deceneu?

Petrec câteva zile la Rucăr în aşteptare rezultatelor primirii cărții mele *Pe Calea Lui Zamolxe: Trezirea strămbunilor* de către publicul român.

Consecințele nu întârzie să apară.

* * *

Cap. 5

Mesagerii Lui Zamolxe

În mod neaşteptat primesc email de la Vasile Păun, conducătorul grupului RoLeader. Luăm legătura prin telefonul mobil. Vasile mă invită să particip la tabăra Zamolxis din 20-25 iulie 2009 în Munții Bucegi. A citit cartea mea recentă *Pe Calea Lui Zamolxe – Trezirea strămbunilor* şi este interesat de perspectiva ce o deschide. Îi promit să vin şi să aduc cu mine exemplare pe care le voi oferi gratis grupului.

Luni 20 iulie sunt pregătit să plec în Bucegi. Pornim din Bucureşti cu maşina lui Marcel Răducu, colaboratorul apropiat al lui Vasile. Vom merge direct la Vila Coteanu unde tabăra se constituie chiar astăzi când vor sosi majoritatea participanților. După câteva ore de condus, maşina noastră ajunge la destinație.

Nu cunosc pe nimeni dintre cei prezenți. Providența mă duce pe cărări necunoscute, dar cărora reuşesc mai apoi să le aflu menirea. Cine sunt oamenii cu care mă asociez acum? Oare Spiritul Lui Zamolxe vrea să înfăpuiască ceva deosebit prin noi?

Seara avem o primă întrunire de grup, timp în care fiecare ne prezentăm şi discutăm activitățile ce vor urma în tabără. În cele 5 zile ne propunem să parcurgem un program inițiatic. Participanții vor trăi într-un crescendo trezirea la spiritualitatea strămbunilor.

Mai târziu, retras singur în cameră, aprind câteva lumânări şi stau în meditație zamolxiană.

A doua zi începe programul de drumeții. Prima excursie o facem la Peştera Ialomiței. Locul are legătură cu strămbunii daci, care, în vremuri de restriște, se adăposteau în grotă fiind protejați de muntele care menține o temperatură anuală relativ constantă. La intrarea peşterii se află acum o biserică. În vremuri de demult pe acel loc strămoşii noştri aprindeau focul sacru dacic pe când îl venerau pe Zamolxe.

Experiența trăită în peşteră este pentru mine inedită. Ajunşi la domul mare ne grupăm sus pentru o meditație colectivă. Avem ocazia să participăm la un ritual de mistere, aşa cum cred că se oficiau odinioară la geto-daci, religia lor fiind una de salvare şi de mister. Se fac invocații ale spiritelor strămbunilor. Prin Victoria ascultăm glasul Marelui Lup Alb, protectorul neamului românesc. Îl chemăm să aibe

grijă de noi urmaşii neamului geto-dacilor. Trăiesc pe viu un moment iniţiatic la care mai lipsesc doar torţele. Poate cu altă ocazie să pot asista la un ritual complet, aşa cum se întâmpla aici în timpurile de demult.

După-amiaza avem o şezătoare creativă în care, pe grupuri, ne manifestăm spiritul nostru de creaţie artistică. Apoi la masa de seară distribui participanţilor cartea mea pe *Calea Lui Zamolxe – Trezirea străbunilor*. Temele ei vor fi discutate mâine.

Îmi dau seama treptat de metoda de lucru folosită de Vasile pentru grupul constituit. Este bazată pe accesarea directă a sursa emoţiilor şi trăirilor, în loc de a prezenta formule pentru a deveni un lider competent. Această modalitate de abordare a noţiunii de *leadership* este vizionară. Va produce crearea din interiorul sufletului a calităţilor personale, într-o integrare triplă – suflet, minte şi trup. *Motto*-ul taberei este MERGI PE CALEA TA. Sugerează clar descoperirea propriilor valenţe pozitive. În plus avem, pentru trup şi minte, exerciţii de înviorare dimineaţa. Meditaţia activă însoţită de muzică permite armonizarea şi integrarea mentală a întregului grup.

În toate excursiile, care vor urma, ne organizăm pe echipe care-şi schimbă zilnic componenţa. Avem teme de rezolvat în comun. Spiritul de colaborare trebuie să fie preponderent modelând comportamentul şi maximizând eficienţa. Rezultatele pozitive nu întârzie să apară.

Rând pe rând îi cunosc pe participanţi şi le descopăr calităţile de excepţie. **Grupul fetelor parcă reuneşte marile calităţi ce trebuie să le aibă un popor al zânelor**.

Mirela este imaginea iubirii gata să o dăruiască necondiţionat întregii lumi. Georgiana, limpezimea apei de izvor care i se oglindeşte în ochi. Adina cea mare, are în glas gingăşia razei de lună şi în ochi misterul feminin. Adina cea mică, zâmbet şi încredere. Dana, frumuseţea şi mireasma florilor. Claudia, liniştea, răcoarea şi pacea pădurii. Ancuţa, bucuria şi rodul pământului. Alina, răcoarea vântului pe timp de vară. Amira, graţia. Ana-Maria, glasul frumos al neamului românesc. Luminiţa, căldura şi lumina. Livia, sensibilitatea. Iren, echilibru şi armonie. Neta, deschiderea inimii. Gabriela, glasul muzicii. Victoria, vigoarea şi plenitudinea neamului.

Băieţii, la rândul lor, excelează în calităţi umane care prefigurează timpurile ce vor urma pentru poporul nostru. Vasile, conducătorul vizionar. Focalizează cu măiestrie ţelul propus şi

centralizează discuțiile pe direcția eficienței. Marcel, omul cu inima mare în care poate încăpea întrega lume. Cătălin, cutezătorul drept. Înțelegând puterea minții își proiectează existența în spațiul infinit. Cosmin, tânărul de mâine, pozitiv, inteligent, echilibrat. Mihai, exploratorul. Sorin, generația viitorului eliberată de prejudecățile şi dogmele trecutului. Resos, maturitatea neamului. Gata să te ajute cu gândul şi fapta, el anticipează ce ai putea avea nevoie ca să o îndeplinească aici şi acum. Mircea, omul lucrului bine făcut. Excelent organizat, el este memoria neamului pe care o imortalizează în ipostazele ei cele mai bune. Arthur, prietenia şi iubirea pe care ne-o poartă întreaga lume. Bogdan, cuvântul distinct al neamului. Iulian, curiozitatea de a fi. Cu mine Cezar, căutătorul Lui Zamolxe, suntem doisprezece.

Îmi dau seama că formăm o tabără spirituală de excepție. Calitățile fetelor şi băieților reunite reflectă ceea ce vom fi în viitor: poporul zânelor şi zeilor.

Îmi amintesc cele discutate cu Florin Şoimariu şi profesorul Bârnea în Bucureşti la sosirea mea în România. Trebuie să fac ceva pentru ca spiritul lui Deceneu să fie cu noi.

Zilnic avem momente de îmbrățișări. Metoda permite o eliminare treptată a inhibițiilor care eclipsează lumina interioară sufletului. Este o comunicare spirituală prin care intrăm în câmpul energetic al fiecăruia, îl explorăm şi astfel ne descoperim pe noi înşine.

Folosesc aceste ocazii pentru a activa spiritul Marelui Preot Deceneu, preot solar geto-dac. Îmbrățișând rând pe rând participanții taberei, fac o invocație: *Doamne, revarsă spiritul lui Deceneu asupra noastră, a celor prezenți*!

Zi de zi are loc un proces transformațional de excepție. Spiritul luminii intră în noi: cei tineri se maturizează şi devin înțelepți, cei mai maturi întineresc, simțind iarăşi briza energetică în corp şi minte.

Astăzi, a treia zi a taberei, ieşim în curtea vilei. Vom merge la Gură de Rai, o zonă aflată cam la jumătatea drumului până la Sfinx. Sunt alert. Privesc mai atent fețele celor prezenți în curte. Acum câteva dintre ele îmi par cunoscute. De unde? De când?

Închid ochii. Spontan îmi apar în minte fețe de daci. Expandez mental într-un trecut necunoscut în timp, vizualizez evenimente care îmi par ştiute. Mă găsesc oare în spațiul ancestral al memoriei neamului? Zeule Zamolxe, unde mă aflu?

Ne pregătim să pornim spre Gură de Rai. Va fi un drum de antrenament pentru traseele mai dificile ale zilelor ce urmează. Suntem grupați pe echipe de lucru. Vom discuta între noi diverse teme spirituale. Ele capătă valori deosebite aici în fluxul energetic al acestor locuri.

La plecarea spre culmi ne asociem spontan cu cei care sunt prin apropiere şi fac parte din grupul propriu. Suntem puțin stânjeniți, nu ne cunoaştem prea bine. Primele schimbări de cuvinte sunt timide, dar pe parcurs prindem curaj. Treptat se înfiripă idei şi opinii. Trăiesc intens interior. Deşi sunt un curajos în raporturile de comunicare cu persoane necunoscute, acum am o stânjeneală. Parcă cei prezenți nu sunt oameni obişnuiți. Prezența lor impune. Cine suntem?

Alegem traseul pe drumul prin pădure, cel dintre Cabana Padina şi Peştera Ialomiței, pe partea schitului de călugări. Vorbesc cu Claudia care îmi mărturiseşte:

- Am plâns aseară când am citit cartea *Pe Calea Lui Zamolxe*.

Îmi amintesc acum de debutul meu cu construcția unei vetre dacice la Peştera Polovragi, Peştera Lui Zamolxe. Este timpul să-mi continui proiectul şi aici în Bucegi.

Rămân în urma grupului. Descopăr un loc minunat în pădurea de brazi. Se potriveşte foarte bine pentru o vatră a Zânei Pădurii. Adun câteva pietre şi în mai puțin de zece minute termin lucrarea. Este o vatră dacică mică de un metru şi jumătate în diametru, prima de acest gen realizată de mine în Munții Bucegi. O consacru apoi la flacăra brichetei, făcând o invocație Zânei Pădurii din acest loc.

Cu paşi rapizi prind din urmă grupul meu care, trecând de stația de telecabină Peştera, a început deja să urce spre Gură de Rai. Mă găsesc alături de Cătălin din Timişoara. Tânărul îmi spune povestea lui. Abia de curând s-a apropiat de domeniul spiritual şi viața i s-a schimbat profund. Cătălin cunoaşte foarte bine teoria cuantică şi impactul ei asupra înțelegerii funcționării creării marelui şi micului univers.

Cu precădere remarcă rolul observatorului, omul care participă conştient la procesul de generare a lumii. Noi oamenii, dacă ne situăm pe poziția de observatori conştienți ai lumii, putem avea influențe de nebănuit asupra evenimentelor ce succedă.

Cu Cătălin discut pe spații spirituale şi ştiințifice vaste, inclusiv conceptul de universuri paralele multidimensionale. Este o încântare

să constat o deosebită maturitate în gândirea unui tânăr pe care îl văd ca prototip al omului frumos venit din viitorul neamului românesc.

Ajunşi la Gură de Rai constatăm că este un paradis terestru. Medităm şi facem schimb de opinii şi planuri de viitor. Către seară are loc bilanțul zilei şi ne împărtăşim părerile. Grupul nostru se sudează din ce în ce mai mult. Cochetăm chiar cu gândul că ne cunoaştem din viețile anterioare.

Seara la adunare o descoperim pe Ana-Maria şi glasul ei inegalabil. De acum avem un imn al taberei: IMN Zamolxis LiderCamp 2009. Cheamă la unitatea neamului pe care noi românii ne-o dorim de multe veacuri.

Am ocazia acum să vorbesc grupului despre ideile din cartea mea *Pe Calea Lui Zamolxe: Trezirea strămbunilor*. Mi se pun întrebări. Explic structura cărții şi în cuvinte simple țesătura de idei expuse. Participanții sunt foarte interesați de temele dezvoltate. Punctez cu claritate aspectul de renaştere spirituală pe baze autohtone, faptul că avem nevoie de o centralitate proprie în arcul carpatin. Aceasta va vindeca sufletul rănit al neamului nostru. Românii nu au nicio legătură spirituală cu centrul spiritual iudeo-creştin din Orientul Apropiat. El aparține altor popoare.

Totodată mai explic şi faptul că treptat se va dezvolta un nou imaginar spiritual colectiv al neamului nostru bazat pe credințele populare, pe mitologia românească. Arăt pe scurt cum imaginarul colectiv al poporului român, început din adâncurile istoriei, a evoluat de-a lungul timpului şi este viguros încă şi astăzi.

Unor fenomene din natură, precum şi unor principii şi manifestări ale vieții, li s-au atribuit spirite ca o chintesență a lor. Ştim că în timpurile vechi ale umanității astfel de idei au dat naştere la spiritualitățile primare ale omenirii. Ele erau marcate de relația simbiotică om-natură, nu de dominare a omului asupra naturii, cum se crede astăzi greşit în unele religii.

De-a lungul istoriei spirituale a omenirii, în multiple feluri, femeile, ca surse ale naşterii oamenilor, şi-au extins ariile de înțelegere a manifestării creației, în general, emulând personificări ale unor spirite. Aceste reprezentări persistă încă şi astăzi în etosul popular românesc în poveştile cu zâne ca exponente ale binelui, luminii şi armoniei.

Expunerea mea, înțeleasă cu claritate, crează entuziasm.

- Putem oare să atragem asupra noastră astfel de spirite pe care le-ați zugrăvit în cartea dumneavoastră, mă întreabă cineva.

- Fără nici un dubiu! Dacă aveți conştiința de sine că reprezentați o chintesență spirituală, care vă defineşte ca persoană în general, atunci vă puteți numi Zâna Florilor, Zâna Apelor, Zâna Iubirii, etc.

Sunt uimit cât de natural genul feminin pune în practică ideile.

- Sunt Zâna Florilor, spune Dana.

- Eu sunt Zâna Pădurii, spune Claudia.

- Sunt Zâna Iubirii, afirmă Mirela.

- Zâna Vântului, ne declară Alina.

În scurt timp toate persoanele din grupul feminin îşi găsesc apelații de zâne în ale căror caracteristici se recunosc. Mirela, Zâna Iubirii. Georgiana, Zâna Apelor. Adina cea mare, Zâna Lunii. Adina cea mică, Zâna Credinței. Dana, Zâna Florilor. Claudia, Zâna Pădurii. Ancuța, Zâna Pământului. Alina, Zâna Vântului. Amira, Zâna Dansului. Ana-Maria, Zâna Sunetului. Luminița, Zâna Soarelui. Livia, Zâna Fluturilor. Iren, Zâna Armoniei. Neta, Zâna Inimii. Gabriela, Zâna Muzicii. Victoria, Zâna Focului Sacru.

Se naşte în continuare un timp creativ şi creator de excepție: zânele organizează un foc sacru dacic care ne surprinde pe noi dacii liberi, cum ne numim. Asistăm la o deschidere spirituală de cea mai înaltă calitate. Zânele în creativitatea lor ne uimesc prin manifestările oferite.

Se pregăteşte vatra focului sacru. Zâna Focului Sacru îl aprinde. Invoc către vatră: *Spirite al Marelui Preot Deceneu manifestă-te*! Chem apoi prezența zeului nostru: *Zamolxe fii cu noi*!

Zânele se autosacralizează şi sacralizează şi spațiul în care ne aflăm toți participanții. Rând pe rând ele îşi prezintă numele, caracteristicile şi binecuvântările pe care ni le oferă. Primim bineți şi bucurii de nenumărate feluri ca, iubire, abundență şi belşug, lumină, mireasma florilor, pace în suflet, răcoarea pădurii, succes în viață, armonie şi multe altele.

Întreaga manifestare desfăşurată în preajma focului sacru dacic este nu numai o autosacralizare a zânelor prin intermediul Focului Lui Zamolxe, dar şi un proces cathartic de purificare a tuturor celor prezenți. Simțim puterea focului sacru în care a fost chemată prezența spiritului Zeului străbunilor noştri, Zamolxe. Seara se încheie într-o stare spirituală de extaz. Înainte de despărțirea de focul sacru dacic mă

adresez Zeului: *Salvatorule Zamolxe, mulţumesc! Ţine-ne treaz în spirit*!

Ziua ce urmează este programată pentru vizitarea Sfinxului. Vom fi adânc marcaţi de energia locului. Se ştie că Sfinxul îl reprezintă pe Zeul nostru Zamolxe. Importanţa acestui timp pentru tabără se va dovedi de neprețuit.

Pornim de dimineaţă. Suntem împărţiţi în două, un grup va lua telecabina până la Babele, ceilalţi vor urca pe jos. Urmează să facem joncţiunea sus la Sfinx. Ziua este splendidă. Soarele, simbol al Lui Zamolxe, este cu noi. Cei care mergem pe jos ne ţinem aproape. Vrem ca la sosirea la Sfinx să trăim împreună un moment înălţător.

După circa două ore, de urcat în voie, mai avem puţin până la ţintă. Ne regrupăm. Echipa care ne aşteaptă sus este deja adunată în jurul pietrei Şarpele, simbolul înţelepciunii neamului românesc. Ana-Maria începe să cânte imnul taberei. Rând pe rând o urmăm, dar treptat emoţiile sunt aşa de puternice încât mai toţi renunţăm pe parcurs. Cu lacrimile şiroind pe feţe, cei mai mulţi dintre noi nu mai putem continua. Ana-Maria singură mai face faţă la acest tumult emoţional care a angrenat şi alţi vizitatori ai Sfinxului.

Apoi asistăm cu toţii la un moment extraordinar. Un corb, mesager divin, atribut al speranţei şi spirit protector, s-a aşezat pe vârful pietrei sacre Şarpele aflată în mijlocul nostru. Este un semn solar profetic de la Zamolxe. Ne spune că suntem destinaţi să creăm o lume nouă, să aducem lumină lumii. Îmi amintesc de momentele la care am asistat eu şi Florin Şoimariu în India, în Valea Zeilor. Atunci, vulturul himalayan îl atinsese pe Florin pe umăr. Iată că şi aici la Sfinx, Dumnezeu ne trimite un mesager care să ne anunţe despre cele ce vor urma pentru neamul românesc.

Ne revenim cu greu din clipele emoţionale care pur şi simplu ne-au depăşit prin intensitatea trăirilor. Mai rămânem la Sfinx un timp să ne încărcăm cu energia locului. După-amiază revenim la Vila Coteanu. Suntem obosiţi şi ne odihnim prin camere.

În ziua următoare avem un program care ne va solicita foarte mult fizic. Ne propunem să urcăm la Cabana Omu pe Valea Obârşiei. Traseul este dificil, ia de obicei patru ore la urcare.

Un timp suntem însoţiţi de Vali de la echipa Salvamont de la Peştera. Vali, zis şi Dacul din Bucegi, ne prezintă câteva puncte cheie ale traseului. El, omul de munte, ştie multe secrete ale locurilor. Ne

conduce un timp pe Obârşie explicându-ne diferitele formaţiuni naturale din stânci şi spiritualitatea zonei. După circa o oră de mers Vali vrea să se întoarcă. Îi mulţumim pentru ajutor. La plecare îi ofer trei exemplare din cartea mea *Pe Calea Lui Zamolxe: Trezirea străbunilor*. Pe Vali am să-l reîntâlnesc într-o altă excursie făcută mai târziu în Bucegi.

Dificultatea urcuşului dispersează grupul. Unii se distanţează de rest. Cei rămaşi în urmă formează chiar un grup care stă un timp în meditaţie pe traseu.

Urc însoţit de Zâna Vântului. Ajungem pe o coamă de munte. Aici vântul bate continuu.

- Ar trebui să facem o vatră a Zânei Vântului în zonă, îi spun Alinei. Locul este prielnic.

- Nu, nu aici. Nu merge.

Realizez că Zâna Vântului fluctuează, este semn bun că a intrat în spiritul vântului. Îi explic de ce este locul acesta potrivit. În cele din urmă vântul se mai potoleşte şi Alina îşi dă consimţământul. Fac o vatră mică, cu un singur rând de pietre mai mari. În timp se poate transforma direct în templu, dar locul nu permite o vatră de foc.

Rând pe rând ajungem cu toţii la Vârful Omu. Obosiţi ne revenim treptat după efortul deosebit al zilei. Suntem încântaţi de priveliştile ce ni se oferă. Ne invită la descătuşarea de orice legături lumeşti. Facem o meditaţie de grup ştiind că acest loc are o mare încărcătură energetică; privirea Sfinxului este îndreptată către Vârful Omu. Acolo în viitor neamul românesc va construi ceva grandios.

După-amiază coborâm în grupuri mici la Vila Coteanu.

Efortul zilei îşi spune cuvântul. Se propune aprinderea unui foc sacru seara, dar majoritatea participanţilor nu mai pot continua. Astfel ne retragem rând pe rând în camerele noastre. Mâine oricum ne vom face bagajele, tabăra Zamolxis 2009 se încheie. Seara la culcare aprind o lumânare şi aduc cuvinte de mulţumire Lui Zamolxe: *Doamne Zamolxe, Zeu al străbunilor noştri, i-am recunoscut pe mesagerii Tăi! De acuma ştiu că ai iertat neamul românesc.*

A sosit şi ziua plecării. Îmbarcaţi în câteva maşini părăsim Vila Coteanu. Eu voi fi lăsat la Buşteni. Un grup de prieteni din tinereţe s-au adunat la casa lui Jenică, un fost coleg de serviciu.

Revederea noastră este foarte emoţionantă, nu mai ştiam nimic unii de alţii de aproape 30 de ani. Sunt foşti colegi de serviciu care acum

locuiesc prin lume, aşa cum i-a răspândit viaţa, în SUA, Germania, Canada. Jenică este repatriat din Germania.

Ne împărtăşim amintiri şi noutăţi. O revăd şi pe Margot, fostă colegă de serviciu. Este foarte interesată de proiectul meu de renaştere a spiritualităţii zamolxiene a strămoşilor românilor. Mai cu seamă o atrage ideea existenţei zânelor moderne. Suntem în curtea casei, pădurea de brazi foşneşte în spatele grădinii.

- Ce nume de zână îţi alegi? o întreb.

Margot a înţeles bine definirea unei zâne în noul imaginar spiritual.

- Zâna Foşnetul Pădurii cred că ar fi numele potrivit, îmi spune ea.

- Perfect. Haidem să facem o vatră sacră chiar aici în curte.

Căutăm pietrele necesare şi lucrul este terminat în scurt timp. Vatra este doar de un metru în diametru. În jurul ei sap câteva gropi pentru viitorii piloni. Din păcate nu pot continua proiectul, nu am ciment. Construcţie mea se află cumva în stadiul între vatră şi templu.

Revin în Bucureşti şi mă pregătesc să merg la Timişoara invitat de Asociaţia Dacica. În cele două zile petrecute acolo ţin o conferinţă şi dau un interviu la un post de radio local. Temele sunt cele legate de spiritualitatea zamolxiană modernă.

Următorul proiect este o excursie la Zalău invitat fiind de Mama Zânelor, doctoriţa Ancuţa Mărieş, cu ocazia Festivalului Zilelor Romane Zalău 2009. Pe Zânele Zalăului le-am întâlnit prima dată la Festivalul Cetăţilor Dacice de la Cricău, judeţul Alba, 20-21 iunie 2009. Grupul este constituit de câţiva ani, fiind prima formaţiune de zâne moderne printre români. Deschizătoare de drumuri şi vizionare ale timpurilor ce vor veni.

Sosesc la autogara oraşului unde mă întâmpină Lori, Zâna Zânelor. Este un semn foarte bun. Am rezervată cameră la Motelul Stadion aflat pe dealul stadionului. A doua zi, îmbrăcat în cămaşa mea dacică, cu emblema *floarea vieţii*, cobor spre oraş şi mă întâlnesc cu zânele.

Publicul se adună treptat pe terenul din spatele liceului. Mama Zânelor mă invită alături de zâne, într-o caleaşcă condusă de Attila, vizitiu neîntrecut, pentru a face turul de onoare. Sunt în al nouălea cer.

Zânele Zalăului oferă apoi o reprezentare artistică remarcabilă. Se dansează pe incantaţii şi descântece vechi populare. Urmează parada costumelor dacice şi romane.

Ca amuzament organizatorii au pregătit celebrarea de căsătorii în stil roman antic. Cei doritori, un bărbat şi o femeie, vor purta simbolic

pe cap coronițe cu frunze de laur, în timp ce oficiantul îi „căsătorește" cu cuvinte latine specifice. Li se înmânează și „certificat de căsătorie".

Să mă căsătoresc? Cu cine? Îi propun Zânei Zânelor să facem pasul împreună. Eu voi personifica Spiritul Lui Zamolxe, iar ea frumoasa Zâna Zânelor. Ideea mea îi surâde. Celebratoarea, o tânără femeie, este surprinsă de simbolistica numelor noastre, dar acceptă să oficieze. Suntem îmbrăcați potrivit, eu în costumație albă de dac, iar Zâna Zânelor personifică o amazoană. Avem și nași, pe Attila vizitiul și o femeie frumoasă din localitate.

Pentru mine momentul este înălțător. Se unesc spiritul cu materia, Zeul Zamolxe descinde simbolic în materie cu spiritul care animează lumea. Mă întreb dacă Zânele Zalăului nu sunt și ele mesageri ai Lui Zamolxe?

După-amiaza am ocazia să vizitez Muzeul de Istorie din Zalău. Ating pietrele reprezentând zeii antici și invoc puterea Lui Zamolxe: *Zeule Zamolxe, trezește zeii și spiritele oamenilor acelor vremuri*!

A doua zi festivalul se continuă la cetatea romană Porolissum, în localitatea învecinată Moigrad. Situată pe un deal, participanții sosesc treptat în această zonă strategică din vechime.

Mama Zânelor îmi face deosebita bucurie de a însoți grupul zânelor ca protector al lor. Spiritul Lui Zamolxe va avea astfel grijă de zâne. Este foarte cald și mă ocup ca zânele să aibă mereu la îndemână apă și răcoritoare.

Momentul artistic al zânelor trebuie acum să înceapă. Platforma, ca scenă, este protejată cu plase puse deasupra și pe părțile laterale. Se evită astfel ca razele soarelui să pătrundă prea mult. Rând pe rând repertoriul frumos al zânelor este prezentat publicului. Fac câteva filme. Ulterior au fost puse pe internet la *YouTube*.

În incinta ruinelor vechiului templu roman se oficiază acum un ritual de consacrare a unei legiuni care simbolic urmează să intre în luptă. Sacerdoții romani, doi bărbați pontifi și două femei vestale, fac invocații la un mic altar ridicat pe un piedestal.

Consacrare? Foc sacru? Vorbesc cu Mama Zânelor să organizăm o manifestare sacerdotală dacică la vatra templului roman. Ea este de acord. Pregătesc vatra adunând lemne și vreascuri într-un cerc mic din pietre pe care îl fac în interiorul vetrei antice care are un diametru originar de circa doi metri.

Zânele sunt pregătite. Anunț prin microfon că va avea loc un ritual dacic la vatra romană. Spectatorii sunt invitați să participe la acest eveniment unic: în acea vatră nu s-a mai aprins focul sacru de sute de ani. Soseşte şi momentul culminant. Mama Zânelor aprinde focul sacru dacic, apoi invocă prin versurile unui cântec strămoşesc gloria faptelor luptătorului erou. Cinci dintre zâne dansează sacralizând astfel altarul şi focul ce ne fac legătura cu zeii strămoşilor noştri.

Este un moment înălțător. Din focul sacru Zeul Zamolxe ne va renaşte puterea în gloria străbunilor noştri prin mesagerii trimişi de El. *Zeule Doamne, ce momente în viață îmi dai să trăiesc*!

Revin de la Zalău la Bucureşti şi plec curând la Rucăr. Este data de 5 august 2009, Lună plină. Inspirat de evenimentele la care am luat parte, alături de zânele dacice moderne, scriu un imn dedicat lor.

Imnul zânelor

S 1: Sosit-a timpul să venim,
pe neamu-acesta să-l trezim.
Să urmăm legea strămoşească,
destinul nostru să-mplinească.

Refren 1: Noi suntem zânele,
VENIȚI!
La focul sacru, VĂ TREZIȚI!

S 2: De când Zamolxe ne-a chemat,
din ceruri noi ne-am întrupat,
să vindecăm acest popor,
să-i trezim dorul de izvor.

Refren 1

S 3: La vetre noi vă adunăm
pe Dumnezeu să-L venerăm.
Strămoşii noştri să renască,
azi în suflarea românească.

Refren 1

S 4: Vă dăm credință şi iubire
vă dăm lumină şi-mplinire.
vă dăm prea plinul holdelor,
luați bucuria zorilor.

Refren 1

S 5: Dansăm la vetre şi altare.
Ne veți găsi la sanctuare,
în temple-n rit de consacrare.
Suntem a neamului chemare.

Refren 2: Noi suntem zânele,
VENIȚI!
La focul viu, SĂ VĂ TREZIȚI!

Din ceea ce se întâmplă astăzi, în arealul carpatin printre locuitorii lui, înțeleg că Zeul Zamolxe ne-a iertat. Spiritul Lui este din ce în ce mai activ. Îmi amintesc de ceea ce spunea profesorul Bârnea: Femeile, fetele, sunt cele care vor pune roata în mişcare.

Ele vor trezi neamul românesc la spiritualitatea strămbunilor. Tot ele ne vor vindeca sufletele. **Zânele din Bucegi şi Zânele Zalăului sunt mesagere ale Lui Zamolxe**. Spiritele dacilor revin acum în sufletele oamenilor locurilor.

* * *

Cap. 6

Vetre dacice şi spirite străbune

Astăzi iau hotărârea ca mâine, sâmbătă 15 august 2009, să plec singur în Munții Bucegi. Scopul este să continui proiectul meu de construcție a unor vetre sacre dacice din pietre aşezate direct pe „vatra" pământ. Ca simbol al perfecțiunii le voi da forma cercului.

Deja, în timpul excursiei anterioare, în zona energetică a Munților Bucegi, am făcut două vetre dacice, una pentru Zâna Pădurii, pe drumul mai lung dintre Cabana Padina şi Peştera Ialomiței, şi a doua pentru Zâna Vântului, pe Valea Obârşiei. Va trebui acum să țin seama de faptul că Zânele din Bucegi sunt în prezent autoconsacrate la focul sacru dacic, Focul Lui Zamolxe. Voi lua legătura cu ele pentru ca să mă inspire în ceea ce voi întreprinde de acum înainte.

Vremea este minunată. Sosit în Buşteni, mai întâi mă aprovizionez cu mâncare, apoi cu telecabina urc la Cabana Babele. Cu cealaltă telecabină fac o mică excursie jos la Peştera, dar după-amiază revin la Babele unde şi înnoptez.

A doua zi părăsesc cabana şi zăbovesc un timp la Sfinx. Este acum timpul să aşez primele pietre în jurul altarului vechi. Aflată între Sfinx şi Şarpe, cu o formă destul de plată, piatra centrală a altarului are un diametru de aproximativ un metru. În jurul ei voi construi cercul din pietre cu un diametru de circa cinci metri. Trăiesc importanța deosebită a locului şi a momentului: Sfinxul îl reprezintă pe Zeul Zamolxe, iar Şarpele înțelepciunea neamului românesc.

După o oră de lucru, la care participă şi câțiva turişti veniți la Sfinx, cercul meu este complet, dar firav. Format doar dintr-un singur rând de pietre poate fi uşor împrăştiat de cei care se perindă prin zonă. Îmi propun ca în zilele următoare să-i sporesc lățimea şi înălțimea.

Soseşte şi momentul consacrării. Aprind bricheta chiar în mijlocul altarului vechi şi îl rededic Lui Zamolxe, zeul străbunilor noştri. Realizez că gestul meu are ca scop să refacă legătura noastră cu flacăra vie a Spiritului Lui Zamolxe care se află deja aici la Sfinx. Locul este din vremuri imemoriale deja consacrat şi dedicat. Cei care îl vizitează în continuare vor simți şi mai pregnant prezența spiritului

zeului major al strămoşilor noştri, Zamolxe. Sfinxul este un punct remarcabil de pelerinaj spiritual.

Pornesc apoi către Vârful Omu aflat la aproximativ două ore şi jumătate de mers pe jos. Timpul este splendid, soarele mângâie şi binecuvântează cu razele-i calde.

Soarele? Cred că a sosit momentul să fac o vatră dacică pentru Zâna Soarelui. Iau imediat legătura cu Luminița, prima personificare modernă a Zânei Soarelui. Îi expun planul meu şi primesc repede consimțământul. Pornesc neîntârziat lucrul. Cu răbdare şi migală fac un cerc din pietre. Are un diametru de circa cinci metri. Aprind o flacără, adresez o invocație şi consacru vatra dacică Zânei Soarelui, apoi îmi continui drumul către Vârful Omu.

După prânz ajung la destinație. Cabana este aglomerată căci vremea bună a atras mulți turişti. Privesc împrejurimile. Este măreț! De aici poți trimite un mesaj spiritual către întregul neam românesc. Dar care să fie? ...Iubirea! Este momentul ca vatra Zânei Iubirii să ia ființă.

Iau legătura prin telefonul mobil cu Mirela.

- Da! spune ea. Să fii binecuvântat în ceea ce vei întreprinde.

Mica vatră, aflată pe Vârful Bucura, are mai puțin de un metru în diametru. O consacru Zânei Iubirii care îşi va revărsa binecuvântările, de sus din cer, către tot neamul românesc. Terenul nu permite o viitoare dezvoltare amplă pe orizontală, dar formațiunea din pietre ar putea evolua pe verticală ca o coloană. S-ar transforma astfel într-un templu al iubirii, un *axis mundi* pentru pace în întreaga lume.

Cobor apoi pe Valea Obârşiei către Peştera. Pe drum vizitez şi vatra Zânei Vântului construită de mine în cursul excursiei precedente. Se află în condiții bune. Mai completez marginile cu câteva pietre, apoi îmi continui drumul spre Peştera.

Zona Valea Obârşiei este o încântare. Plină de izvoare este un paradis al apelor. Toate pârâiaşele se colectează în cele din urmă în râul Ialomița. Din când în când mă opresc să îmi astâmpăr setea din apele vii. Simt astfel mângâierea zânei locului.

Continui coborârea şi descopăr o poieniță minunată pe partea dreaptă a traseului. Acolo aş putea face în viitor o vatră sacră dacică Zânei Apelor.

Prin telefonul mobil îmi aranjez cazarea la Vila Coteanu. Seara curăț bine vatra Zânei Focului Sacru, aflată peste drum de vilă, şi

aprind focul dacic. Stau singur în meditație. Ce va mai urma? Spiritul Lui Zamolxe este cu mine şi mă ghidează.

A doua zi explorez zona cu ochiul constructorului de vetre dacice. Pe drumul scurt către peşteră descopăr un loc minunat pe malul râului Ialomița. Iau legătura cu Dana, Zâna Florilor, şi-i spun despre planul meu. Ea avusese deja un vis despre această vatră. Îmi recită prin telefonul mobil o minunată poezie către Spiritul Lui Zamolxe pentru clădirea vetrei Zânei Florilor.

BINECUVÂNTARE

(către Spiritul Lui Zamolxe pentru clădirea vetrei Zânei Florilor)

Născut din adânci fiori
şi-nvăluit în petale de flori,
purificat în suflet
şi adorat în cuget,
eu îți trimit
pe aripi de vânt
un singur gând…
Căci Zeii mi-au spus
că într-un loc sfânt,
din piatră de râu
şi din lemn frânt,
altar să clădeşti
şi-n el să preamăreşti
zeii Pământului,
legendele muntelui,
daci şi romani
şi mii de străbuni.
Primeşte aşadar
mireasma în dar,
parfumu-mbietor
de crud cimbrişor,
miros de iasomie
şi de iubire vie,
atingeri delicate
de frunze fermecate!
Şi toate la un loc,
să îți transmită-n cor
că eu, Zâna Florilor,
îți dau iubirea mea
şi toată binecuvântarea!

Chiar aşa şi procedez. În frumoasa poieniță construiesc vatra Zânei Florilor cu un diametru de circa patru metri. Circumferința o fac solid din două rânduri de pietre de râu. O închin apoi Zânei Florilor mulțumind spiritelor pământului pentru darurile florilor şi spiritelor străbunilor noştri daci şi romani care hălăduiesc încă pe aceste meleaguri. Vatra, prin poziția ei, flancată de râu şi brazi împrejur, este un altar natural. Un loc superb de meditație însoțită de susurul apei cu cascade. În timp poate să devină altar construit, apoi templu.

Îmi continui mersul către grotă, pe cale sunt atras de un loc mic aflat între drum şi râul Ialomiţa. Se pretează foarte bine să ridic aici o vatră dacică mică. Dar cui?

Încep oricum lucrul. Am piatră la îndemână, o colectez chiar din râu. Trecătorii se opresc, din când în când, curioşi să afle ce fac aici. Le explic că este vorba de o vatră dacică. Dar iată că din josul râului se iveşte o turistă deosebită. Mă observă ce fac, se opreşte curioasă şi cere lămuriri.

- Construiesc o vatră dacică, îi explic. Deocamdată nu ştiu cărei zâne să o dedic, dar până la sfârşit voi afla.

Irina, aşa o cheamă pe noua venită, se oferă să mă ajute. Îi vorbesc despre zâne şi proiectele întreprinse de mine privind vetrele dacice.

- Voi fi inspirat cumva cărei zâne va aparţine, îi explic.

- Eu sunt Zâna Mama Naturii, îmi spune Irina cu convingere.

- ...Ei atunci vom face această vatră pentru Zâna Mama Naturii.

Cu un diametru de circa un metru, vatra dacică are două rânduri de pietre de râu. În mijloc Irina a dorit să facă ceva aparte înconjurând piatra centrală, ce ţine loc de flacără şi inimă a vetrei, cu un medalion din pietre mici. La terminare Zâna Mama Naturii îşi consacră vatra proprie. Ce binecuvântare!

Seara înnoptez tot la Vila Coteanu. Aprind iarăşi un foc sacru la vatra din faţa vilei. Se formează împrejurul lui un grup de turişti americani curioşi. Le explic despre spiritualitatea neamului românesc şi despre focul sacru.

- *Very interesting*, spune unul. N-am ştiut că aveţi o tradiţie aşa de bogată.

A doua zi mă întâlnesc cu Irina din Bucegi (aşa am numit-o eu) la staţia de telecabină Peştera. Ea are cazare în împrejurimi şi-mi aranjează şi mie pentru noaptea ce urmează. Îl reîntâlnesc pe Vali, Dacul din Bucegi, căruia îi dădusem trei cărţi *Pe Calea Lui Zamolxe: Trezirea străbunilor* la întâlnirea precedentă din munţi. Îl pun la curent cu activităţile mele recente. Este foarte încântat de proiecte.

Împreună cu Irina, acum Zâna Mama Naturii, pornesc spre Valea Doamnelor. Ea a mai vizitat-o şi îmi este ghid. Curând traversăm râul Ialomiţa. După trecerea zonei pastorale începem urcuşul pe traseul din pădure. Îi spun Irinei despre planul meu de a construi, undeva sus, o vatră a Zânei Pământului. Luasem deja legătura cu Ancuţa, prima personificare modernă a Zânei Pământului.

După circa două ore de urcuş suntem aproape de creasta muntelui. Găsesc un loc tocmai bun pentru a face o vatră dacică şi neobosit încep lucrul. Irina îşi continuă singură drumul dorind să exploreze partea din vârf a culmii muntoase.

Vatra dacică are un diametru de circa şapte metri şi un singur rând de pietre. Sfârşesc lucrul şi la mica flacără de la brichetă o dedic Zânei Pământului. În viitor vatra va trebui consolidată cu pietre mai mari.

Irina revine. Propune să coborâm pe partea cealaltă a râului, să putem astfel vizita Cascada Doamnei. Pe traseu descopăr două pietre mari care portretizează un bărbat şi o femeie care se sărută. Formaţiunea naturală Sărutul poate fi observată numai când se priveşte către vale. Între „parteneri" curge un pârâu de munte, marcând astfel sărutul lor de apa vie. În viitor poate cineva va întemeia acolo vatra Zânei Sărutului. Va deveni un loc de pelerinaj pentru cei îndrăgostiţi. Irina a observat şi ea pietrele Sărutul.

Pe drum, în partea dreaptă, descopăr capul Marelui Lup Alb şlefuit de natură în piatra din vârfului unei stânci singuratice. Legendele noastre spun despre Marele Lup Alb că este protectorul neamului românesc. Deocamdată Marele Lup Alb nu are vatră dacică, aici pe Valea Doamnelor, dar sunt convins că cineva o va realiza în viitor. Poate deveni un loc de pelerinaj pentru oamenii curajoşi, militarii de carieră, exploratorii, etc.

Îi spun Irinei despre descoperirea mea. Atentă, ca de obicei, ea observase Marele Lup Alb care se vede foarte bine şi de la Cascada Doamnei unde în curând ajungem.

Pe o cărare strâmtă intrăm la cascadă. Zăbovim acolo o vreme şi facem poze. Irina din Bucegi este fermecată de întreaga zonă. Locul este impresionant. Aici pot avea loc în viitor iniţieri de mister zamolxian al apelor. Mai cu seamă cu rituri de trecere în pubertate, adolescenţă sau maturitate a tinerilor, băieţi şi fete. Pot avea loc de asemenea căsătorii în stil zamolxian, numele de Cascada Doamnei rezonează foarte bine cu ideea de trecere iniţiatică după căsătorie a fetei în rândul femeilor măritate.

Ne desprindem cu greu de aceste frumuseţi.

Ieşim de la Cascada Doamnei şi Irina observă o aşezare naturală din pietre care o inspiră. Porneşte neîntârziat să o transforme într-un simbol al timpului. Vatra dacică Spirala Timpului, cum a numit-o ea, prinde contur. Mă alătur proiectului Irinei care îmi arată cum trebuiesc

direcționate cele șase brațe ale spiralei ca să aibe o orientare dinamică în sensul invers acelor de ceasornic. Exprimă astfel aspectul de absorbție a timpului şi cu aceasta de trezire mentală la conştientizarea sursei timpului. Ansamblul necesită mai mult timp de lucru. Distanța dintre vârfurile brațelor opuse este de aproximativ 4 metri. Îi fac consacrarea ca vatra Spirala Timpului.

După-amiaza ajungem în zona Peştera unde mă despart de Irina. Merg să mănânc la Vila Coteanu şi apoi cercetez mai pe îndelete micile coline muntoase aflate în împrejurimi.

Descopăr un loc minunat, pe partea cealaltă a râului Ialomița, trecând podul şi pârâul din stânga. Urc până în vârful culmei şi dau de o aranjare naturală din pietre rotunjite, sugerând astfel formele fazelor Lunii. Dispunerea lor este potrivită ca vatră a Zânei Lunii.

A doua zi iau legătura prin telefonul mobil cu Adina, Zâna Lunii. Îi relatez despre descoperirea mea şi ea este încântată. Îmi sugerează să intrăm împreună în meditație la o anumită oră. Vrea să participe personal la consacrarea vetrei. Ceea ce şi facem în prezența unui mic foc sacru aprins de mine.

Vatra Zânei Lunii este un altar dacic natural. Zona este liniştită, tocmai bună de meditație şi de privit Luna seara. Trebuie lăsată neschimbată în forma ei pristină. Poate fi folosită ca loc de inițieri speciale de dragoste şi în misterele astrului lunar.

Seara înnoptez la prietenul meu Vali, Dacul din Bucegi. A doua zi mi-o rezerv pentru odihnă. De mâine mă mut în zona Sfinxului, Irina din Bucegi a aranjat acolo cazarea pentru mine.

Ajuns la Sanctuarul Lui Zamolxe de la Sfinx, îmi propun ca în următoarele zile să continui consolidarea altarului. Cazat în apropierea locului sacru meditez lângă Sfinx, atât dimineața cât şi seara.

Sunt absorbit mai ales de fortificarea cu pietre a cercului sacru de la altar, ajutat fiind de vizitatorii la Sfinx. Din când în când repet cu mâinile şi capul sprijinite de piatra Sfinxului: *Zamolxe vorbeşte-mi*!

La sfârşitul zilei constat că cercul din pietre este destul de solid. La lucru au participat mai ales copiii. Entuziasmați de proiect, au adunat pietre şi le-au pus singuri pe circumferință.

Continui ca de-a lungul zilei, să-mi lipesc capul pe piatră şi să-l rog pe zeul nostru: *Zamolxe vorbeşte-mi*! Dar nu primesc niciun răspuns. Oare sunt uitat? Oare Zamolxe n-are încredere în mine?

Seara meditez, mă gândesc la mistica legăturii noastre, a celor de pe pământ, cu spiritele din alte lumi. Care ar fi felul în care Zamolxe îmi va vorbi? Oare voi auzi o voce venind din cer ca fiind de la El? Îmi va spune oare: *Eu sunt Zamolxe, zeul străbunilor tăi? Iată ce îşi poruncesc!* O astfel de revelaţie nu are sens pentru modul meu raţional de gândire, nu pot concepe aşa ceva. Ajung la concluzia că Zamolxe îmi va vorbi prin oameni ca mesageri ai Lui.

A doua zi dimineaţa sosesc la Sfinx. Am cu mine hârtie şi creion, vreau să notez ceea ce Zamolxe îmi va spune prin gura vizitatorilor de acolo. Iată ce aud:

- Hai că vin!
- Eşti liber!
- E bine aşa!
- Diana!
- Acolo e frumuseţea!
- Ce înseamnă Sfinx?
- Aici se ofereau ofrande!
- Cărarea asta e cea mai sigură!
- Sânziana iubire, vino aici!
- Aici e soarele! (cineva indică piatra Sfinxului)
- Aici este centrul energetic! (cineva indică piatra altarului vechi)
- Sunt în centrul universului! (afirmaţie făcută de dl. Almăşan, cameraman la filmul Dacii, 1966, stând pe piatra altarului vechi)

Din toate aceste cuvinte şi ordinea lor înţeleg mesajul zeului nostru. **Astfel Zamolxe mi-a vorbit**!

Seara le transmit prietenilor prin SMS-uri evoluţia proiectului meu de construire a vetrelor sacre dacice în Bucegi. Primesc vorbe bune şi binecuvântări din parte zânelor.

- Forţa să fie cu tine, îmi urează Cătălin din Timişoara printr-un SMS.

Astăzi am în plan să merg pe Valea Obârşiei să construiesc o vatră dacică pentru Zâna Apelor. O informez pe Georgiana despre proiectul meu şi ea îşi dă consimţământul.

Cobor la Gură de Rai şi tai traseul direct spre Valea Obârşiei, printr-o zonă de jepi, fără să mai ajung la telecabina Peştera. Este o zi minunată. Găsesc platforma care m-a impresionat acum câteva zile. Este extinsă, netedă, un loc excelent pentru o vatră dacică. Spaţiul îmi permite să o fac de dimensiuni ample.

Diametrul este de circa opt metri. Devine astfel cea mai mare vatră dacică făcută de mine în Munții Bucegi. Timpul de construcție îmi ia câteva ore.

Un grup de turişti se opresc veseli. Îmi povestesc că s-au rugat Lui Zamolxe să afle cine făcuse vetrele dacice pe care le observaseră deja la Sfinx, apoi pe traseul dintre Sfinx şi Cabana Omu şi pe cea de lângă Cabana Omu. Le povestesc despre vetrele pe lângă care au trecut, cele ale Zânei Soarelui şi Zânei Iubirii. Sunt toți zamolxieni dedicați trup şi suflet spiritualității strămoşeşti. Bucuroşi de împlinirea dorinței lor de către Zamolxe, noii mei prieteni se grăbesc să coboare la Peştera.

Lucrul este terminat. Consacru vatra Zânei Apelor. Înconjurată de izvoare din toate direcțiile acest loc minunat este un altar natural impresionant. Poate fi folosit pentru meditații în grup şi pentru inițieri în elementul apă sacră şi botezuri dacice. Abundența de apă curată permite împărtăşirea rituală zamolxiană cu apa vie a acestor locuri.

Cu mulțumirea lucrului bine făcut revin la Sfinx tot pe traseul scurt, direct pe la Gură de Rai.

În ziua următoare plănuiesc să merg pe Valea Doamnelor unde să dedic un altar Zânei Sărutului. Cu puțin timp în urmă am cunoscut în zona Peştera pe Oana Ghiocel, o româncă din SUA. Personificată ca Zâna Sărutului, Oana a fost de acord să-i construiesc o vatră dacică.

Noaptea a plouat. Vremea închisă a continuat şi în ziua următoare. Este timpul să închei periplul construcției vetrelor dacice în Bucegi.

Sosesc în Bucureşti. Îmi amintesc de activitățile mele de la Zalău unde am invocat, prin atingerea statuilor şi basoreliefurilor din piatră, trezirea zeilor şi a spiritelor oamenilor care s-au rugat la zeii lor. Am făcut aceasta la Muzeul de Istorie din Zalău. Zânele Zalăului prin incantații au trezit spiritele străbunilor sus la cetatea Porolissum de la Moigrad.

Proiectez acum să merg la Constanța. Excursia mea urmăreşte trezirea spiritelor locului, ale zeilor şi oamenilor din civilizația greacă, acei întemeietori ai oraşelor pontice. Tomis, vechiul port grecesc, este acum anexat la Portul Constanța.

Verişoara mea Lisandra mă aşteaptă la gară. Suntem în plin sezon estival şi Constanța este aglomerată chiar şi seara târziu.

A doua zi programăm vizitarea portului vechi. Trecem şi pe lângă muzeul din preajma portului unde multe exponate se găsesc în aer liber. Am astfel prima experiență spirituală pe aceste meleaguri, la

întâlnirea cu rămăşiţele în piatră ale unui trecut glorios. Le ating cu evlavie, chemând să se întrupeze spiritele zeilor şi cele ale oamenilor conectate cu aceste relicve istorice: *Treziţi-vă*!

Îi explic Lisandrei ce fac. Este foarte curioasă:

- Dar cum să învie? Ce înseamnă întrupare pentru aceste spirite?

Îi relatez în câteva cuvinte teoria mea cu privire la trezirea spiritelor care au existat în oamenii acelor vremuri ca suflete ale lor:

- Spiritele oamenilor care au avut legătură cu aceste obiecte din piatră rămân cumva conectate de ele. Atunci când le chemi ele primesc mesajul tău şi în funcţie de puterea cu care acţionezi revin în acest timp al nostru. Desigur că nu este vorba de o înviere a oamenilor acelor vremuri, a corpurilor lor fizice, care au avut acele spirite ca suflete proprii. Ci se grefează doar spiritul unui om din antichitate pe sufletul unui om actual.

- Deci pe ale noastre ale celor care trăim acum în carne şi oase.

- Exact. Cu alte cuvinte acel spirit influenţează sufletul care se află într-un om viu în bine, dar nu îl dislocă, nu îi ia locul. Un alt mod de revenire a acelor spirite este în corpuri noi, adică devin suflete ale copiilor nou-născuţi.

Lisandra participă şi ea cu mine la atingerea pietrelor şi la a-i invita la trezire pe oamenii din antichitate.

- Mâine mergem să vedem muzeul! îmi propune. Se găsesc acolo o mulţime de statui.

Muzeul de arheologie din Piaţa Ovidiu din Constanţa este bogat în exponate ca relicve ale trecutului glorios al acestor locuri. Ne atrag mai cu seamă cele mai vechi, statui şi obiecte care au aparţinut culturii grecilor din portul Tomis.

- Sunt multe sculpturi de zei şi zeiţe ale acelor vremuri, îi spun Lisandrei. Ele au puteri. Putem face şi noi ca acei greci din antichitate, adică să ne închinăm la zei şi zeiţe ca să ne binecuvânteze şi să ne ofere binefacerile pe care ei le reprezintă.

- Adică zeului Apollo să îi cerem să ne dea sănătate, înţelepciune, protecţie şi lumină, îşi pune Lisandra în valoare cunoştinţele.

- Întocmai. Apollo este divinitatea adoptată de greci de la locuitorii din spaţiul dunărean al hiperboreenilor, deci de la strămunii noştri traci şi geto-daci. Era iniţial cunoscut ca zeul-lup. De remarcat este faptul că Apollo a fost venerat în antichitate atât de greci cât şi de romani.

Nu pierdem ocazia să facem rugăciuni la statuile lui Apollo. Procedăm la fel şi cu altele din incinta muzeului. Lisandra este foarte impresionată de o statuie bine cizelată a Afroditei, zeița dragostei. O venerăm fiecare în parte cerând grația ei pentru împlinirea dorințelor noastre personale.

Parcurgerea sălilor cu exponate vechi ale muzeului este pentru mine o experiență personală care mă impresionează adânc. Trăiesc emoțiile pe care le-au avut şi cei care au vieţuit în acele vremuri şi s-au închinat acestor reprezentări în piatră ale zeilor şi zeiţelor. Avându-le aici şi acum în fața noastră, practic facem întocmai ca şi acei străbuni ai noştri – dorim să ne raportăm la un Dumnezeu care are multiple expresii în lumea materiei. În noi curge şi sângele acelor greci care s-au amestecat genetic cu populațiile locale, deci sunt şi ei străbunii noştri. Prin venerarea zeilor lor chemăm astfel spiritele localnicilor de atunci să se întrupeze.

Îmi amintesc de peregrinările lui Florin Şoimariu prin munții României. El a chemat la viață nu numai sufletele geto-dacilor, ci şi pe cele ale oamenilor care au marcat trecutul glorios al românilor.

Aceasta mă face să iau decizia de a merge neapărat în Moldova. Cu un autobuz plec direct din Constanța la Târgu-Neamț. Trag la căsuțele Hotelului Cetatea Neamțului. De acolo a doua zi merg sus la Cetate. Vreau să simt atmosfera trecutului de glorie al strămbunilor românilor.

Florin Şoimariu a colindat şi munții Moldovei strigând numele Lui Zamolxe şi chemând la viață sufletele eroilor neamului românesc. Aici la Cetatea Neamțului ating cu evlavie pietrele vechi din zidul de apărare şi plâng: *Ştefane Măria ta, Te cheamă Moldova*! Am o zi înălțătoare.

Revin la Bucureşti. Mâine voi lansa cartea mea *Pe Calea Lui Zamolxe: Trezirea strămbunilor* la Biblioteca Națională Pedagogică de lângă Parcul Cişmigiu. Este un bun prilej de a informa audiența despre proiectul meu: renaşterea neamului românesc pe baze spirituale noi.

Prezint în câteva cuvinte tradiția autentică a spiritualității noastre. Este vie, poporul român o trăieşte încă. Imaginarul zânelor este aici şi acum cu noi în rădăcinile noastre sufleteşti. Obiceiurile noastre populare ne definesc specificitatea spirituală. Gloria şi atributele nobile ale strămbunilor noştri pot reveni în noi oamenii de astăzi, dacă le activăm şi ne regăsim în spiritele strămoşilor. Lansarea cărții *Pe Calea Lui Zamolxe: Trezirea strămbunilor* a fost un succes.

Se apropie timpul constituirii celei de-a doua tabere Zamolxis 2009, între 7-12 septembrie. Plec în Munții Bucegi cu două zile mai devreme. Nu numai că mă voi întâlni cu persoanele care vin în tabără, dar vreau să continui proiectul meu început, de construire a vetrelor dacice şi să îmbunătățesc aria altarului de la Sfinx.

Cu telecabina ajung la Babele. Vremea s-a înrăutățit considerabil. Aici este furtună, plouă cu piatră. Abia reuşesc să ajung la timp la Cabana Babele ca să mă adăpostesc.

Spre seară vremea s-a mai ameliorat. Se lasă amurgul, eu mă găsesc la Sfinx. Am cu mine o lopățică cu care vreau să sap un mic şanț în care să îngrop pietrele din jurul altarului vechi. Este din ce în ce mai întuneric şi cerul e încă acoperit de nori. Sunt totuşi hotărât ca în această noapte să săvârşesc lucrarea chiar dacă va trebui să stau aici până în zori.

Dar iată că a ieşit Luna plină. Am acum destulă lumină să pornesc lucrul. Încep să scot pământul şi să-l pun deoparte. Deodată observ un grup de oameni, apăruți din noapte. Sunt şase persoane, trei băieți şi trei fete, care se îndreaptă spre mine. Surprinşi să ne întâlnim noaptea la Sfinx intrăm în vorbă. Le explic ce fac – vreau să pun pietrele din jurul altarului într-un şanț, apoi voi acoperi totul cu pământ.

- Dar este o muncă laborioasă şi de lungă durată, spune un băiat.
- O voi termina până dimineața.
- Vă ajutăm noi, spune o fată.

Lucrul este împărțit pe echipe. Unii dau pietrele la o parte, alții se rânduiesc la săpatul şi scoaterea pământului cu lopățica, ceilalți aşează pietrele în şanț. Acum lucrarea avansează rapid astfel că este terminată înainte de ora zece.

Sunt semne că furtuna va reveni. Fundația din pietre este acoperită acum cu pământ, cei şase tineri şi cu mine formăm un şir indian care mergând în sensul invers acelor de ceasornic, sensul absorbției spirituale, bătătorim pământul întărind astfel temelia altarului.

Luna dispare după nori chiar în momentul când am terminat. Vântul bate iarăşi şi a început să plouă mărunt.

- Noi plecăm. Noapte bună! îmi spun tinerii.
- Noapte bună dragilor! Zamolxe fie cu voi!

Cine au fost aceşti oameni? Au apărut din senin în noaptea cu Lună plină şi au dispărut când Luna s-a ascuns după nori. Nu-i pot numi

decât Trimişii Lui Zamolxe la Sfinx. Fără ei nu puteam termina lucrarea pe această vreme care se tot înrăutăţeşte.

Plec degrabă. Toată noaptea a plouat şi a fost furtună. A doua zi îmi este imposibil să merg la Sfinx. Cu scurte intermitenţe vremea se menţine ploioasă şi în următoarele zile. În timpul unor scurte escapade la Sfinx reuşesc să refac din pietre noi circumferinţa altarului. Dar nu mă pot aventura să cobor pe jos în zona Peştera. Telecabina nu mai funcţionează de câteva zile.

Prin telefonul mobil aflu că grupul RoLeader a sosit deja la Vila Coteanu, luni 7 septembrie. Acolo jos este vremea mai bună, dar nici ei nu se încumetă să urce pe munte. Toţi speră ca până miercuri 9 septembrie timpul să se amelioreze şi astfel să poată urca la Sfinx.

Ziua de 9 sept 2009 va fi deosebită în întreaga lume. Se vor face întruniri spirituale de comuniune timp de 24 de ore neîntrerupte. Cifra 9 este benefică, fiind numărul Lui Dumnezeu. Dar nu numai grupul taberei Zamolxis îşi propune să se adune la Sfinx la această dată, ci şi organizaţia România Sacră care şi-a chemat membrii să participe. Conducătoarea ei, Grace, a luat deja legătura cu mine prin telefonul mobil, ştiind că sunt în zonă de câteva zile. Ne înţelegem ca oriunde ne-am afla să facem o meditaţie comună la ora 9 în această zi.

Seara, pe 8 septembrie, iau la cunoştinţă că grupul taberei Zamolxis va porni mâine dimineaţă de la Vila Coteanu spre Sfinx. Vor să sosească neapărat înainte de ora 9 pentru comuniune. Eu îi voi aştepta.

Dimineaţa observ că vremea s-a mai ameliorat puţin. Soarele mai iese din când în când de după nori. Se apropie ora 9 şi cobor şi eu către Sfinx. Mare îmi este surpriza când acolo se găsesc deja doi membri ai taberei Zamolxis, Georgiana şi Mariana. Ne îmbrăţişăm, le urez bun sosit la Sfinx în această zi extraordinară.

Grupul mare soseşte în curând. Vântul bate cu intensitate şi ne adunăm cu toţii sub piatra Sfinxului ca să ne protejeze. Zamolxe astfel ne ocroteşte. Facem o scurtă meditaţie în comun şi mergem apoi la Cabana Babele. Ne dezmorţim, comandăm ceaiuri şi ciocolată caldă, apoi intrăm iarăşi în meditaţie de grup. Ştim că membrii de la România Sacră vor fi cu noi în spirit, chiar dacă nu au putut ajunge sus la Sfinx. Sunt şi alţii în întreaga Românie şi Republica Moldova care au meditat cu noi la această oră.

Nu mai putem zăbovi prea mult. Vremea se înrăutăţeşte şi grupul coboară spre Peştera. Misiunea este împlinită – am fost prezenţi la Sfinx pe data de 9 septembrie 2009 ora 9.

Cobor şi eu împreună cu ei. Intenţionez ca jos să-i întâlnesc pe cei de la România Sacră cu care să urc la Sfinx. Le-am aranjat cazare în zonă. **Am deschis proiectul: să aducem spiritele luminii din toată lumea să existe aici la Sfinx, în centralitatea spirituală a poporului român.** Grace a adus cu ea două cristale din Egipt şi un cristal din SUA dintr-o arie spirituală a indienilor americani. Cristalele vor fi îngropate în şanţul cu pietre, din jurul altarului vechi, construit de Trimişii Lui Zamolxe la Sfinx.

Jos, pe lângă schitul de călugări, mă întâlnesc cu membrii de la România Sacră. Din cauza vremii capricioase nu mai putem urca la Sfinx. Ne regrupăm la Vila Coteanu unde rămân şi eu peste noapte. Seara schimbăm impresii despre această zi extraordinară. Aprindem şi un foc sacru.

A doua zi avem plănuită o excursie la Gură de Rai şi urcatul până la Sfinx pentru a împlini ritualul ducerii acolo a spiritelor luminii din Egiptul antic şi SUA. Eu oricum trebuie să urc la Sfinx şi să-mi iau bagajele. Telecabina nu funcţionează din cauza vântului. Am aranjat să plec astă seară de la Vila Coteanu spre Bucureşti cu maşina lui Marcel. Vremea este încă neprielnică,

Grace nu poate urca la Sfinx şi îmi încredinţează sarcina aducerii acolo a spiritelor luminii. Primesc de la ea cristalele şi un papirus cu imaginea Sfinxului din Egipt. Am o mare responsabilitate. Voi aduce la Sfinxul României spiritualitatea Egiptului antic, toate acele spirite solare care au fost dislocate datorită vicisitudinilor istoriei. Ele îşi vor găsi în sfârşit odihna aici la noi, la Sfinxul din Bucegi.

Un grup mic reuşim să ajungem la Gură de Rai. Facem o scurtă meditaţie apoi continui singur urcuşul.

Este un vânt puternic aici la Sfinx şi pe această vreme nu sunt vizitatori. Dar proiectul meu trebuie împlinit.

Îmi dau seama de importanţa covârşitoare a momentului. Cu adâncă devoţiune desfac papirusul şi îl lipesc de piatra Sfinxului: *Zamolxe, Zeu al străbunilor noştri geto-daci, aduc aici la Sfinxul României toate spiritele luminii de la Sfinxul Egiptului antic. Ele de acum înainte vor locui aici, vor lumina cu razele lor neamul românesc şi vor da înţelepciune poporului zânelor şi zeilor. Primeşte şi aceste*

două cristale din pământul Egiptului şi un altul din America locuitorilor amerindieni. Cu ele aducem la noi lumina spiritualităţilor acestor popoare. Fie ca neamul nostru românesc să devină lumina înţelepciunii pentru întreaga lume. Aşa să ne ajute Dumnezeu! Zău!

Am zis *Zău!* şi am jurat astfel în felul nostru dacoromânesc în loc de *Amin!* Plin de emoţie îngrop cristalele în cercul de pietre din jurul altarului Lui Zamolxe, iar papirusul îl păstrez.

După-amiază sosesc la Vila Coteanu şi-i informez pe cei prezenţi despre cele împlinite de mine astăzi la Sfinx. Ne propunem ca proiectul să continue şi în anii următori – intenţionăm să aducem la Sfinxul României multe alte spirite, ale luminii, din întreaga lume.

Cei din grupul care vom pleca la Bucureşti ne pregătim de drum. Vasile va rămâne cu ceilalţi până la terminarea taberei Zamolxis 2009 septembrie.

Schimbăm ultimele impresii, asupra celor întâmplate ieri şi astăzi, când apare un moment inedit. Doi protagonişti ai taberei noastre vor să se căsătorească în rit dacic zamolxian. Nu avem experienţă în acest domeniu, dar spiritul creativ, care ne animă, ne va inspira ce să facem.

Vom crea ad-hoc un cadru natural inedit. Cei doi, înveşmântaţi în ţinută „dacică", sunt urcaţi pe două pietre plate. Toţi ne costumăm cum putem ca de zi de sărbătoare. Ceremonia este oficiată de Zâna Apelor. Viitorul cuplu are şi naşi dacici. După ritual, noi participanţii, zâne şi daci liberi, oferim bineţe mirilor.

Evenimentul acesta de excepţie deschide posibilitatea sacralizării iubirii în prezenţa focului dacic, Focul Lui Zamolxe. Se înfiripă astfel un imaginar spiritual autentic. Toţi cei prezenţi suntem impresionaţi de evoluţia lucrurilor.

Sosesc în Bucureşti. Mă pregătesc ca a doua zi să plec la Constanţa. Voi continua acolo proiectul meu de trezire a zeilor şi zeiţelor antice şi a spiritelor bune ale locuitorilor acelor timpuri. Lisandra, mă aşteaptă ca de obicei la gară. De data aceasta avem în plan vizitarea Mozaicului din Constanţa. Sunt urme ale civilizaţiei urbane din portul grecesc antic Tomis – pavaj de străzi şi clădiri specifice acelor vremuri.

În dimineaţa următoare doamna Jeni, prietena Lisandrei, ne duce cu maşina la portul Tomis. Vizităm moscheea; din minaret am ocazie să invoc prezenţa Spiritului Lui Zamolxe. Apoi, doar cu Lisandra, merg la mozaicul antic.

Parcurgem sala mare care adăposteşte amfore, mozaicul vechi şi părțile lui reconstituite. Îmi notez cu grijă pe o hârtie simbolistica descoperită pe mozaicuri. Intenționez să folosesc în viitor aceste desene la construcția vetrelor dacice realizate oriunde în arealul carpatin. Facem şi câteva rugăciuni în apropierea imaginilor fețelor unor zeități sculptate în piatră. Cerem ca zeii şi zeițele antice să se manifeste în splendoare luminii lor spirituale în noi şi în oamenii vremurilor noastre.

Sunt extrem de mulțumit. Proiectul meu de renaştere a spiritualității trecutului antic la Constanța a evoluat foarte bine. Lisandra radiază de fericire.

De acum, de la această a doua excursie a mea la portul Tomis, ştiu că am activat spiritele zeilor şi zeițelor acelor vremuri, precum şi pe cele ale oamenilor buni trăitori la acele timpuri ale antichității. Ca spirite ale luminii ele sunt toate binevenite să se întrupeze în oameni din zilele noastre, pe toate meleagurile neamului românesc, acum şi în generațiile care vor urma.

* * *

Cap. 7

Sacerdoții zamolxieni moderni

Periplul meu spiritual din România anului 2009 se apropie de sfârşit. Cu o seară înainte, de lansarea cărții mele *Iubire în India* şi *Mesagerii iubirii* la Bucureşti, de către Editura IRECSON, îl sun pe Florin. De-a lungul verii, din când în când, mai vorbisem cu el pentru a-l ține la curent cu activitățile mele.

Am nevoie acum de părerile lui. Are mai multă experiență decât mine în cunoaşterea modului în care sufletul lui Deceneu influențează oamenii. Mi-a dat sfaturi utile în cele 3 luni şi jumătate de peregrinări prin țară. Vreau să-l consult acum asupra imaginilor de ansamblu şi de perspectivă, ca un bilanț al şederii mele în România.

De data aceasta discuția noastră telefonică este de lungă durată. Îi fac mai întâi un rezumat al călătoriilor mele prin țară pentru a-i aminti de momentele cheie: Congresul al X-lea de dacologie, Festivalul Cetăților Dacice de la Cricău, județul Alba, excursia la Sarmisegetuza în ziua de Sânziene, vizita la Peştera Lui Zamolxe de la Polovragi, prima tabără Zamolxis 2009, Festivalul Zilelor Romane Zalău 2009, excursia personală de 10 zile în Munții Bucegi, prima excursie la portul antic Tomis din Constanța, călătoria în Moldova la Cetatea Neamțului, a doua tabără Zamolxis 2009 în Munții Bucegi, a doua excursie la portul antic Tomis din Constanța. Florin mă ascultă cu atenție, dar din când în când mă întrerupe pentru a-i da lămuriri suplimentare. Îşi exprimă părerea:

- Este evident că direcția cooptării şi sacralizării femeilor şi fetelor este latura cea mai dinamică a naşterii zamolxianismului modern. Şi cred că a fost deschisă cu succes. Am mai discutat despre importanța ei în cursul lunii iunie împreună cu profesorul Bârnea. Faptul că spiritul Marelui Preot Deceneu este acum activ printre femei şi fete este esențial. Fiind dăruite cu calitatea esențială de protectoare ale vieții, ele au un comportament natural la asimilarea specificului sacerdotal din acest spirit**.** El se manifestă acum în fiecare din zânele moderne despre care mi-ai vorbit. Practic s-a produs rezonanța cu sufletele lor gazdă. Influența spiritului Marelui Preot Deceneu a făcut să se amplifice calitățile benefice deja existente în acele suflete.

Aceasta le-a proiectat pe beneficiare pe culmi spirituale pe care nu bănuiau că le vor atinge vreodată în viață. Precum mi-ai spus, ele simt încă starea de plutire, sunt într-o beatitudine spirituală fără limite.

- Cât timp crezi că ar putea dura stare lor înălțătoare? Percepțiile sufleteşti omeneşti sunt tranzitorii!

- Depinde cum înțelege fiecare dintre zâne rolul pe care îl are de jucat de acum încolo în viață. Ele au primit filoane de conştiință divină. Dar mai ales este important în ce fel îşi vor întreține această stare. Le-ai spus că şi-o pot menține cu ajutorul practicii focului sacru şi prin întâlniri dese între ele? Focul sacru va amplifica acea scânteie pe care ele o au deja din spiritul lui Deceneu. Iar întâlnirile frecvente dintre zâne le va permite să întrețină acest spirit şi să se inspire reciproc. Ele vor observa că astfel de adunări le tonifică spiritual, emoțional şi fizic.

- Le-am menționat câte ceva cu anumite ocazii, dar nu am discutat subiectul cu fiecare zână în parte. Totul a decurs atât de repede, am fost şi eu luat de val prin marile forțe spirituale declanşate.

- Fără lămurirea acestor idei, ele vor pierde treptat din spiritul primit şi vor reveni la starea profană. Trebuie să previi acest lucru.

- Voi scrie cât se poate de repede continuarea cărții *Pe Calea Lui Zamolxe – Trezirea strămbunilor*. În ea voi preciza cu claritate aceste idei. Sunt acum, ca scriitor, într-o bună perioadă creativă.

- Aşa este cel mai bine.

- Cum crezi că vor evolua în viața lor personală zânele moderne? Deşi au roluri sacerdotale, sunt şi ele ființe omeneşti în carne şi oase.

- Sacralizarea lor nu le elimină caracteristicile şi preocupările umane. Zânele de astăzi relaționează cu membrii comunității aşa cum ne-a făcut Dumnezeu să ne manifestăm ca oameni. Adică se pot căsători, pot avea copii, trăiesc şi mor ca ființe omeneşti. Dar, dacă îşi mențin spiritul cu care au fost înzestrate, ele vor avea acel ceva specific pentru întreaga lor viață. Astfel de făpturi elevate prefigurează omenirea de mâine.

- Ce crezi că se va întâmpla de acum înainte cu spiritul Marelui Preot Deceneu? îl întreb. A aparținut unui mare patriarh zamolxian.

- Este un spirit inepuizabil al luminii. Va fi prezent în sacerdoții zamolxieni moderni, deceneii, acei bărbați şi femei care, având rol sacerdotal, se conectează la tradiția strămbunilor noştri. Zamolxianismul modern nu poate fi o spiritualitate centralizată instituțional, cum se

întâmplă la unele religii bazate pe un sistem de dominație patriarhală. Existența unui patriarh zamolxian astăzi nu are sens, deşi la geto-daci, el a existat în poziția sacerdotală de frunte. Credinciosul neozamolxian va avea destul discernământ ca să relaționeze personal şi direct cu Zeul Dumnezeu şi Zamolxe fără intermediarii care de-a lungul istoriei au creat instituții religioase exploatatoare. Clerul zamolxian va fi plătit prin donația membrilor comunității. Astfel îşi acoperă cheltuielile pe care le fac pentru oficieri la vetre, altare, temple, sanctuare, sau la orice activități care necesită prezența lor. În acest fel se crează sub ochii noştri o structură sacerdotală a timpurilor moderne, a mileniului al treilea. Noi românii suntem foarte avansați în această direcție. Avem spiritualitatea strămbunilor încă vie. Pe când alte popoare, mai cu seamă din Europa, vor trebui să o ia de la capăt în căutarea resurselor spirituale specifice lor. Religiile patriarhale, primitive doctrinar, sunt în agonie. Zamolxianismul de astăzi este un crez modern în ton cu gândirea ştiințifică şi paradigma fizicii cuantice. **Participarea conştientă a omului la actul creator, care mai înainte era atribuit doar puterii Lui Dumnezeu, îi conferă o poziție de existență sacră**. Zânele moderne sunt parte din această paradigmă.

- Ce pot face zânele cu spiritul Marelui Preot Deceneu? continui să-l chestionez pe Florin. Îl au acum alături de sufletul propriu.

- Zânele au un potențial deosebit. Pot înfăptui ritualuri de trecere şi inițiere, precum sunt cele ce însoțesc diferite evenimente din viața oamenilor: la naştere, botez, maturitate, iubire şi moarte. În acest sens zânele pot conduce ritualuri de trecere la scurt timp după naşterea pruncilor. Pot face botezuri, mă refer aici la botezul pământului, botezul apei, botezul focului, botezul aerului sau botezul spațiului, adică al locului unde va trăi copilul respectiv. Pot binecuvânta şi sacraliza momentele importante din viață tinerilor, precum sunt pubertatea şi adolescența. De asemenea pot oficia legături de iubire între oameni şi inițieri de multe alte feluri pentru tineri şi adulți, pentru ca viața insului şi a comunității să fie înfloritoare, armonioasă. Pot oficia trecerea la Zamolxe a credinciosului zamolxian conducând ritualul rugului nemuririi dacice, singure sau alături de preoții decenei. Tot zânele pot pune bazele, consacra şi oficia la aşezămintele sacre zamolxiene ca vetre, altare, temple şi sanctuare. Ele pot binecuvânta casele, grădinile, ogoarele şi orice locuri şi lucruri. Pot face multe alte activități benefice în prezența focului sacru. Binecuvântările date de

zâne au putere. În viitor statutul lor sacerdotal va trebui arătat cu claritate. Toate aceste practici sunt prezente, într-o formă sau alta, în cultura populară a neamului românesc.

- Am observat de curând că zânele au şi ele predilecție unele față de altele. Poate oare elementul din natură, sau principiul respectiv care le domină existența, să influențeze raporturile între zânele moderne?

- Da. Între zâne se petrec lucruri ca şi în viață, sau în natură. Dacă Zâna Iubirii, Zâna Lunii sau Zâna Armoniei pot relaționa bine cu orice altă zână, nu acelaşi lucru se întâmplă de exemplu cu Zâna Vântului care în raport cu Zâna Ploilor generează furtună. Armonia se întâlneşte între Zâna Pădurii, Zâna Florilor, Zâna Pământului, Zâna Ploilor şi Zâna Apelor de pildă. Zâna Fluturilor este în armonie cu Zâna Florilor, dar nu cu Zâna Ploilor. Zâna Vântului este în armonie cu Zâna Muzicii, ducând departe armonia sunetului. Raporturile dintre zâne pot fi de armonie, neutre, sau de disonanță. Există o logică a interacției zânelor între ele. Dacă observi cu atenție faptele ce au urmat după consacrarea primelor zâne zamolxiene moderne această logică iese la iveală.

- Am făcut mici constatări, dar acuma înțeleg că zânele vor urma şi ele o evoluție care le pune în grade diferite de armonie cu celelalte zâne în funcție de ceea ce reprezintă fiecare dintre ele. Acest subiect a fost discutat de milenii în spiritualitatea vremurilor, cea greacă, latină, chineză, hindusă, etc. Dar să lăsăm zânele să se manifeste firesc în naturaleța chintesenței lor spirituale şi să-şi descopere astfel singure valențele. Firește că aceste idei nu trebuie să descurajeze raporturile umane dintre femeile şi fetele care ca zâne moderne îşi manifestă optimul în domeniul propriu. În schimb colaborarea mai strânsă şi de lungă durată dintre zâne necesită o evaluare a gradului armoniei dintre spiritele care se manifestă în ele.

- Este corect, îmi replică Florin. Prin urmare proiectele comune pe care zânele şi le propun trebuie să țină seama de astfel de idei.

- M-ar interesa să aflu câteva idei vizionare cu privire la neamul nostru. Cum vezi tu renaşterea poporului român pe bazele unei sacralizări autohtone? Deocamdată avem activat mai mult elementul feminin, dar firește că la momentul potrivit şi cel masculin se va manifesta mai pregnant. Profesorul Bârnea îşi propusese un proiect de revigorare zamolxiană printre călugării şi preoții creştin-ortodocşi.

- A lăsat o perspectivă vizionară asupra acestei teme. Află acum că profesorul Bârnea a plecat la Zamolxe.

- !? Cuuum? Când?

- Pe 9 septembrie. M-a chemat la el cu câteva zile înainte. Îşi simţea sfârşitul trupului aproape. Mi-a dat instrucţiuni în ce fel să-l înmormântăm. I-am urmat întocmai dorinţa. L-am îngropat la munte, fără cruce, într-o poieniţă lângă un brad. L-am pus direct în pământ, înfăşat în cearşafuri. Au asistat câţiva ciobani, unul a cântat o doină din fluier la mormântul lui. Apoi am aprins rugul nemuririi dacice pe locul acela şi ne-am închinat Lui Zamolxe. Am recitat poezia:

Epitaf la moartea unui dac

Şi-atuncea când o fi să mor,
să mă-ngropaţi lâng-un plopşor.
Doar în pământ, fără coşciug.
Deasupra mea s-aprindeţi rug.
Să îmi aduceţi ciobănaş,
să-mi cânte dintr-un fluieraş.
Şi sufletu-mi va fi uşor,
pe voi să vă privesc cu dor,
cum înapoi iar mă chemaţi,
când la Zamolxe vă-nchinaţi.
Eu teamă n-am că am să mor,
căci dacul e nemuritor.

- Sufletul lui a rămas în Carpaţi şi-l vom chema la timpul potrivit, îl încredinţez pe Florin. A părăsit această lume ca un adevărat dac – drept, demn, făcând cinste neamului românesc şi strămoşilor noştri, Lui Zamolxe şi Zeului Dumnezeu. Cum îi vom păstra amintirea?

- În nici un caz prin pomeni şi ritualuri care nu folosesc celor morţi. Profesorul nu a dorit să păstrăm cultul trupului lui neînsufleţit prin cruce, pomeni, parastase şi gama de prejudecăţi şi exploatare a celor vii. Dar cu sufletul omului este altceva.

- Deci nu i se poate identifica nici locul unde a fost îngropat.

- Au rămas la suprafaţă doar urmele rugului nemuririi dacice. În timp vor dispare şi ele duse de vânt. Aceasta este partea trecătoare a existenţei terestre a omului. Sufletul lui în schimb este nemuritor.

- A lăsat ceva scris pentru mine? îl întreb.

- Da. Tot ce a mai lucrat în ultimii ani. Îţi voi înmâna hârtiile când revii în România. Acum îţi pot spune doar câteva idei discutate cu profesorul Bârnea. Te vor surprinde!

- Te ascult.

- Pe timpul activităților tale din vară eu l-am ținut la curent în linii mari cu ceea ce ai făcut. A fost foarte impresionat de cele întreprinse de tine privind emergența zânelor moderne. Atât cele din Bucegi cât şi cele din Zalău. A ajuns la concluzia că bărbații cu rol sacerdotal pot fi inițiați şi ei de către zâne. Desigur că rămân valabile ideile clarificate mai înainte de noi. În sensul că în timp un cler zamolxian se va desprinde din cel creştin-ortodox, care a absorbit sincretic preoții decenei la venirea creştinismului pe pământul străbunilor noştri.

- Ceea ce aud de la tine este revoluționar. Deci nu mai este nevoie să aşteptăm să iasă la suprafață clerul zamolxian modern.

- Zânele decenee pot consacra pe doritori, ca sacerdoți zamolxieni, deci decenei. Dar desigur că preoții zamolxieni care se vor desprinde în viitor din rândul clerului creştin-ortodox nu au nevoie de inițierea zânelor pentru că ei au inițierea hirotonisirii ca preoți sau călugări.

Rămân uimit de spusele lui Florin. Îmi imaginasem un rol extins al zânelor, dar nu cu o aşa mare responsabilitate. Cum vor reacționa ele când vor afla importanta sarcină pe care o au de acum înainte?

- Ceea ce mi-a spus profesorul Bârnea m-a surprins şi pe mine, îmi spune Florin. Zicea că dacă Zeul Dumnezeu este creatorul a totul, aceasta o face la nivel de umanitate cel mai mult prin elementul feminin, deşi El are cunoaşterea, adică *design*-ul creației. Mi-a dat şi un exemplu concludent cu referire la patriarhatul religios. Cu aceasta m-a convins. A amintit povestea lui Abraham. Ea stă la baza religiilor mozaică, iudeo-creştină şi mahomedană. Este vorba de a oferi jertfă de sânge Lui Dumnezeu pentru a-l îmbuna. Practica sacrificiului sângeros este o aberație religioasă care a creat, de-a lungul timpului şi creează încă, multă vărsare de sânge între oameni. Adevăratul Zeu Dumnezeu oferă iubire, iar o astfel de manifestare este mai apropiată de cea feminină decât de cea masculină. De aceea profesorul zicea că orice patriarhat religios ajunge în cele din urmă la violență de idei şi faptică, pe când **genul feminin creează cu adevărat din iubire**.

- Este logic şi convingător, îi spun lui Florin. Voi continua să merg cu încredere pe promovarea şi susținerea părții feminine ca primi sacerdoți zamolxieni ai zilelor noastre. În timp va apare şi parteneriatul sacerdotal masculin-feminin aşa cum era reprezentat firesc la religiile primare. La romani de pildă exista acest parteneriat format din preotul pontif şi preoteasa vestală. Am asistat personal la

cetatea Porolissum din Moigrad, anul acesta, la un astfel de ritual oficiat în parteneriat masculin-feminin.

- Cu trecerea la Zamolxe a profesorului Bârnea, a plecat dintre noi cei vii primul preot zamolxian modern declarat ca atare. A mai fost mai înainte şi părintele Boca, dar el nu şi-a spus niciodată zamolxian, era doar un premergător şi trimisul Zeului Dumnezeu ca să ne aducă mesajul: *Va lua ţara foc din Prislop*! Ţara este atinsă deja de focul sacru zamolxian. Cele întâmplate de curând privind emergenţa zânelor moderne şi apariţia vetrelor dacice în România, sunt sugestive.

- Spune-mi Florine cum vom şti ce reguli pot fi aplicate de către zamolxianismul contemporan? Eu lucrez încă la *Cartea Lui Zamolxe*, o prelucrare după notele profesorului Bârnea. Le-am adus cu mine în Sydney unde am mai mult timp să scriu. Există acolo descrieri ale practicilor zamolxiene moderne. Dar nu pot face publice aceste note. Versiunea finală a cărţii va dura mulţi ani până să fie gata.

- Pe parcurs mai scrii câte ceva pentru a avansa în această direcţie. Poate conceptualizezi o carte a zânelor, un fel de statut al lor, care le defineşte rolul sacerdotal. Eu ştiu că profesorul Bârnea avea multe informaţii scrise pe această temă. Dar, vor fi şi alţii care dezvoltă ideile zamolxianismului modern, deoarece manifestarea spiritului Lui Zamolxe a luat amploare. Fii convins că zânele, deja iniţiate în preoţia decenee, vor fi inspirate cum să procedeze în continuare. Fiind încărcate cu spiritul Marelui Preot Deceneu, ele vor avea destul discernământ pentru a lua decizii corecte cu privire la iniţieri dacice.

- Şi eu cred în aceasta, îi spun lui Florin cu convingere. În altă ordine de idei sunt preocupat de ceea ce se spune despre un iminent sfârşit al lumii. Sunt preziceri, care converg către anul 2012, susţinute de grupări creştine care consideră că a venit timpul mult aşteptate-i Apocalipse. Anumite configuraţii astrale, în ziua de 21 decembrie 2012, sunt interpretate ca având aceleaşi consecinţe catastrofale pentru omenire. Ştii ceva pe această temă de la profesorul Bârnea?

- Am discutat subiectele. El avea o altă interpretare a profeţiilor. Credea într-adevăr că este vorba de un sfârşit al lumii, dar nu al lumii întregi, ci... al lumii creştine. Ei au acest crez, în Apocalipsă! Cine crede în sfârşitul lumii, acela îl va trăi!

- N-am mai auzit de o aşa părere. Sunt foarte surprins.

- Mai spunea că previziunile din Apocalipsă trebuie percepute din perspectiva creştină ca referindu-se doar la lumea creştină. Şi mi se

pare logic să fie aşa. Alte religii ale lumii nu iau în considerație profețiile Bibliei. Creştinismul, credea profesorul Bârnea, a anticipat propria-i dispariție, ca după aceasta să se nască aşteptata lume nouă. Interpretarea, aşa cum a făcut-o el, pare plauzibilă, dar eu aş mai adăuga ceva la ea. Adevărul este că în timpurile în care trăim o altă ratare creştină a sfârşitului lumii va compromite şi mai mult această religie. Momentul va contribui decisiv la apusul ei în sensul că gradat în cursul timpului ce urmează anului 2012 se va dezintegra. Lumea nu se va sfârşi în maniera crudă şi primitivă prezentată în Apocalipsă. Salvarea omenirii se va face prin grație divină nu prin măceluri de proporții gigantice, prin iubire nu prin suferință. Prezicerile Bibliei sunt absurdități care de-a lungul timpului au tot hrănit frica de Dumnezeu. Mintea omului de astăzi, cuceritorul domeniilor mentale noi, cel ce aplică fizica cuantică în existența conştientă, le contestă veridicitatea. Cred că profesorul Bârnea prezintă aşa-zisul „sfârşit al lumii" cu o logică impecabilă.

- Şi mie mi se pare rațională o astfel de interpretare, îi mărturisesc lui Florin. Mai ales când vedem cum arată lumea creştină astăzi.

- Nicicând nu a fost aşa divizată, continuă Florin. În ultimii 20 de ani creştinismul ortodox românesc trece printr-o criză acută de identitate. Lumea creştină colapsează din interior. De-a lungul existenței sale a generat violențe şi dezastre, cruciade, războaie zise „sfinte", măceluri ale evreilor şi multe altele. Toate acestea s-au adunat *karmic* încât efectele acestor fapte sunt resimțite cel mai mult acum în epoca modernă. Astăzi, datorită revoluției mondiale în informații, sunt posibile schimbări de anvergură la nivel de umanitate. Ceea ce se petrece acum în câțiva ani, se întâmpla în trecut în 1000 de ani. Cifrele sunt relative. Trăim într-o epocă în care schimbări mari pot avea loc într-un timp foarte scurt. Şi astfel de transformări se accelerează. Priveşte revoluțiile din Europa de Est. Cât de rapid s-au putut transforma acele societăți care păreau înghețate într-o filosofie politică anacronică.

- Îți dau perfectă dreptate.

- Ei, cam astea ar fi noutățile, continuă Florin. Regretăm firesc plecarea dintre noi a profesorului Bârnea, dar nu-l plângem. Dacul este oricum nemuritor. Aşa deci, mâine ai o lansare de carte, apoi pleci în *Oz*, Australia. Ce bilanț propriu îți faci?

- Pot spune că am înfăptuit aici în România... peste aşteptări.

- Bine. Îți doresc drum bun şi să ne vedem sănătoşi în anul următor, îmi urează Florin.

- Mergem pe Calea Lui Zamolxe, cea a străbunilor noştri.

- Aşa să ne ajute Zeul Dumnezeu. La revedere!

- Rămâi cu bine!

Sunt acum ferm convins că Spiritul lui Deceneu, pe care zânele zamolxiene moderne îl au intrinsec, va da roade. Vindecarea neamului românesc se va face cu ajutorul zânelor, paradigmele poporului nostru din moş-strămoşi. Din această adevărată grație divină va ieşi omul frumos, demn, cinstit, harnic, curajos, iubitor de oameni, ființe şi natură, şi mai presus de toate înțelept, aşa cum a fost Zamolxe, Zeul străbunilor noştri.

Îmi amintesc de Cătălin, cutezătorul drept, de Cosmin, tânărul de mâine, de Vasile, conducătorul vizionar, de Resos, maturitatea neamului, şi de toți dacii liberi din tabăra Zamolxis 2009. **Suntem pe calea renaşterii neamului românesc**!

Zamolxianismul modern nu este naționalism, ci conştientizarea unei spiritualități care reprezintă oamenii arcului carpatin. Aşa cum alte popoare şi-au constituit spiritualitatea pe baza centralității lor geografice, tot astfel putem să facem şi noi, neamul românesc. Poporul evreu îşi are centralitatea în Orientul Mijlociu, chiar dacă de-a lungul istoriei a pribegit prin lume. E mândru de moştenirea spirituală de la strămoşii lor. Poporul japonez este legat de spiritualitatea Muntelui Fuji. Hinduşii girează spiritual în jurul Munților Himalaya, lăcaşul zeilor lor. Noi, neamul românesc, poporul zânelor şi zeilor, avem centralitatea spirituală în Munții Carpați. Ne-a fost lăsată moştenire de străbunii noştri.

Țelul noului imaginar spiritual al poporului român este crearea omului frumos aflat în rezonanță cu armonia plaiurilor noastre mioritice şi cu toți cei care le locuiesc.

Revenit în Australia, primesc mesaje ale luminii şi speranței de la prietenii mei din România. Un email vine de la Paul, Fiul Ceahlăului. Avem proiecte importante de înfăptuit la muntele sacru al Moldovei. Sufletele străbunilor aflate în Ceahlău s-au trezit şi ne cheamă.

Prin email Zâna Pădurii îmi dă o veste minunată. Trei dintre Zânele din Bucegi au construit şi consacrat o vatră dacică undeva pe lângă Câmpina. Este închinată Zânei Libertății, personificată de Coralia. Îmi amintesc de ceea ce se scria despre daci care „puneau libertatea mai

presus de orice". Spiritele străbunilor daci revin în cele ale oamenilor care trăiesc în toată zona arcului carpatin.

Este începutul lunii octombrie 2009. Zâna Dansului îmi sugerează să scriu un imn pentru trezirea neamului nostru.

Imnul Trezirii Neamului Românesc

S 1: Venit-a timpul de trezire.
În lunga noapte adânciți
noi am uitat de nemurire.
Deschideți ochii, vă treziți!

Refen: Poporul Soarelui revine
la legea dată de străbuni.
Sânge de dac ne curge-n vine.
Suntem un neam de oameni buni.

S 2: Ne ierți Zamolxe, zeu slăvit!
Duși de restriște te-am uitat!
Dar astăzi știm c-ai revenit,
din foc și piatră ne-ai creat.

Refen

S 3: Glia română ne e sacră
ne-a fost lăsată de strămoși.
Trăim în vechea noastră vatră,
noi suntem oamenii frumoși.

Refen

S 4: La zei și zâne-om ridica
noi vetre, temple și altare.
Zamolxe se va bucura!
Vom ști că sufletul nu moare!

Refen

S 5: Din rădăcina strămoșească
ivitu-s-au tulpine noi.
De-a pururea o să rodească
în inimi suflet de eroi.

Refen

S 6: Lumea va ști că suntem drepți.
Că neamul nostru românesc
este poporul de-nțelepți.
Noi suntem cei ce se iubesc!

Refen

S 7: La timpu-acesta de trezire
noi vom rămâne înfrățiți
Cu zei și zâne-n nemurire!
Deschideți ochii, vă treziți!

Imnul poate fi folosit integral cu o melodie specifică sau se pot folosi doar strofe din el în cântece cu aceeași temă.

De la Zâna Lunii, primesc un mesaj către toți oamenii: *Atunci când vei întâlni un zâmbet pe buzele noastre, lumină în priviri, ne vei auzi*

vorba blândă şi vei urmări fapta noastră bună, acestea vor aprinde şi-n tine, trecătorule prin această lume, flacăra vie a strămoşilor acestui neam de bravi.

Georgeta Tudosie îmi trimite un mesaj care confirmă un sentiment care se extinde printre români: *Ştim că a venit timpul în care Zamolxe coboară tot mai aproape de poporul Său*.

Aflu de la Zâna Iubirii că activitățile Zânelor din Bucegi se intensifică. Au loc consacrări moderne. Primesc vestea că au oficiat o nuntă dacică aducând binecuvântările lor proaspeților căsătoriți. Tot de la ea aflu că zânele moderne vor face botezuri sacre dacice. Pentru astfel de evenimente viitoare scriu o invocație a mamei care-şi botează propriul băiețel. Iată cadrul şi scenariul:

Băiețelului, îmbrăcat frumos, i se pune pe cap o coroniță de ramuri cu frunze verzi şi flori, la alegere, depinzând de sezon. În preajmă, una sau mai multe zâne, pregătesc într-un container, aşezat pe o măsuță, înconjurat de flori, un mic foc sacru dacic. Se află acolo şi beţişoare parfumate. Una dintre zâne, aleasă de mama băiețelului, însoțeşte ritualul aprinderii focului sacru de o invocație. Mama îl botează pe băiețel cu stropi de apă pe frunte. Zânele îşi aduc binecuvântările lor cu binefacerile pe care le reprezintă fiecare. Atunci când botezul este făcut de o zână, în locul mamei, se înlocuieşte cuvântul „mamei" cu „zânei" în prima strofă şi cuvântul „mama" cu „zâna" în strofa a patra.

Invocație la botezul sacru dacic al unui băiețel

S1: Dragul mamei puişor
te botez cu un stropşor,
fruntea să-ți fie senină
s-aibe parte de lumină.

S2: Să creşti mare sănătos,
chipul să-l ai arătos,
să asculți buna povață,
fapta să-ți fie măreață.

S3: Glasul să-ți fie duios,
sufletul să-l ai frumos,
de Carpați să-ți fie dor,
eşti un dac nemuritor.

S4: De zâne o să-ți vorbesc
(numele) eu te numesc.
Mama asta ți-a urat!
Puişoru-i botezat1

Zâna Pădurii îmi trimite o frumoasă binecuvântare personală care mă inspiră să-i compun şi eu una ce poate folosi la diferite ocazii.

Arborele vieții tale
(binecuvântare dată de Zâna Pădurii)

Ramuri verzi aşa să-ți pună.
(zâna îi aşează o coroniță pe cap)
Eu sunt a Pădurii Zână
ce-acum vine să-ți dorească
viața ta să înverzească.
S-o trăieşti într-un mister
ce-o s-ajungă pân-la cer.
Şi mereu să străjuieşti
tot ce-n viața ta iubeşti.
Pe căldura cea mai mare
să-ți fie numai răcoare.
Ca stejarul să-nfrunzeşti
toată viața să iubeşti.
Sufletul mereu să-l scalzi
în pădurile de brazi.
Când eşti la cules de mure
la răcoarea din pădure,
de-ți vei aminti de mine
eu voi fi mereu cu tine.
Dragostea tu străjuieşte,
sunt zâna ce te iubeşte.
Mereu să ai fraga gurii,
ți-o dau eu, Zâna Pădurii.
(zâna sărută pe obraz persoana pe care a binecuvântat-o)

Constat că mesajele pe care le primesc mă îndreaptă într-o anumită direcție de creație literară. Sunt semne că trebuie să scriu CARTEA ZÂNELOR. Noul imaginar spiritual al neamului românesc se înfiripă. **Suntem pe Calea Lui Zamolxe!**

PARTEA A III-A – VIEŢI DIN FOC ŞI PIATRĂ

Prefață

Prezenta parte, continuă argumentația din *Pe Calea Lui Zamolxe: Trezirea strămbunilor* şi *Pe Calea Lui Zamolxe: Renaşterea neamului românesc*, întregind panorama spirituală a noului imaginar religios românesc, zamolxianismul modern. Subtitlul, *Vieți din foc şi piatră*, sugerează valoarea de conştiință a focului, pe când piatra semnifică statornicia.

În cazul de față modul de expunere al ideilor este diferit de cel al părțile anterioare. Conținutul este format mai cu seamă din vise vivid conştientizate. Spații fizice şi momentele temporale, existente într-un viitor potențial, permit înfiriparea unei perspective surprinzătoare a spiritualității zamolxiene.

Această a treia parte, a trilogiei *Pe Calea Lui Zamolxe*, reia temele anterioare dintr-o perspectivă cu totul nouă. Personajele, unele dintre ele fiind deja cunoscute, participă în noile şi vechile lor reîncarnări. Aria extinsă a subiectelor prezentate aici reprezintă o concluzie a tot ceea ce a fost expus în întreaga trilogie *Pe Calea Lui Zamolxe*.

Octavian Sărbătoare, 2010, Sydney, Australia

Cap. 8

O lume nouă

Sunt în Sydney, Australia. Aflu de la prietenii mei din România că au avut loc inițieri zamolxiene la Peştera Lui Zamolxe de la Polovragi. Un grup de zâne moderne au pus astfel bazele preoțimii decenee de gen masculin într-un loc unde se spune că ar fi stat în vechime Însuşi Zamolxe. Cu certitudine se poate spune despre acest lăcaş că a servit drept adăpost preoțimii zamolxiene atunci când o parte dintre ei s-au retras aici de la Sarmisegetuza Regia, pe coama munților, înainte de ocuparea cetății şi a sanctuarului dacic de către trupele romane.

Noile inițieri au creat parteneriatul sacerdotal deceneu-decenee, în zamolxianismul zilei. O astfel de veste reprezintă înfiriparea unei aspirații la care visa profesorul Bârnea, deschizătorul de drumuri în spiritualitatea neamului românesc. De curând, în luna septembrie 2009, el a plecat la templul celest al Lui Zamolxe.

În ziua şi la ora hotărâtă, 11 noiembrie 2009 ora 11, mă găseam şi eu în meditație zamolxiană. În prezența a 11 lumânări participasem în spirit la marele eveniment.

În zilele ce au urmat am aflat detalii despre desfăşurarea cu succes a inițierilor – 7 bărbați sunt acum preoți decenei. Este un moment istoric spiritual care va avea consecințe adânci în viitorul neamului românesc. Noi românii avem acum sacerdoți zamolxieni – zânele moderne ca preotese decenee şi preoți decenei. Cele petrecute la Peştera Polovragi ne încurajează să pornim cu mai multă încredere pe Calea Lui Zamolxe, a sănătății spirituale a neamului românesc.

După acea seară de meditație îmi fac un program deosebit – aproape zilnic aprind lumânări şi stau în meditație, mai cu seamă înainte de culcare, timp de 15-20 de minute. Nu aştept să primesc nimic special din partea Lui Dumnezeu, doresc doar ca meditația zamolxiană să-mi mențină mintea trează.

După câteva nopți constat că am vise de o factură cu totul aparte. Dimineața îmi amintesc, din ce în ce mai vivid, scene pe care le trăiesc în vis în lumi nevăzute. Am sentimentul că recunosc oameni şi locuri, dar împrejurările sunt cu totul diferite de memoria amintirilor mele obişnuite. Mai mult chiar, port cu mine, în visele ce se succed,

memoria viselor anterioare. Treptat realizez că sunt martor al unor evenimente care se petrec în viitorul neamului românesc.

Astă seară aprind 7 lumânări şi stau în contemplare un timp mai îndelungat. Mintea mi se linişteşte, am un flux continuu de gânduri pe care le stăpânesc foarte bine după voinţă. Sunt hotărât să-mi menţin starea mentală trează şi în somn.

Sting lumânările şi curând adorm, dar realizez că mă aflu într-un somn conştient.

Mă găsesc într-o cabană, undeva la munte. Din camera alăturată se aud voci vesele. Are loc o petrecere şi unele glasuri îmi sunt cunoscute. Deschid uşa şi observ într-adevăr că pe majoritatea celor prezenţi îi recunosc. Un bărbat înalt, frumos, cu trăsături masculine ferme, mă întâmpină cu un zâmbet.

- Mă cheamă Zogru, îmi spune el.

- Eu sunt Iuliu. Te recunosc Zogru. Ce se întâmplă aici?

- Suntem ca de obicei adunaţi să ne bucurăm de viaţă. Tu cum ai apărut aşa pe neaşteptate?

- Nu prea ştiu. Eram în camera cealaltă. Am auzit glasuri vesele şi... iată-mă printre voi.

- Te primim cu drag.

Zogru mă părăseşte pentru a se alătura conversaţiei unui grup de trei femei tinere.

Privesc în jur. Cei prezenţi sunt strânşi în grupuri mici şi stau la taifas. Unii se află în picioare, alţii pe fotolii şi canapele, câţiva sunt aşezaţi roată pe covor. În dreapta mea se află o tânără femeie în mijlocul a doi bărbaţi. Mă apropii de ei şi mă prezint:

- Sunt Iuliu. Dar voi?

- Eu sunt Viviana, iar aceşti doi tineri de lângă mine sunt prietenii mei Codrin şi Ştefan, mi-i arată ea.

- Bucuros de cunoştinţă, le spun tuturor.

O las pe Viviana în compania-i plăcută şi continui să mă plimb printre participanţi. Pe una dintre canapele, observ stând singur pe cineva care-mi este de asemenea cunoscut. Realizez că este o reîncarnare a cuiva căruia îi ştiu numele, dar evit să i-l spun. Intrăm în vorbă.

- Ne cunoaştem, nu? îl întreb.

- Da, da. Sunt Brad. Şi eu te recunosc, dar îmi scapă numele. Parcă te cheamă Alexandru, nu?

- Sunt Iuliu.

- Aaa, da. Aşa, Iuliu. Vrei struguri?

- Dacă eşti amabil. Mulţumesc.

Brad se ridică şi-mi aduce câţiva ciorchini de strugure aşezaţi pe o farfurioară. Apoi tot el anunţă tuturor cu voce tare:

- Dragilor este timpul să aprindem focul sacru. În aproximativ 10 minute ne întâlnim afară.

Treptat, rând pe rând toţi cei prezenţi ies din cameră. Îi urmez. Ne aflăm acum într-o curte spaţioasă în mijlocul căreia se află o vatră de foc aşezată pe o platformă scundă făcută din pietre netede. Lemnele uscate sunt pregătite deja pentru a fi aprinse. Participanţii, strânşi roată în jurul altarului, sunt în aşteptare.

Brad va conduce ritualul. Face câteva anunţuri:

- Ne-am adunat în jurul unui altar al Zânei Iubirii. În curând vom lua parte la focul sacru dacic. Cei care au dorinţe de împlinit către Zeul strămoşesc Zamolxe să le conştientizeze. Apoi să şi le amintească pe timpul desfăşurării ritualului. După invocaţiile obişnuite vom lua cu toţii parte la câteva căsătorii dacice.

„Iată la ce evenimente deosebite particip" îmi zic.

Brad este îmbrăcat cu veşminte de culoare albă. Are pe piept cusut simbolul emblema floarea vieţii. La gât poartă eşarfa albă a sacerdotului zamolxian, eşarfa lui Deceneu.

Se lasă liniştea şi ritualul începe. Brad aprinde focul sacru şi face invocaţii pe care le ştie pe de rost. Sunt şi alţi sacerdoţi care-şi aduc contribuţiile prin invocaţii şi binecuvântări. Participanţii se adâncesc tot mai mult în misterul Focului Lui Zamolxe. După aproximativ 20 de minute ritualul încetează. Brad anunţă:

- Acum veţi lua parte la oficierea de căsătorii dacice multiple.

„Căsătorii dacice multiple? Interesant!"

Alături de Brad se află acum o femeie. Este înveşmântată într-o robă de culoare albă, poartă la gât eşarfa albă a sacerdoţilor zamolxieni. Înţeleg că cei doi formează momentan un parteneriat preoţesc zamolxian şi ei vor conduce ceremonialul care urmează.

Brad prezintă preoteasa decenee:

- Emilia, Zâna Iubirii, se află aici pentru a participa la oficierea care urmează, anunță el. Acum este timpul căsătoriilor. Zogru, vino te rog împreună cu prima persoană cu care vrei să te căsătoreşti.

Zogru şi una dintre tinerele, în compania cărora îl văzusem mai înainte, se apropie de sacerdoți. Cei doi iubiți urcă pe o platformă din piatră înaltă de câțiva centimetri. Urmează invocații şi binecuvântări date de sacerdoții Brad şi Zâna Iubirii. Apoi perechea se apropie de foc. Are loc acum ritualul sudarii inimilor lor în prezența focului sacru dacic. Cei doi îşi împreună mâinile deasupra flăcării sacre, pe când repetă ce le spun sacerdoții. Îşi declară unul altuia iubire. Oficierea primei căsătorii se sfârşeşte cu succes, apoi Zogru este căsătorit după acelaşi ceremonial cu alte două femei tinere.

După o scurtă pauză ritualul se continuă.

- Vom lua acum parte la un alt gen de căsătorie, anunță Brad.

Viviana se apropie de sacerdoți împreună cu unul dintre bărbații în prezența căruia am observat-o anterior. Atât Brad, cât şi Zâna Iubirii, fac invocații şi le dau binecuvântări. Apoi cei doi tineri îşi sudează inimile deasupra focului sacru dacic. Ritualul se repetă între Viviana şi al doilea bărbat ales. Ceremoniile fiind împlinite cu succes, se mai fac câteva anunțuri şi ajungem la final.

- Pentru astăzi am terminat, încheie Brad. Să revenim în casă.

Treptat ne adunăm în camera mare. Suntem toți veseli, ne aflăm la petrecerea bucuriei care are loc după oficierea căsătoriilor dacice. Participanții au acum prilejul să facă daruri proaspeților căsătoriți. Se mănâncă şi se bea după preferințe. Vreau să vorbesc cu Brad.

- Spune-mi te rog mai multe despre căsătoriile multiple, îl întreb. Când şi unde a apărut acest obicei?

- Cum, nu ştii? Dar din ce lume vii omule?

- Nu prea am experiență în acest domeniu, mă scuz. Aş dori să primesc informații de la un preot deceneu ca tine.

- Păi spune aşa! Un moment! se scuză el.

Brad merge la o masă pe care se găsesc preparate, fructe şi dulciuri. Îşi ia pe o farfurie ce doreşte să mănânce şi revine.

- Poate o scurtă istorie a acestor practici ale căsătoriilor multiple m-ar lămuri, îl rog.

- Iată cum stau lucrurile, continuă Brad. Pe la începutul secolului 21 printre români s-a creat treptat obiceiul de a se căsători poligam şi

poliandru, menținându-se şi căsătoria monogamă. În timp, observând succesul nostru, alte popoare au adoptat şi ele acest sistem.

- Uimitor! De ce căsătorii multiple?

- În primul rând dintr-o nevoie socială, aceea de a schimba starea de lucruri anacronică. Un bărbat care iubea şi alte femei, în afară de soția unică, trebuia să-şi ascundă dragostea. Tot la fel se întâmpla şi cu o femeie care iubea alți bărbați în afară de soțul ei. În omenire astfel de situații au generat suferințe şi tragedii. Amanții în loc să-şi arate deschis dragostea unul față de celălalt, aşa cum este firesc, trebuiau să-şi ascundă în societate sentimentul cel mai nobil pe care îl poate trăi omul, adică iubirea. Astăzi căsătoriile multiple echilibrează comunitățile.

- Dar astfel de căsătorii au existat întotdeauna printre oameni.

- Precum spui. Însă ele aveau un caracter local depinzând mai ales de anumite precepte religioase. La hinduşi de pildă exista poliandria, cazul când o femeie era căsătorită cu mai mulți bărbați în acelaşi timp. Pe când la musulmani se practica poligamia, situație în care un bărbat era căsătorit simultan cu mai multe femei. În schimb creştinii se zbăteau de secole în agonia monogamiei forțate, generând multe vieți neîmplinite. Noi, cei de spiritualitate zamolxiană, am pus capăt acestor genuri de chinuri sufleteşti. Încă de la început zamolxianismul modern a adoptat sistemul opțiunii personale în căsătorie.

- Cum a evoluat căsătoria monogamă?

- A rămas la fel. Este şi astăzi dominantă. Dar oamenii, care nu se simt mulțumiți în viață, într-o căsătorie monogamă, pot opta oricând pentru cea multiplă.

Brad este chemat de un grup de prieteni şi mă părăseşte.

Mă apropii acum de Viviana care se află în prezența celor doi soți cu care abia s-a căsătorit.

- Eeei, cum te simți Viviana? o întreb.

- Cum să mă simt? Foarte bine.

- Vreau să ştiu cum vor funcționa căsătoriile tale.

- Ca şi cele în familiile altor femei care au optat pentru poliandrie.

- Cu care dintre soți vei locui?

- Codrin, unul dintre soții mei, are casa lui, dar eu stau acum cu Ştefan, arată ea pe celălalt soț. Dar până la urmă ne vom muta împreună. Soții mei sunt buni prieteni, avem toți aceleaşi obiective

existențiale, gelozia nu-şi are locul între noi. Suntem şi noi, ca mulți alții, o familie multiplă. Nimic deosebit.

Viviana îşi reia conversația cu soții. Îşi plănuiesc viața în comun. Zogru mă cheamă acum la grupul lui.

- Vă las dragilor, mă scuz către Viviana şi ai ei. Merg să vorbesc cu Zogru.

- Pe curând, îmi spune ea.

- Să continuăm discuția noastră, îi propun lui Zogru.

- De acord.

Luăm loc pe două fotolii.

- Spune-mi te rog, de ce redefinirea căsătoriei este considerată ca un element esențial în spiritualitatea zamolxiană? mă arăt curios.

- Iată cum stau lucrurile. Căsătoria exprimă o relație de iubire, iar iubirea este hrănită din suflet. Atâta timp cât căsătoria se manifestă ca o neîmplinire personală, o familie este bolnavă. Fără familii, în care să se manifeste armonia, nu poate exista o societate umană sănătoasă. Încă din zorii ei omenirea a sesizat importanța căsătoriei, ca relație socială de bază, şi a creat în diferite culturi moduri variate matrimoniale. Dar noi zamolxienii am sintetizat aceste relații oferind soluția căsătoriilor multiple pentru toți cei care o doresc. Căsătoria noastră dacică funcționează bine de sute de ani. A fost o reformă extraordinară a relațiilor umane eliminând în mare parte tendințele de violență. Se ştie că multe motive de conflicte, care au avut loc în trecutul umanității, înainte de reforma adusă de noi zamolxienii, au fost datorate neîmplinirii iubirii. Să ne amintim de războiul troian, sau cuceririle musulmane făcute de acei tineri care din cauză că religia lor accepta doar monogamia şi poligamia erau nevoiți să recurgă la violență pentru a dobândi femei. În antichitate romanii au răpit sabinele. Astfel de exemple pot continua la nesfârşit. ***Lipsa de echilibru social cu privire la relația bărbat-femeie naşte violențe****.*

- Oare aceste căsătorii multiple nu au complicat lucrurile, îl întreb. Să ținem cont de faptul că este vorba despre sentimentele umane. Noi oamenii suntem destul de posesivi în această privință.

- Din contră, lucrurile s-au simplificat mult. Printre cei căsătoriți a scăzut procentul divorțurilor. Oamenii nu mai sunt împinşi să se certe în familii, sau în cazuri extreme să-şi ucidă partenerul de viață pentru a se căsători cu altcineva, aşa cum se întâmpla în trecut în societățile occidentale abundente material. Astăzi astfel de situații nu-şi au sens.

Cine doreşte să se căsătorească cu mai multe persoane, eşti liber să o facă.

- Cum rămâne totuşi cu poziţia celorlalţi soţi sau soţii în relaţiile lor cu alţi membri ai familiei multiple?

- Au loc consultări înainte de a primi pe cineva nou în familie. Oamenii discută şi cad la învoială. În această privinţă nu este nimic nou într-un astfel de comportament. Dintotdeauna omul a negociat activităţile în familie, ca de exemplu cine va face cutare sau cutare treabă, munca în societate sau distracţia individuală şi colectivă, etc. Firea umană a rămas tot aceeaşi, doar cadrul social s-a schimbat permiţând libertatea de care omul avea nevoie.

- Deci societăţile umane acceptă legalitatea căsătoriilor multiple.

- Omenirea, în cea mai mare parte a ei, a renunţat la legalizarea prin contract a căsătoriilor, înţelegând că astfel de legături nu pot fi tratate ca înţelegeri de afaceri, ci ale inimilor. Astăzi nu este nevoie să închei niciun act care să ateste o căsătorie, deoarece sacerdotul zamolxian facilitează relaţii între suflete. Oricum statutul social al perechilor, acela de a trăi împreună, conferă drepturi legale specifice persoanelor care procedează astfel. Este ceea ce se numeşte căsătoria de facto. Aceasta a eliminat de mult timp căsătoria legală cu actul de contract.

- Mă gândesc că totuşi uneori lucrurile pot deveni mai complicate, îi spun lui Zogru. De pildă să luăm situaţia când un bărbat, aflat într-o căsătorie poliandră, se îndrăgosteşte de o femeie care se găseşte într-una poligamă. Cum se rezolvă aceast caz? Unde vor locui? Cum se va desfăşura o astfel de legătură de iubire?

- Aparent acesta este un caz complex, dar din experienţa pe care o avem de secole, lucrurile sunt simple. Acel bărbat îşi consultă soţia poliandră, iar femeia, de care este el îndrăgostit, vorbeşte cu soţul ei poligam. Se cade la învoială, iar atunci când nu este posibil să se înţeleagă există şi divorţul.

- Ce înseamnă de fapt un astfel de divorţ?

- În această privinţă lucrurile sunt realmente uşoare. Căsătoria a fost făcută ca o legătură personală de iubire în prezenţa focului sacru, care leagă, dar şi dezleagă. Dacă unul, dintre cei doi parteneri ai unei căsătorii, bărbat sau femeie, vrea să divorţeze, este liber să o facă nestingherit. Nu are nevoie de niciun acord al soţiei sau soţului. Simpla dezlegare pe care o face sacerdotul zamolxian la focul sacru,

în prezența unuia dintre soți, face ca acea căsătorie să înceteze. Este nevoie doar ca dezlegare să fie făcută deasupra focului, tot așa cum s-a făcut şi legarea. Atestarea despărțirii este făcută de preotul deceneu sau preoteasa decenee. Această modalitate de a divorța a eliminat toate complicațiile şi chinurile la care erau supuşi soții înainte de reforma zamolxiană a mariajului. Astăzi oamenii care se separă discută prin bună înțelegere sau în instanța civilă drepturile la bunurile pe care le-au făcut în comun. Situațiile de neînțelegeri care duc la judecată sunt rare. De obicei se cade de acord, astfel că foştii soți ies dintr-o legătură de căsătorie onorabil, fără probleme şi complicații.

- Mă întreb cum s-a rezolvat oare problema copiilor rezultați din căsătorii multiple?

- Şi în acest domeniu lucrurile s-au simplificat. În primul rând se stabileşte ştiințific genetic paternitatea copilului. Din punct de vedere legal copilul are 2 părinți. Statutul copilului în familia multiplă este de component al ei prin mama şi tatăl naturali.

- Ce se întâmplă cu copilul atunci când părinții lui divorțează?

- Va fi luat legal în îngrijire de către unul dintre părinți.

- Ce drepturi şi îndatoriri va avea celălalt părinte?

- În acest domeniu s-au adoptat soluții care funcționează. Părinții au drepturi egale asupra copilului minor dacă prin hotărâre legală ei sunt declarați adulți responsabili cu privire la raporturile lor cu copilul minor. De obicei există înțelegerea mutuală. Cât priveşte întreținerea copilului societatea zamolxiană a rezolvat şi această problemă. Pensia alimentară este plătită de stat părintelui care îngrijeşte copilul. Dar desigur că părinții sunt conştienți de nevoile unui copil până când el ajunge la maturitate. Părintele independent participă benevol la bunăstarea copilului, deşi cei doi nu locuiesc împreună. Toate aceste reforme au făcut să înceteze hărțuiala de o viață a părintelui care în trecut trebuia să plătească pensie alimentară. Cine se implică ca părinte iubitor al copilului are o viață mai împlinită. În ultimă instanță copilul, ajuns la maturitate, îşi va evalua singur gradul de apropiere față de părinți cunoscând participarea individuală a fiecăruia la bunăstarea lui materială, emoțională şi sufletească pe timpul cât era minor.

- Ce au făcut alte popoare în această privință, îl întreb. Dacă şi alții au adoptat acest sistem de relații sociale bărbat-femeie înseamnă

că obiceiurile, bazate pe anumite precepte religioase, nu au mai fost urmate.

- Întocmai. ***Religiile care nu s-au putut adapta la nevoia socială de a respecta iubirea au dispărut.***

- Dispărut? Acele credințe după care-şi orientau viața milioane şi milioane de oameni? Îmi pare incredibil!

- Este precum îți spun. Cele mai afectate de reforma socială zamolxiană a căsătoriilor au fost creştinismul şi islamismul. Practic noile forme sociale date de căsătoriile multiple nu au putut fi adoptate de aceste religii şi nu s-au putut face compromisuri deoarece nu le permitea dogma. Un timp islamismul a părut mai reformator deoarece accepta deja căsătoriile poligame, dar până la urmă a fost imposibil să accepte şi căsătoriile poliandre. Condiția inferioară a femeii în islamism nu s-a putut schimba. Alte religii au fost mai flexibile, precum hinduismul şi buddhismul. În schimb iudaismul a fost un timp clătinat de noile idei, dar până la urmă le-a acceptat reconsiderând istoria veche a religiei, cea de pe vremea patriarhilor şi regilor, în Israel şi Iudeea, dar dintr-o perspectivă cu totul nouă.

Zogru îşi îndreaptă acum atenția în altă parte.

- Voi mai veni pe la voi, îi spun.

- Te aşteptăm cu drag.

Un bărbat tânăr mă cheamă acum la grupul lui. Mă apropii de ei, tânărul se prezintă:

- Sunt Alex Exploratorul.

- Eu sunt Iuliu. Eşti un peregrin? Cauți spiritualitatea locurilor?

- Umblu prin toată lumea. Am văzut multe evenimente.

- Spune-mi te rog, cum a evoluat spiritual umanitatea începând cu veacul al 21-lea?

Ieşim pe balcon şi Alex îmi explică:

- De atunci s-au produs mari transformări în lume. Treptat religiile anacronice au dispărut înfiripându-se spiritualități care răspundeau la nevoile raționale ale omului de a relaționa cu divinitatea. Au reapărut în Europa crezurile legate de tradițiile vechi locale, fiind influențate atât de cele de origine orientală cât şi de idei moderne. Respectul pentru natură şi viață a devenit un element cheie al noilor credințe care-i reprezentau comportamental pe oamenii timpului lor. Spiritualitatea zamolxiană le-a fost de exemplu.

- Cum a evoluat idea sacrificiului religios mă întreb? Darurile de jertfă făcute Lui Dumnezeu, au fost de milenii baza unor religii, atât politeiste cât şi monoteiste.

- Oamenii au înțeles că Dumnezeu nu are nevoie de ofrandele lor precum erau sacrificiile de animale, plante şi obiecte. Hinduismul a renunțat treptat la sacrificiile de animale şi flori, deşi au mai fost practicate sporadic şi în secolul 21. Astăzi focul sacru este înțeles în adevărata lui valoare, nu ca pe un mesager de a duce ofrandele arse ca sacrificiu, pe care de-a lungul istoriei religioase oamenii le făceau Lui Dumnezeu, ci ***focul sacru este un mijloc de a trezi conştiința omului către Dumnezeu****. Islamicii, prin sacrificiile de animale, pe care timp de sute de ani le-au oferit lui Allah, şi-au atras practic asupra lor sângele vărsat. Nu-şi dădeau seama că distrugeau creația Lui Dumnezeu, numit de ei Allah, astfel că El ca răspuns i-a distrus pe ei. Tot aşa au suferit şi hinduşii pentru sacrificiile de animale, dar s-au trezit la timp. Nepalul hindus, unde aveau loc în trecut mari sacrificii de animale, a fost răvăşit de violență.*

- Deci astăzi focul sacru nu are nicio legătură cu sacrificiile oferite Lui Dumnezeu.

- Niciuna! În focul sacru dacic nu este permis să se ardă nici măcar o floare, darmite un animal. Se folosesc lemne uscate şi alți combustibili naturali care prin ardere nu sunt toxici. Obiceiurile crude ale unei omeniri primitive au dispărut. Ceea ce credeau ei că este spiritual, prin sacrificii de orice formă, nu se mai practică de mult timp printre oameni.

- Aş dori să ştiu de ce creştinismul a fost respins până la urmă. În afară de faptul că nu s-a putut adapta la noile realități sociale ale familiei, ce altceva a contribuit la aceasta?

- Cazul creştinismului se încadrează într-o explicație a funcționării religilor în general. Crezurile au urmat exemplele paradigmatice ale personalităților umane de la care au pornit. Buddhiştii, de pildă, emulau meditația lor după cea a lui Buddha, ca metodă de a-şi salva sufletele. Musulmanii mărşăluiau să cucerească lumea după exemplul dat de profetul lor care cu sabia a supus oamenii timpurilor lui la credința islamică. Hinduşii urmau exemplele date de feluritele lor zeități, unele fiind vesele, altele crude. Creştinii la rândul lor duceau crucea durerii după exemplul celui mort pe ea. Spre deosebire de toți aceştia, zamolxienii se bazează pe înțelepciunea Lui Zamolxe. Ei se

bucură de viață, învață din toate şi de la toți, se iubesc între ei, iubesc oamenii şi natura. Înțelepciunea este atât credință cât şi rațiune.

- Ce particularități a avut creştinismul ortodox românesc, acelea care au determinat până la urmă apusul lui?

- La creştinii ortodocşi, de pildă, tăierea mieilor se făcea ca să amintească de sacrificiul celui mort pe cruce, căruia i se spunea Mielul Lui Dumnezeu. Preoții ortodocşi binecuvântau ofranda şi sfințeau la biserică mielul sacrificat înainte de jertfă. Unii oameni beau sângele de la acest sacrificiu crezând că le aduce sănătate. Deşi s-a căutat o justificare doctrinară a acestor practici, românii şi-au dat treptat seama de ce neamul românesc a îndurat atâta suferință de-a lungul istoriei – erau pedepsiți de Dumnezeu datorită sacrificiilor rituale de animale. După apusul acestei religii, tăierea mieilor a continuat, dar în proporții cu mult mai mici, tot aşa ca şi a altor animale folosite pentru hrana oamenilor, dar şi-a pierdut semnificația crudă de sacrificiu amintind jertfa celui mort pe cruce. Astfel s-a înțeles cu claritate primitivismul de idei ale creştinismului, faptul că a venera un om sacrificat pe cruce predispunea la vieți în suferință şi prin urmare o societate religioasă se transforma într-o comunitate bolnavă care jelea un om mort în loc să se bucure de viața dată de la Dumnezeu. Religia creştină îşi pierduse astfel scopul de a servi omul, devenise antisocială. Prin înjugarea omului la căratul crucii şi la emularea patimilor celui mort pe ea, ortodoxismul devenise o dogmă anacronică şi fără sens pentru viețile românilor.

Îl las pe Alex Exploratorul şi merg să vorbesc cu Zogru. Îl întreb:

- Spune-mi te rog cum va funcționa iubirea ta pentru trei soții? Se spune că omul are doar un singur suflet pereche. Tu câte ai?

- Tot unul, dar iubirea noastră este sânziană.

- Iubire sânziană? Ce înseamnă aceasta?

Zogru spune ceva dar nu mai aud nimic. Am clipe când alternez între vis şi realitate. Oamenii şi imaginile din cabana în care mă aflu dispar treptat.

Mă trezesc. Am aflat lucruri foarte interesante despre o lume nouă care se va ivi cândva în viitorul neamului românesc. Rămân cu câteva nedumeriri pe care vreau să le rezolv în cursul altor nopți de somn, timp în care mintea îmi va fi trează.

Astă seară îmi aprind iarăşi câteva lumânări şi stau în meditaţie zamolxiană. Vreau să fac un experiment. Voi adormi în gând cu ideea de a afla ce înseamnă iubire sânziană. Întâlnirea mea în vis cu Zogru a lăsat nerezolvată această temă. Voi şti totodată în ce măsură pot orienta visele în direcţii pe care mi le doresc.

Sting lumânările, adorm şi visez:

Mă aflu într-un apartament elegant. Zogru cântă la pian. În cameră sunt câteva persoane care-l ascultă. Printre ei o recunosc pe Viviana. După un timp concertul de cameră încetează. Cei prezenţi aplaudă, apoi îşi încep conversaţiile. Unii se servesc singuri de pe o masa dotată cu bufet suedez.

- Bună Zogru, îi spun atunci când mă apropii de el.

- Bine să ne fie! Eu sunt Păstorel. Dar tu?

- Mă cheamă Ciprian.

- Da, da! Cred că îmi amintesc de tine Ciprian. Am fost colegi la Conservatorul de Muzică.

- Exact.

- Haide să mâncăm ceva, mă invită Păstorel.

Ne apropiem de masa abundentă cu produse şi ne autoservim.

- Vino să-ţi prezint soţiile mele sânziene, îmi spune el.

- Ai soţii sânziene? Foarte interesant!

Ne apropiem de un grup de trei femei. Păstorel îmi face cunoştinţă pe rând cu trei tinere vesele şi puse pe glume.

- Aş dori să ştiu mai multe despre tine, îl rog pe Păstorel. Ce ai făcut după ce ne-au despărţit atunci la terminarea facultăţii?

- Ca de obicei – carieră, familie, copii.

- Când şi unde te-ai căsătorit?

- Cu prima soţie Anda, am făcut jurământul iubirii la un templu de pe Muntele Ceahlău. Ea era originară de pe meleagurile acelea. Cu cea de-a doua soţie Ruxandra, m-am legat cu iubire la un altar în Munţii Apuseni. Iar cu Codruţa m-am căsătorit de curând la templul Zânei Florilor din Munţii Bucegi. A fost alegerea ei. Am şi trei copii, doi cu Anda şi unul cu Ruxandra.

- Şi care dintre soţii îţi este sufletul pereche?

- Toate.

- Te rog să mă lămureşti. Eu ştiu că omul are doar un singur suflet pereche.

Păstorel ia loc pe covor, ceea ce fac şi eu.

- Iată cum stau lucrurile, îmi spune el. Există doar un suflet pereche, dar care se poate manifesta într-una sau mai multe persoane. Sufletul pereche trebuie înţeles ca fiind acea existenţă ideală spre care năzuim. Relaţia mea cu sufletul pereche mă apropie cel mai mult de Dumnezeu. Legăturile de iubire între oameni au valenţe divine, ele sunt cele care îi ajută să crească spiritual şi prin aceasta să se apropie mai mult de Dumnezeu. Este ceea ce multe spiritualităţi, religii şi filosofii ale lumii au numit sau numesc mântuire, salvare, eliberare spirituală, nirvana, etc. Oamenii aleg în viaţă felurite căi de a împlini acest ideal.

- Şi care este calea ta?

- Este cea a iubirii. Folosesc şi alte metode de optimizare care se aplică corpului sau minţii mele, însă iubirea reprezintă modul meu dominant, ceea ce indienii numesc Bhakti Yoga.

- Şi de ce nu o poţi găsi la o singură persoană care îţi este pereche prin sufletul pe care îl poartă?

- Cum spuneam, sufletul pereche este un ideal greu de găsit la o singură fiinţă. Eu îl văd manifestat în prezent în cele 3 soţii ale mele. Dar fiecare om este diferit. Alţii l-au găsit într-o singură făptură omenească. Pentru mine, la acest timp din viaţă, sufletul pereche se află în trei femei pe care le iubesc pentru cât există în fiecare dintre ele spiritul Zânei Sânziana. De aceea astfel de femei căsătorite sunt numite soţii sânziene. Iubirea noastră este sânziană deoarece Sânziana, numită şi Ileana Cosânzeana, este idealul de femeie iubită. Sufletul pereche, aflat în stadii avansate spiritual, se apropie de cel al Sânzienei, Sancta Diana, Zâna Zânelor care binecuvântează iubirea sânziană.

- Deci îţi găseşti împlinirea iubirii în trei soţii.

- Întocmai.

- Dar cum se face că ele îşi găsesc toate împlinirea iubirii în tine? Eşti tu sufletul pereche pentru fiecare din ele?

- Împlinirea iubirii nu este o legătură cu un corp anume ci cu un suflet de om. Soţiile mele sânziene se raportează la sufletul meu nu ca o relaţie de posesivitate personală exclusivă, ci ca o trăire a iubirii. Când ne gândim la spiritul divin noi oamenii Îl iubim pe Dumnezeu fără să-L privim ca pe o proprietate personală. Tot astfel putem înţelege şi iubirea umană. ***Un suflet de om poate fi implinirea iubirii***

***mai multor persoane**. Nu este nevoie să-l dispute şi să-l împartă. Asta făceau în trecut oamenii care nu ştiau ce este iubirea şi rătăceau în tentațiile egoiste ale posesivității.*

- Mulțumesc Păstorel. Te las acum. Merg să vorbesc cu Viviana.

- Bună Viviana. Ce mai faci?

- Mă cheamă Adriana nu Viviana.

- Scuză-mă Adriana. Ştiu că ai doi soți. Te rog să nu te superi pe mine, dar am o întrebare cu caracter personal. Cum dormiți noaptea?

Tânăra femeie se uită ciudat la mine.

- Dar din ce lume vii omule? Nu ştii ce se întâmplă în familii?

- Am trăit mult timp singuratic în munți, mă scuz.

- Află că perechile care se iubesc nu mai dorm împreună de sute de ani. Se întâlnesc în pat pentru orice alte activități numai ca să doarmă nu. Doar în vechime, de mult, acei oameni cu tendințe primitive îşi distrugeau iubirea în pat. Nu-şi dădeau seama că prin a dormi împreună intrau în profanul existenței umane, pe când iubirea şi actul sexual sunt de domeniul sacrului. Eu am camera mea separată, iar soții mei au şi ei fiecare camera lui. Noi în familie avem reguli pe care le respectăm.

Mă trezesc. Sunt foarte bucuros. Am reuşit să orientez visul meu spre temele care cereau un răspuns la întrebările lăsate în suspensie din visele anterioare.

* * *

Cap. 9

Iubire sânziană

Astă seară sting cu grijă cele 8 lumânări şi mă pregătesc de culcare. Aici în Australia este sezonul de primăvară. În camera mea este cald şi somnul mă cuprinde curând. Visez:

Mă aflu în India în oraşul Kolkata. Împreună cu Sangita, soţia mea, sunt pe terasa casei familiei. Este seară şi în depărtare se aude un cântec vesel glorificând faptele eroice ale zeului Rama.

Privim stelele. Sangita alunecă uşor în braţele mele, semn că intră în reverie romantică.

- Iată Steaua Polară, Druva, îi spun. Îţi aminteşti că am văzut-o în Deoghar, atunci la căsătoria noastră? În seara asta îmi pare şi mai strălucitoare.

Sangita nu spune nimic. Îşi îndreaptă privirea către cer şi se face şi mai mică în braţele mele transfigurată de iubire la vederea miriadelor de stele de pe bolta cerească.

- Care este steaua ta? mă întreabă ea. Cea care se transformă în îngerul tău păzitor?

- Tu eşti îngerul meu păzitor, iar eu al tău.

- Cum spui tu iubitule. Dar originea noastră sufletească este într-o stea dublă. Sufletele noastre pereche au fost create din spiritele celor două stele.

- Cum aşa? Crezi tu oare că în stele s-au aflat spiritele noastre care acum sunt suflete în corpurile umane Sangita şi Ramdas?

- Întocmai.

Sangita închide ochii. O cuprind şi mai strâns în braţe. Freamătul ei de dragoste mă ţine treaz, îi simt orice mişcare şi fiecare respiraţie.

După un timp deschidem ochii. Observ acum că Sangita este îmbrăcată cu o frumoasă ie românească brodată cu cusături alese.

- Iată-te că ai acum costum popular românesc! îi spun vesel. Arăţi minunat iubito!

- Dar tu? Ia uită-te şi la tine!

Îmi privesc hainele şi constat că sunt şi eu îmbrăcat în port naţional românesc.

- Ce se întâmplă cu noi Sangita?

- Nu mă cheamă Sangita, ci Silvia. Tu eşti Ionuţ.

- Silvia şi Ionuţ? Sunt două nume pe care le îmbracă acum sufletele noastre pereche.

Închidem ochii. Când îi deschidem constatăm peisajul schimbat.

Ne aflăm acum la Sanctuarul Lui Zamolxe de la Sfinx. Cu o adâncă reverenţă salutăm piatra Sfinxului, apoi piatra Şarpele, păstrătorul înţelepciunii, care are rolul simbolic de a păzi focul sacru existent aici sub formă subtilă spirituală.

- Vino cu mine, îmi spune Silvia.

Suntem la piatra altarului Lui Zamolxe, ne cuprindem în braţe şi ne sărutăm. În câteva secunde mi se perindă prin minte eoni de timp în care mă văd mereu alături de sufletul meu îngemănat.

- Dar de ce ne-am sărutat chiar aici Silvia?

- Este un loc sacru, Sanctuarul Lui Zamolxe şi al Zânei Zânelor, îmi mărturiseşte ea. Prin sărutul nostru am primit binecuvântarea lor.

- Natura a cioplit în piatră chipul Lui Zamolxe. Dar de ce Sfinxul priveşte către Vârful Omu? o întreb.

- Vei afla mai târziu... şi vei vedea.

Un corb zboară pe deasupra capetelor noastre. Este un semn că trebuie să mergem mai departe.

Pornim pe creasta montană. În scurt timp ajungem la un templu. Este frumos ornat cu simboluri şi imagini solare.

- Aici a fost în antichitate un templu al zeului Apollo, îmi spune Silvia. Dar acum este Templul Zânei Soarelui.

Intrăm în încăpere şi aprindem focul sacru.

- Gândeşte-te la dorinţele tale pe când priveşti flacăra, mă sfătuieşte Silvia. Vei fi astfel inspirat să ţi le înfăptuieşti.

Fac întocmai. Îmi perind prin minte câteva aspiraţii pe care le consider importante pentru viaţa mea. Soarele, făuritor a tot ce există pe pământ, va materializa şi dorinţele mele.

- Să ne continuăm calea, mă îndeamnă Silvia.

Ne aflăm acum pe Vârful Omu.

- Iată chipul Lui Zamolxe sculptat în piatra mare de la Vârful Omu, îmi arată Silvia capul de dac.

- Zamolxe, Zeul străbunilor noştri.

- Priveşte obeliscul pe Vârful Bucura. Îţi aminteşti? De nenumărate ori ne-am căsătorit aici în iubire sânziană.

- Iubire sânziană?

- Da. Îți voi spune mai târziu ce înseamnă aceasta.

Privesc spre Vârful Bucura şi văd monumentul impunător. Este ascuțit la vârf şi are patru laturi ornate cu simboluri, basoreliefuri şi inscripții.

- Este Obeliscul Iubirii, îmi spune Silvia. El depăşeşte ca înălțime Vârful Moldoveanu.

- Oooo, impresionant! Aici se află deci punctul cel mai înalt din Munții Carpați.

- Întocmai. Iată acolo templul Zânei Iubirii, îmi arată Silvia o construcție care întrece în frumusețe orice închipuire. De sute de ani îndrăgostiții îşi jură, în acest loc, iubire, căsătorindu-se prin legământ făcut în prezența focului sacru dacic. Este un loc de pelerinaj pentru iubiții de pretutindeni.

Explorăm împrejurimile. Există o multitudine de scări şi terase de unde privitorii scrutează zările.

Citesc pe una dintre laturile Obeliscului Iubirii:

Jurământul iubirii sacre

De astăzi eu fac legământ,
pe tot ce-mi e mai drag şi sfânt,
să onorez mereu iubirea
ce-aduce-n viață împlinirea.

M-oi închina Zânei Iubirii
să primesc cheia nemuririi
şi astfel voi simți iubirea
şi-oi şti ce e nemărginirea.

Din foc cu mâinile-mpreună
pornim să facem casă bună
şi-n viață o inimă vom fi
tot timpul cât ne vom iubi.

- Să mergem la templu la flacăra iubirii sacre, propune Silvia.

Păşim în aria publică a templului. În mijlocul ei arde neîncetat focul. Cei mai mulți dintre cei prezenți sunt perechi, dar pe ici pe colo se află şi persoane singuratice.

- Cuplurile de îndrăgostiți vin pentru a-şi sacraliza sau resacraliza iubirea, îmi spune Silvia. Alții doar ca să privească flacăra iubirii sacre şi astfel să fie inspirați asupra direcției vieții lor sentimentale. Dar sunt şi persoane care şi-au pierdut iubitul sau iubita. Ei vin să

stea în compania spirituală a Zânei Iubirii pentru ca să-i inspire cum să-şi recunoască sufletul lor pereche atunci când se va reîncarna.

- Noi ce vom face aici? o întreb pe Silvia. Dar unde sunt sacerdoţii care servesc templul?

- Ei oficiază numai la cerere. Iubiţii pot face şi singuri legământul dragostei lor.

- Deci se căsătoresc fără intermediar.

- Sunt persoane care preferă aceasta, fără să apeleze la ajutorul sacerdoţilor templului. La astfel de evenimente pot fi prezenţi invitaţii mirilor, dar uneori şi persoane aflate din întâmplare aici la templu. Priveşte acolo!

Observ doi tineri, o fată şi un băiat, că se apropie de foc. Îşi prind mâinile împreună, apoi şi le întind către flacăra iubirii sacre. Afirmă ceva şi fericiţi se strâng în braţe şi se sărută.

- Ce şi-au spus? o întreb pe Silvia.

- Şi-au mărturisit iubire unul altuia prin a recita, în prezenţa focului sacru, Jurământul Iubirii Sacre.

- Să facem şi noi la fel dragă Silvia.

Ne apropiem de flacăra iubirii. Eu şi Silvia ne prindem mâinile şi recităm la unison jurământul.

- Iată că acum suntem căsătoriţi, îi spun Silviei.

- Da, da. Iubirea noastră este sânziană.

- Cum s-a creat această flacără sacră? o întreb.

- Cu sute de ani în urmă a fost aprinsă pentru prima dată de Spiritul Lui Zamolxe. După aceea perechi de îndrăgostiţi au început să-şi formeze deprinderea de a se căsători aici în iubire sânziană. Treptat, în timp, au fost făcute toate cele pe care le vezi. Flacăra iubirii sacre este în primul rând de factură spirituală şi apoi materială. Patroana locului acesta este Zâna Iubirii, acel suflet feminin care a personificat Zâna Iubirii printre români, cândva pe la începutul mileniului al treilea după calendarul vechi.

- Iată acolo o preoteasă decenee, îi spun Silviei. O recunosc după îmbrăcăminte. Vino să vorbim cu ea!

Ne apropiem.

- Omagiu iubirii, o salutăm noi.

- Omagiu iubirii, ne salută şi ea ca răspuns. Cu ce treburi sunteţi veniţi aici la obelisc?

- Noi, Ionuţ şi Silvia, ne-am căsătorit de curând în prezenţa flacării iubirii sacre.

- Felicitări! Şi bun venit în rândul celor care şi-au jurat iubire sacră. Numele meu este Aurelia. Sunt o Zână a Iubirii şi preoteasă decenee aici la templu.

- Ce activităţi sacre deosebite aveţi? o întreb pe Aurelia.

- Astăzi este o zi specială. O tânără, Lavinia pe numele ei, a avut succes în practicile făcute la templu. Iubitul ei, pe care îl pierduse cu câţiva ani în urmă într-un accident, s-a reîntors. Cu alte cuvinte sufletul lui s-a reîncarnat.

- Oooo! Este o realizare de excepţie. Cum a procedat?

- Îl iubise foarte mult pe soţ. Lavinia a fost foarte persistentă în năzuinţa ca el să revină. A stat aici în zonă câteva săptămâni, timp în care zilnic mergea la templu ca să fie cu dorinţele ei în prezenţa flacării iubirii sacre. Avea cu ea şi câteva lucruri rămase de la el. În cele din urmă iubirea ei a învins, sufletul chemat a revenit într-un bărbat aflat în vizită aici la templu. S-au recunoscut imediat, căci sufletele pereche nu dau greş. O căuta şi el.

Îi mulţumim pentru informaţii Aureliei, preoteasă decenee şi Zână a Iubirii aici la Obeliscul Iubirii aflat pe Vârful Bucura.

- Să creăm cu iubire şi din iubire, ne spune Aurelia la plecare.

- Aşa vom face, îi promitem noi.

- Ai înţeles acum de ce Sfinxul priveşte către Vârful Omu? mă întreabă Silvia.

- Daaa! E înălţător! Pentru că marele nostru Zeu, ***Zamolxe Însuşi, aduce omagiul Său IUBIRII****.*

- Hai să mergem mai departe, îmi spune Silvia.

Coborâm pe Valea Obârşiei. Ajungem în curând la templul Zânei Vântului. Este o construcţie deschisă în toate direcţiile şi nu are vatră de foc.

- Să trimitem un mesaj către întreaga lume, propune Silvia. Vântul îl va duce hăt departe în cele patru zări.

- Ce mesaj?

- Repetă după mine: Ne iubim! Ne iubim! Ne iubim! Ne iubim! Ne iubim! Ne iubim! Ne iubim!...

Fac întocmai. Vântul bate neîncetat purtând pe aripile lui, în toate direcţiile, mărturisirea iubirii noastre.

Continuăm coborârea observând în stânci chipurile străbunilor geto-daci cum ne privesc. Trecem pe lângă o turmă de oi şi ascultăm o doină din fluier cântată de un cioban.

Ajungem la templul Zânei Apelor.

- Iată această minunăție de construcție? îi spun Silviei. Este făcută din marmură albă încrustată cu cristale, pietre semipreţioase şi preţioase. Aici au loc botezuri de copii. Mulți alți oameni vin să se împărtăşească cu apa vie şi astfel să aibe o viață lungă.

Păşim pe marmura albă ca laptele. Din loc în loc se găsesc fântâni arteziene din care vizitatorii beau apă.

- Să bem şi noi din apa izvoarelor, propune Silvia.

Ne răcorim cu apa limpede ca şi cristalul.

- Ne binecuvântează Zâna Apelor, îmi spune Silvia. Priveşte-te ce tânăr eşti!

- Dar şi tu! Ai fața unei fetițe.

Ne întâlnim cu Zâna Apelor, preoteasa decenee a templului.

- Bineţe şi sănătate, salutăm noi.

- Bun sosit, ne întâmpină ea. Mă cheama Cora.

- Noi suntem Ionuț şi Silvia, îi spun. Ştim că aici la templu botezați copii. Vrem să vedem şi noi cum procedați.

- Veniți cu mine, ne invită ea.

Pătrundem în incinta templului unde se află adunată o mulțime de oameni. În mijlocul încăperii arde focul sacru dacic. Preoteasa decenee se apropie de foc şi cheamă părinții.

- Veniți mai aproape cu copilul, le spune Cora. Priviți cu atenție către foc.

Mama aduce în braţe o fetiță. Apoi preoteasa decenee recită binecuvântarea botezului, după care îşi înmoaie în apă degetele mâinii drepte şi cu ele răcoreşte fruntea copilului.

- Să fie trează în spirit! le mai spune ea. Țineți acum timp de câteva minute privirea fetiței îndreptată către focul sacru, îi spune preoteasa decenee mamei.

Ceremonia botezului se încheie. Ne apropiem de Cora. Vrem să aflăm mai multe informații.

- Ce alte botezuri mai sunt folosite? o întreabă Silvia pe preoteasa decenee.

- În afară de botezul apei, pe care l-ați urmărit, avem şi botezul pământului, al focului şi al aerului. Eu oficiez aici mai ales ritualul

botezului apei pe care îl pot face şi Zâna Ploilor sau Zâna Izvoarelor, şi orice altă zână legată de principiul apei. Pentru botezul pământului trebuie să apelaţi la o Zână a Pământului, sau la Zâna Pădurii, deoarece pădurea este haina pământului. Pentru botezul focului la o Zână a Focului sau o Zână a Soarelui. Pentru botezul aerului sunt potrivite Zâna Aerului sau Zâna Vântului. Dar în circumstanţe de excepţie sacerdoţii zamolxieni pot înfăptui orice fel de botezuri, deşi este de dorit ca ritualurile să fie înfăptuite de către personificarea spirituală cea mai potrivită.

- Pot oare şi alte persoane să boteze chiar dacă nu sunt sacerdoţi zamolxieni? o întreb pe Cora.

- Desigur. Numai dacă acea persoană intră în spiritul care va marca ceremonia, cu alte cuvinte sacerdotul temporal se personifică pentru scurt timp în Zâna Apelor, de pildă, pentru a face botezul apei, sau în Zâna Focului pentru a face botezul focului şi aşa mai departe. Aceasta permite ca în diferite împrejurări, atunci când sacerdoţii zamolxieni nu sunt prezenţi, ei să poată fi înlocuiţi de alte persoane. ***Spiritualitatea noastră nu este bazată pe dogme, ci pe principii care pot fi aplicate de către oricine****.*

În zare a apărut curcubeul. Primim astfel binecuvântarea Zeului Curcubeu pentru ceea ce vom face în continuare.

- Practicăm aici iniţieri care au legătură cu elementul apă, ne mai informează Cora. Dar există multe alte feluri de iniţieri făcute de persoane pregătite special. Ideea este aceea ca într-un fel să se transmită ceva din spiritul dorit prin intermediul persoanei care iniţiază. De pildă cineva care este privit ca înţelept iniţiază în înţelepciune, sau un om drept în dreptate, ş.a.m.d. Aceste idei fac parte din principiile spiritualităţii zamolxiene care este bazată pe înţelepciune. Ca atare cei care au ajuns la un grad înalt de înţelepciune devin focare de înţelepciune având tot dreptul de a o transmite mai departe printr-un ritual, fie că sunt sau nu sacerdoţi zamolxieni. Dar de obicei aceşti înţelepţi, bărbaţi şi femei, au şi roluri sacerdotale fiind personificări ale zeilor şi zeiţelor ca principii, deşi pot fi angajaţi în alte profesii de bază decât cele din cadrul clerului zamolxian. Cu alte cuvinte valoarea spirituală a persoanei este mai importantă decât titlul.

Ne sunt acum clare ideile cu privire la rolul sacerdoților aici la templul Zânei Apelor. Ne despărțim de preoteasa decenee Cora şi ne continuăm drumul.

Curând ajungem în aria Peştera. Este o zi toridă.

- Suntem la templul Zânei Pădurii, îi spun Silviei. În sfârşit ne va fi răcoare.

Luăm loc pe banchetele construite din pietre. Sunt reci şi bate o briză uşoară care ne răcoreşte frunțile.

- Iată că zâna are grijă de noi dragă Silvia.

Apare preoteasa decenee a locului, o Zână a Pădurii. Poartă pe cap o coroniță din ramuri de culoarea verde crud. O salutăm cu respect. Aflăm că o cheamă Zorela.

- Ce activități aveți aici la templu? o întreb.

- Foarte variate. În afara faptului că botezăm copiii, mai inițiem în mistere şi facem rituri de trecere a oamenilor în alte perioade din viața lor. Ca de pildă cele pentru păşirea în pubertate, adolescență, etc. În principiu aceste ceremonii sunt de mister, practic introducem persoanele într-un alt timp al existenței lor. Important este faptul ca această trecere rituală să fie făcută frumos şi să aibe un sens al împlinirii pentru cine este astfel inițiat.

- Să ne arătați şi nouă cum procedați, o rog.

- Poftiți.

Zorela se apropie de un grup de oameni strânşi în jurul vetrei focului sacru.

- Laura poate să vină acum, anunță ea.

O fetiță de 12-13 ani se apropie. Zâna Pădurii explică ceea ce va urma:

- Laura a atins de curând vârsta pubertății şi noi, cei strânşi aici, vrem să fim alături de ea.

Zorela aşează pe capul Laurei o coroniță din ramuri de brad şi flori. Apoi face invocații şi aduce binecuvântări fetiței care este deosebit de mândră de ceremonia trecerii ei în pubertate.

- De acum eşti o zânuță, îi spune Zorela Laurei. Păstrezi în tine spiritul sănătății şi tainelor pădurii. Să-ți aduci mereu aminte de credința noastră strămoşească.

Ceremonia se încheie. Părinții Laurei o sărută pe obraji, la fel fac şi rudele şi prietenii apropiați.

- Noi, aici la templu, introducem doritorii în misterele pădurii, ne mai spune Zorela. Practic se merge în pădure şi folosind cele cinci simţuri omeneşti se percepe existenţa elementelor şi manifestărilor naturii, precum sunt aerul şi mireasma florilor, foşnetul frunzelor şi cântecul păsărilor, trunchiurile copacilor, aroma fructelor de pădure, culorile frunzelor, şi multe altele. O astfel de experienţă ascute în mod deosebit simţurile. Aceste iniţieri sunt foarte populare. Le facem atât eu cât şi soţul meu care este şi el sacerdot zamolxian. Mergem în pădure cu grupurile de doritori ai acestei iniţieri.

Îi mulţumim Zânei Pădurii pentru totul şi părăsim locul.

Mai sus pe cursul râului Ialomiţa ajungem la templul Zânei Mama Naturii. Este o construcţie deschisă făcută din pietre de prund. Are şi o vatră de foc unde vizitatorii îşi pot aprinde singuri focul sacru dacic. Templul nu are sacerdot zamolxian, ci este îngrijit doar de vizitatorii în trecere. Aprindem şi noi focul sacru şi-l contemplăm în linişte.

Iată-ne acum ajunşi la templul Zânei Florilor. Observăm cum câţiva adulţi pregătesc un program special pentru un grup de copii.

- Ce vă propuneţi să faceţi? o întreb pe o doamnă care pare că supraveghează activităţile.

- Este Festivalul Zânelor Florilor, ne spune ea. Vrem ca aici, la altarul Zânei Florilor, să creăm un moment vesel. Va fi condus de preotesele decenee Doina, o Zână a Florilor şi Cosmina, o Zână a Fluturilor. Priviţi în jur şi veţi observa multe Zâne ale Florilor şi ale Fluturilor.

Ne amestecăm în mulţimea de oameni adunaţi pe malul râului. Printre ei se află nenumărate femei şi fete costumate, într-o mare varietatea de culori şi stil ca Zâne ale Florilor şi ale Fluturilor, aşa cum au crezut ele mai bine.

Revenim la vatra focului sacru. Este acum aprins şi ritualul începe. Copiii, îmbrăcaţi toţi în veşminte înflorate, având şi imagini de fluturi pe ele, se ţin de mâini mergând roată în jurul focului sacru şi cântând vesel conduşi de cele două zâne.

Am prilejul acum să-i pun la ureche Silviei câteva flori de culoare violet. Se spune din tradiţia spirituală a neamului românesc că violet era culoarea preferată a primei personificări moderne a Zânei Florilor, o femeie frumoasă care a trăit la începutul perioadei noi zamolxiene.

Iată că acum copiii şi supraveghetoarele lor au plecat. Câteva persoane rămânem pe lângă foc să contemplăm flacăra sacră.

S-a înserat. Ne aflăm acum lângă Vila Coteanu. Un grup mare de oameni sunt strânşi în jurul vetrei aprinse la templul Zânei Focului Sacru. Ne alăturăm şi noi participanţilor cântând.

- Vino să-ţi arăt ceva interesant, îmi spune Silvia.

Traversăm râul şi urcăm pe un deal. Locul este împrejmuit şi trebuie să obţinem permisiunea pentru a-l vizita.

- Ce se află aici, o întreb curios pe Silvia. Ce vom face?

- Un loc tainic. Vei vedea.

Ajunşi pe o colină ne minunăm de frumuseţea din jur. Luăm loc pe pietrele rotunjite.

- Este altarul Zânei Lunii, mai spune Silvia. Iată că a apărut luna pe cer. Priveşte-o şi vei dobândi înţelepciunea tainică.

Fac întocmai. Este Lună plină şi razele-i luminează misterios întreaga zona. Silvia se cuibăreşte în braţele mele fascinată de bolta cerească. După un timp îmi spune:

- Vino acum şi te voi iniţia în tainele sărutului şi ale îmbrăţişărilor de dragoste.

Facem câţiva paşi. Ne aflăm acum într-un loc format dintr-o pătură de muşchi vegetal gros cât o saltea. Ne aşezăm pe el şi Silvia îmi arată cum se sărută şi se face dragoste ca „mintea să ne fie trează", zice ea. Îmi explică scopul ritualului unirii dintre un bărbat şi o femeie – este ca cei doi iubiţi să se desăvârşească.

Dimineaţa ne întâmpină zorile. Ne spălăm cu rouă pe faţă şi pornim către Cascada Doamnei.

Asistăm aici la o căsătorie dacică oficiată de Ariana, Zână a Ploilor. Fericita perechea este binecuvântată cu apa cascadei. Zâna Ploilor le aduce astfel belşug în casă.

- Să intrăm în spiritul Spiralei Timpului, propune Silvia atunci când ieşim de la Cascada Doamnei.

Ne aşezăm în centrul spiralei şi închidem ochii. Prin minte mi se perindă întreaga istorie a universului. Văd, galaxii care se formează şi dispar, cum apar soarele şi planeta Pământ. Mi se revelă întreaga istorie a umanităţii şi toate reîncarnările sufletelor noastre pereche.

Deschid ochii şi o văd pe Silvia.

Urcăm muntele. Ne aflăm acum la altarul Zânei Pământului.

- Iată acest loc minunat Silvia. Este un teren solid unde vin în pelerinaj oamenii care doresc să aibe succes în viață, să fie cu picioarele pe pământ, cum s-ar spune. De asemenea este vizitat de femeile care vor să aibe copii. Se urcă cu telecabina, unele femei nasc aici la maternitatea templului. Obiceiurile spirituale ale vizitatorilor sunt diferite. Oamenii se așează în jurul vetrei şi învață înțelepciunea pământului tăcând.

Coborâm la altarul Zânei Sărutului. Pietrele, numite Sărutul, sunt acum încorporate în statui mari din marmură care redau sărutul, dintre o fată şi un băiat, făcut deasupra pârâului. Tineri îndrăgostiți perechi, fete şi băieți, se îmbrățişează şi se sărută, între ei curgând apa pârâului. Astfel iubirea le va fi ca apa vie. Am prilejul să fac şi eu aceasta cu Silvia.

Suntem acum sub piatra Marele Lup Alb, protectorul neamului românesc. Întreaga zonă este ocupată de cazărmi. Asistăm la inițierea unui grup de militari de carieră. Este făcută de un personaj cu grad mare în armată.

- Au şi militarii decenei? o întreb pe o doamnă prezentă.

- Da, desigur. Sunt de obicei ofițeri cu grade superioare. Pe lângă rolul lor militar au şi atribuții de factură spirituală. Iată că acum vor jura credință neamului românesc pe steagul cu efigia capul de lup dacic. Priviți!

Observăm cum rând pe rând militarii depun jurământul în grupuri mici atingând cu mâinile steagul de luptă în prezența focului sacru dacic.

- Unde îşi vor desfăşura cariera aceşti luptători? o mai întreb pe interlocutoarea mea.

- Acest grup va pleca în misiuni spațiale.

- Cine mai vizitează acest loc?

- Pe lângă cei care lucrează în armată vin la templul Zeului Marele Lup Alb şi oamenii din aparatul de ordine, precum sunt cei din poliție de pildă, sau avocații şi juriştii, dar şi exploratorii. În general, vizitatorii sunt aceia care vor să dobândească curajul şi spiritul dreptății în ceea ce vor să întreprindă în profesie sau viața lor particulară. Stânca Zeul Marele Lup Alb este un simbol al principiului curajului nicidecum un idol. Spiritul zeului, de care cei prezenți sunt atinşi, se află în focul sacru. Puterea lui este creată prin

polarizarea participării mentale creatoare a celor prezenți şi a celor care s-au perindat pe aici.

Privesc flacăra sacră şi mă simt plin de încredere şi curaj. Părăsim templul Zeului Marele Lup Alb.

- Să mergem la grotă, îi spun Silviei.

Instantaneu sosim la gura Peşterii Ialomiței. Aici arde un foc sacru.

- Iată că a apărut din nou altarul dacic al peşterei, aşa cum era în vechime, constat eu. Biserica a dispărut. Să ne aprindem şi noi torțele de la acest foc sacru şi să pătrundem în peşteră.

Ne găsim acum la domul mare având torțele arzând în mâini. Participăm la un ritual de mistere în mijlocul unei mari mulțimi de oameni. Ceremonia este oficiată de un grup de sacerdoți zamolxieni.

- Ce fel de mistere se prezintă astăzi? îl întreb pe un participant aflat lângă mine.

- Are loc o inițiere în misterele sunetului, îmi spune el. Practic, în atmosfera aceasta, se aud felurite sunete care au efecte deosebite. Ritualul este condus de Zâna Muzicii şi Zâna Sunetului. Iată-le acolo sus cum, alături de alți sacerdoți, pregătesc acest eveniment.

Curând auzim voci şi sunete care reverberează misterios în aula peşterii. Ni se deschid porți spirituale către lumi necunoscute şi înțelegem cât de tainică şi nebănuită este experiența vieții omului.

Ieşim şi luăm loc în jurul focului de la gura peşterii. Silvia pune câteva lemne pe jar. Suntem acum singuri şi stăm la taifas.

- Ce semnificație a avut turul pe care l-am făcut? o întreb. Am pornit de la Sanctuarul Lui Zamolxe şi al Zânei Zânelor şi am ajuns la Peştera Ialomiței.

- Am parcurs un drum inițiatic de două zile, o cale a Lui Zamolxe, cea a iubirii sânziene. Astfel sufletele îngemănate ale îndrăgostiților au sclipiri divine şi se recunosc în iubirea lor unul față de celălalt, de-a lungul reîncarnărilor nenumărate. Mai întâi am simțit în noi iubirea dintre Zamolxe şi Zâna Zânelor atunci când ne-am sărutat acolo la Sfinx. Apoi am ajuns la percepția iubirii prin flacăra iubirii sacre, ca mai apoi să acumulăm toate binecuvântările date la templele şi altarele vizitate, cele ale zânelor şi zeilor. În final am ajuns la Peştera Ialomiței unde am trăit intens prezența interioară a Spiritului Lui Zamolxe. Aici în vechime pe vremea geto-dacilor se făceau inițieri importante. Am trăit astfel iubirea pentru că ne simțim sufletele

pereche. Am pornit de la Sfinx cu percepția exterioară a Spiritului Lui Zamolxe pentru ca apoi, pas cu pas, să-l interiorizăm în noi în iubire sânziană unul față de celălalt.

Spre seară cerem găzduire la sihăstria zamolxiană aflată lângă peşteră.

- Cum s-a creat acest loc de retragere pentru asceții zamolxieni? mă interesez la unul dintre anahoreții locului.

- Cu sute de ani în urmă acest lăcaş fusese locuit de călugări creştini ortodocşi, îmi răspunde el. Probabil că înaintea lor trăiseră acolo asceți ai geto-dacilor. Dar de când spiritualitatea zamolxiană s-a desprins de ortodoxism s-au produs mari schimbări. Locul a devenit scoală zamolxiană. Studenții, băieți şi fete, locuiesc aici la cămine pe timpul studiilor. Se predă spiritualitatea strămoşească, bazată pe cosmologia conştiinței, de către profesori înțelepți instruiți la un nivel înalt. Servim şi ca gazde pentru turiştii sezonieri ca dumneavoastră. Avem şi câteva temple care servesc rezidenții şi publicul.

Vreau să mai întreb ceva, dar nu mai apuc.

Imaginile din vis îmi devin neclare şi treptat mă trezesc din somn. Din cele trăite în vis constat că Focul Lui Zamolxe învie iubirea adevărată în om. Ea îi rodeşte sufletul. **Călătoria mea inițiatică m-a introdus în tainele iubirii sânziene**.

* * *

Cap. 10

Oameni din trecut şi viitor

Astă seară sunt iarăşi pregătit pentru meditaţia zamolxiană. Aprind 9 lumânări şi stau ca de obicei în reverie fără o ţintă anume. Sting apoi lumânările, adorm şi visez:

Mă aflu pe o înălţime de deal alături de o tânără femeie îmbrăcată în veşmânt grecesc antic.

- Sunt Hestia, Zâna Focului Sacru, îmi spune ea.

- Bineţe şi iubire, zână dragă. Te recunosc. Spune-mi te rog ce faci aici?

- Exist! Simplu exist în trezire.

- Află că am primit darul tău celest pe care mi l-ai trimis pe 9 septembrie 2009. Mi-ai scris atunci: Din timp şi spaţiu a venit la tine, un dar celest – ce pare-a fi un simplu lucru omenesc. Priveşte dincolo de timp şi spaţiu, în inima-ţi ce se deschide, acolo ai cea mai de preţ comoară ce-o vei găsi cu drag în tine. Cu drag, Zâna Focului Sacru. *Darul tău s-a materializat. Focul sacru al Lui Zamolxe a pătruns mai adânc în inima mea care mi s-a deschis dincolo de timp şi spaţiu şi am descoperit astfel lucruri nebănuite.*

- Da, da, îmi spune ea. Vino cu mine!

Ajungem instantaneu la Sarmisegetuza Regia. Locul pe care îl ştiam arată acum diferit. Câteva temple impunătoare au fost ridicate pe ruinele celor vechi.

Undeva în centru se găseşte o vatră de foc.

- Aici este altarul meu, îmi spune Zâna Focului Sacru atunci când ne mai apropiem. Haidem să aprindem focul.

Zâna îşi răcoreşte fruntea cu apă din izvorul lui Decebal şi se pregăteşte de ritual. Treptat apar oamenii în jurul nostru. Sunt îmbrăcaţi diferit, au chipuri de multe rase. Ne strângem toţi roată în jurul vetrei unde Zâna Focului Sacru va oficia. Printre participanţi recunosc câteva chipuri neobişnuite. O văd pe Zeiţa Isis purtând crucea cu toartă egipteană, ankh*, simbolul vieţii eterne. Zeiţa Iubirii Lakşmi este şi ea prezentă în binecunoscutul ei strai indian. Mai în faţă se află faraonul egiptean Ramses al II-lea, având petrecută pe*

după gât eşarfa sacerdotală a deceneilor. Îl recunosc stând deoparte pe bătrânul înţelept Lao-tzu care poartă acum veşmânt de preot deceneu. În mijlocul unor femei se remarcă net frumoasa Nefertiti.

- Fiţi pregătiţi să luaţi lumină în suflete! afirmă Zâna Focului Sacru către toţi cei prezenţi.

Focul este aprins. Se aude apoi glasul Marelui Lup Alb, protectorul neamului românesc. Toată audienţa este cuprinsă de spiritul Marelui Lup Alb. Simţim totodată misterul puterii focului sacru dacic.

- Luminaţi-vă feţele, ne îndeamnă zâna, care ne şi arată cum să procedăm.

Îşi îndreaptă palmele către foc, după care închide ochii, le trece peste faţă şi zâmbeşte.

- Învăţaţi să deschideţi ochii în lumină, ne mai spune ea. Încălziţi-vă palmele la foc şi aplicaţi câte trei degete pe pupilele închise apoi deschideţi ochii către focul sacru.

Facem întocmai.

- Acum purificaţi-vă corpurile, continuă zâna să ne recomande ridicându-şi vertical braţele şi rotindu-şi corpul de câteva ori în sensul invers acelor ceasornicului.

Toţi urmăm îndemnul ei.

Zâna Focului Sacru îşi încheie acum rolul. Asistăm în continuare la ceva deosebit. Un grup de zâne, dintre care pe câteva le recunosc, se apropie de focul sacru şi rând pe rând ele ne oferă vorbe de înţelepciune.

Zâna Iubirii: Nu există nimic mai frumos pe lume ca o femeie transfigurată de iubire. Sărutul este adeziunea spiritului la spirit. Să fii iubit şi să iubeşti sincer.

Zâna Apelor: Libertatea femeii este marele aport adus oamenilor odată cu spiritualitatea zamolxiană.

Zâna Lunii: Din când în când stai în tăcere şi ascultă liniştea.

Zâna Credinţei: Îl găsim pe Dumnezeu în credinţă şi adevăr.

Zâna Florilor: Fă-ţi baia de spirit în grădina cu flori.

Zâna Pădurii: Observă cum misterul razei de soare, pătrunsă printre ramurile copacilor, te trezeşte.

Zâna Dragostei: Dragostea modelează destine. Oamenii trebuie să-şi găsească dragostea, trebuie să înveţe să iubească.

Zâna Pământului: Fii cu picioarele pe pământ şi cu mintea în cer. Fă-i pe oameni să zâmbească.

Zâna Vântului: Tocmai când viaţa ta pare că se destramă este pentru că ţi se readună. Tu eşti acum altfel şi nu mai faci ceea ce făceai înainte. Simte o nouă adiere răcoroasă pe obrazul fierbinte şi trezeşte-te la un nou fel de A FI.

Zâna Dansului: Viaţa are multe flori. Învaţă să le descoperi în tot ceea ce faci.

Zâna Sunetului: Vibraţia sănătoasă ne deschide inimile către iubire.

Zâna Soarelui: Adu-ţi soarele în inimă şi fii creativ.

Zâna Bucuriei: Ce este viaţa omului fără bucurie?

Zâna Fluturilor: Zânele şi zânii sunt îngeriţe şi îngeri cu aripi.

Zâna Armoniei: Descoperă realitatea prin observaţie, raţiune şi reflecţie.

Zâna Inimii: Fiecare poartă lumea în propria inimă. Fă-ţi din inimă casă pentru zâne.

Zâna Libertăţii: Numai în libertate putem crea cu adevărat. Fiţi fericiţi şi creativi.

Zâna Muzicii: Armonia din cântec ne merge direct în suflet şi ne vindecă.

Zâna Focului Sacru: Botezul se face cu apă, foc şi Spiritul Lui Zamolxe. Dumnezeul viu este focul spiritual sacru.

Zâna Înţelepciunii: Cine are înţelepciune are totul în viaţă.

Iată că acum Titiana, Zâna Inimii, se apropie de focul sacru şi va conduce ceremonialul:

- Închideţi ochii şi imaginaţi-vă că un foc sacru arde în inima fiecăruia dintre voi... La început acest foc este mic, dar treptat flacăra lui se măreşte cuprinzându-vă întregul corp. Descreţiţi-vă frunţile, destindeţi-vă şi respiraţi calm... Simţiţi cum sunteţi învăluiţi treptat în lumină... Lumina v-a cuprins total. Este din ce în ce mai puternică şi se întrepătrunde cu luminile emise din corpurile tuturor celor prezenţi aici... Toţi formăm acum un soare care dispersează orice nor şi luminează întreaga lume... Este pace şi armonie peste tot... Încet-încet aduceţi fiecare marea lumină în inima proprie... Deschideţi acum ochii către focul sacru şi uniţi lumina proprie din inimă cu cea a focului... Sunteţi acum surse de creaţie divină şi fiinţe participând la continua creaţie a lumii alături de Dumnezeu.

Ceremonia se încheie. Câțiva oameni beau apă din izvorul lui Decebal, alții participă la masa oferită de Zâna Inimii. Zânele Inimii sunt binecunoscute datorită societăților de caritate pe care le conduc.

Încerc să încheg o conversație cu bătrânul înțelept Lao-tzu care stă retras deoparte.

- Cum putem pătrunde pe cale Tao, îl întreb.

Înțeleptul mă priveşte, dar nu spune nimic. Înțeleg că tăcerea lui este cheia răspunsului.

Vreau acum să schimb câteva cuvinte cu Brânduşa, Zâna Credinței.

- Spune-mi câteva cuvinte despre credința noastră strămoşească, o rog.

- Ne-a salvat de la pierderea identității româneşti. Tot ceea ce a dobândit neamul românesc mai bun a fost în primul rând datorită păstrării credinței lăsate de la străbunii geto-daci. Era un crez sănătos.

Observ pe Corina, Zâna Dragostei, într-un grup de admiratori şi admiratoare. Este frumos îmbrăcată în veşmântul zeiței Venus.

- Dragoste şi armonie, o salut eu.

- Fii binecuvântat şi să ai parte de dragoste, îmi răspunde ea.

- Vorbeşte-mi despre dragoste, zână dragă.

- S-a manifestat la început ca spiritul de ordine al Lui Dumnezeu. Apoi El i-a încredințat Zânei Zânelor sarcina revelării dragostei, ca mai apoi Zâna Zânelor să transmită secretul femeilor. De la ele omenirea învață şi astăzi tainele dragostei.

Observ acum un participant necunoscut mie. Se află cel mai aproape de vatra focului sacru. Este îmbrăcat precum filosofii Greciei antice. Încerc să-i ghicesc identitatea:

- Sunteți filosoful Socrate?

- Heraclit, îmi spune el.

- Cel care ne-a învățat despre importanța focului. Cum îl definiți?

- Focul este elementul constituent al universului, toate celelalte temelii sunt aspectele lui transformative.

- Ce credeți despre realitatea lumii? îl mai întreb.

- Lumea este veşnic în schimbare. Prin urmare omul atunci când se raportează la ea trebuie să țină mereu seama de acest aspect dinamic.

- În privința relației omului cu focul ce se poate spune?

- Transformarea de spirit se produce prin apropierea de focul sacru. Se evoluează astfel către ordine odată cu trăirea formelor mai subtile ale elementului foc.

- Care ar fi acestea?

- Conştiința în primul rând. Evoluția conştiinței ne apropie de sursa primordială a elementului foc.

- Vreți să spuneți... de Dumnezeu?

Filosoful Heraclit nu mai răspunde. Îşi întoarce privirea către focul sacru dacic, încă arzând, şi rămâne în contemplare.

Iată-l pe faraonul Ramses al II-lea aflat în compania zeiței Isis şi a câtorva zâne. Mă apropii de el. Îmi spune cu mândrie:

- Iat-o pe Nefertari prima mea soție, îmi prezintă el o tânără femeie foarte frumoasă. Este întruchiparea zeiței Ma'at, principiul dreptății şi al adevărului. Cu ajutorul ei voi aduce dreptatea printre oameni.

Îl admir pe faraonul Ramses al II-lea pentru marea sarcină pe care şi-a asumat-o. Mă apropii de Ana, Zâna Armoniei. Este îmbrăcată în veşmântul Dianei, zeița fertilității feminine. O însoțeşte animalul ei favorit, căprioara. Vreau s-o chestionez:

- Spune-mi zână iubită cum a apărut această spiritualitate a bunei înțelegeri între oameni?

- Cu sute de ani în urmă s-a activat Spiritul Lui Zamolxe în oamenii trăind în zona carpatică a Europei. Multe spirite ale luminii din lumea întreagă au fost treptat aduse la Sfinxul României în Munții Bucegi. De acolo totul a pornit ca un val al trezirii la Dumnezeul iubirii. Oamenii au fost purificați cu lumina Spiritului Lui Zamolxe. Din spiritul Marelui Preot Deceneu s-a creat noul cler zamolxian. Au apărut sacerdoții zamolxieni în costumele lor specifice purtând simbolistica geto-dacilor, eşarfa lui Deceneu şi toiagul Lui Zamolxe încrustat cu capul de şarpe simbolul înțelepciunii. Aceste însemne sunt încă folosite la oficieri spirituale.

- Cine au fost primii sacerdoți?

- Spirite ale luminii, femei şi bărbați, ale căror suflete înalte au existat dintotdeauna în spiritualitatea lumii. Ele au fost chemate să se întrupeze, să descindă în corpurile unor persoane pregătite pentru a le primi. De la zamolxianismul nou românesc au pornit să se transforme şi alte popoare şi culturi ale omenirii.

- Ce s-a întâmplat cu Munții Carpați sacri?

- Au devenit unul din centrele spirituale ale lumii. În ei se găsesc astăzi numeroase temple la care oamenii de pretutindeni vin în pelerinaj să se întâlnească cu zeii.

- Cum a evoluat apoi istoria spirituală a omenirii?

- Trebuie să plec acum, îmi spune repede Ana, Zâna Armoniei, după care zâmbeşte, mă sărută pe obraz şi mă lasă.

În mijlocul unor admiratoare o recunosc pe superba Nefertiti.

- Frumoasă a Nilului, o abordez. Cum se face că ai o faţă atât de atrăgătoare? Pielea îţi este netedă şi ochii strălucitori. Ce creme magice foloseşti?

- Niciuna, doar focul sacru. Ascultă ce urmează!

Nefertiti ţine o lecţie de frumuseţe celor prezente care sunt aşezate roată în jurul vetrei focului:

- În trecut femeile îşi distrugeau pielea feţei cu creme şi otrăvuri. Deveneau măştile de frumuseţe pentru a fi mereu admirate. Dar noi astăzi cunoaştem puterea focului de a regenera celulele pielii şi a aduce strălucirea ochilor, toate în mod natural. Acum îndreptaţi-vă feţele către focul sacru şi ţineţi ochii deschişi. Cu degetele mâinilor masaţi-vă uşor pielea feţei. Acum închideţi ochii şi masaţi uşor pleoapele închise, apoi deschideţi ochii în lumina focului sacru. Frumuseţea naturală şi omul frumos vin de la Focul Lui Zamolxe.

Femeile şi fetele prezente au urmat întocmai instrucţiunile date de Nefertiti. Lecţia de înfrumuseţare s-a terminat, am acum ocazia să vorbesc cu frumoasa Nilului.

- Se vede că eşti preoteasă decenee aici la Sarmisegetuza, îi spun.

- Numele meu este Liliana. Da, am într-adevăr şi acest rol, dar nu aici, ci la Sfinx.

- Eşti o grație. Frumoasă ai fost la fluviul Nil şi eşti şi acum aici.

- Să mergem la Sfinx, îmi spune ea.

În jurul pietrei altarului Lui Zamolxe de la Sfinx suntem cinci persoane: Nefertiti, Nefertari, faraonul Ramses al II-lea, zeiţa Isis şi cu mine. Purtăm cu toţii straie egiptene din era veche a faraonilor.

- Noi de fapt locuim aici, îmi spune Isis. Mai înainte stăteam la Sfinxul din Egipt. Tu eşti Toth, zeul înţelepciunii, arată Isis spre mine.

Zeiţa Isis vrea să aprindă focul sacru şi îşi îndreaptă crucea cu toartă egipteană ankh*, simbolul vieţii eterne, către vatra altarului. Flacăra se iveşte imediat. Apoi zeiţa ridică încet crucea* ankh *până la*

nivelul pieptului şi pronunţă o binecuvântare pentru ca cei prezenţi să dobândim vieţi eterne.

Peisajul din jurul meu s-a schimbat. Este noaptea de Sânziene şi mă aflu la marginea unei poienițe. Privesc, ascuns în spatele unui tufiş, cum razele lunii luminează o pajişte întinsă. Acolo se află Mama Zânelor, Zâna Lunii şi Zâna Dansului purtând cununi din flori de sânziană şi spice de grâu. Din toate direcţiile sosesc cete de fete care împreună cântă şi dansează în jurul unei vetre de foc. Toate poartă îmbrăcăminte diafană, dar treptat îşi pierd veşmintele şi se tăvălesc goale în roua căzută pe iarbă. Apoi ele revin la focul sacru şi le pot vedea mai bine. „Ce frumoase sunt" îmi zic.

Împrejurimile s-au schimbat. Mă aflu acum pe malul mării, privesc valurile care se lovesc neîncetat de ţărm. Cineva mă bate uşor pe un umăr. Când mă întorc o recunosc pe Lisandra.

- Ce faci aici dragule?

- Contemplu marea.

- Vino cu mine! mă îndeamnă ea.

Lisandra mă duce la un templu aflat la malul mării.

- Aici se află spiritul Zeiței Mării, îmi spune ea. Zeiţa mângâie hotarele şi zămisleşte. O să te fac să renaşti în suflet.

Lisandra merge la apa mării şi revine cu o amforă plină.

- Vino mai aproape de foc, mă invită ea. Te botez cu apa mării, să ai putere creatoare de oameni şi zei.

Apoi îmi varsă pe cap apa din amforă.

- Dar tu nu eşti preoteasă decenee, îi spun. Cum poți să botezi şi să participi la sacralitatea vieții oamenilor?

- Nu contează că nu sunt preoteasă. La spiritele naturii pot avea acces toți oamenii. Sacerdoții doar facilitează aceste relații, dar legătura divină în sine poate fi făcută conştient de către orice om. Personificările acestor spirite pot avea loc în corpul uman al oricarei persoane care dobândeşte în suflet caracteristicile acelor spirite.

- Spune-mi cine eşti acum ca suflet? o întreb.

- Zeiţa Tiamat, Mama Universului.

Lisandra se îmbracă instantaneu cu veşmintele zeiței babiloniene.

Mă găsesc acum în curtea unei case. Pe uşa din spate ies o pereche de tineri veseli. Se apropie de mine şi fata mi se prezintă:

- Sunt Coraliana, Zâna Libertății. Iată şi pe soțul meu, Ştefan.

- Bucuros să vă cunosc dragilor.

- Veniți să vă arătăm templul nostru, îmi spune Ştefan.

Cei doi mă conduc în grădina din spatele casei unde se află un mic templu zamolxian.

- Cum ați făurit acest lăcaş spiritual al familiei? mă interesez.

Coraliana explică:

- Când ne-am căsătorit, eu şi Ştefan, am decis să ne conectăm la spiritualitatea libertății. Astfel am pornit să construim acest templu şi treptat să-l împuternicim.

- Să-l împuterniciți? Ce înseamnă aceasta?

- Adică să creăm o spiritualitate a locului, aşa cum am vrut noi, acea a libertății. Pentru aceasta am făcut ca focul sacru dacic să absoarbă elemente din principiul libertății.

- Focul sacru absoarbe sau redă?

- Şi una şi alta, îmi spune Coraliana. Focul sacru dacic poate absoarbe şi reda în acelaşi timp fapte care țin de principiul libertății. Mai întâi am lucrat cu perseverență pentru a-l încărca. Acum focul nostru sacru este destul de matur ca să poată oferi libertate sub diferite forme celor care o cer.

- Spuneți-mi acum în mod concret cum ați încărcat focul cu faptele principiului libertății?

- Treptat am perindat la focul sacru acțiuni care erau de factura libertății şi se aplicau la cele patru stări esențiale din lumea materiei, soliditate, fluiditate, căldură şi volatilitate, dar şi la percepțiile făcute prin intermediul cele cinci simțuri umane. Sunt prea multe exemple ca să vi le putem enumera, dar vă spunem câteva. Am început simplu cu desfacerea de noduri. Ştefan făcea noduri la sfori şi eu le dezlegam în prezența focului sacru. Am amestecat bine apă cu ulei şi apoi le-am lăsat să se separe singure în timp. Am ascultat aici şi cântece revoluționare. Dacă ştiam pe cineva supărat îl rugam să se elibereze de tensiune prin a striga ceva cu voce puternică în prezența focului sacru. Uneori am rupt lanțuri, alteori am adus porumbei în colivii şi apoi i-am lăsat liberi să zboare.

- Deci în acest fel ați împuternicit cu mințile voastre focul sacru dacic care, acum şi aici în acest loc al templului vostru, are caracteristicile specifice libertății – eliberează, desface, împarte, descompune, separă, limpezeşte, rupe, etc. Cu alte cuvinte acest foc are calitățile care dau libertate acțiunilor oamenilor în împrejurări felurite din viața lor.

- Întocmai, îmi spune Ştefan.

Acum înțeleg cu claritate cum se poate realiza un templu al oricărei zeități, oriunde oamenii îşi folosesc puterea creatoare pentru a naşte o chintesență într-un loc sau într-o construcție.

- Are loc acelaşi proces ca cel cu privire la constituirea unei centralități spirituale anume într-o ființă umană, îmi precizează Coraliana. Mentalul creator zămisleşte spirite în oamenii care se personifică în zâne şi zei prin polarizarea minților lor umane. Dar, se pot crea astfel de centralități şi în locuri şi obiecte. În cazul nostru am încărcat treptat templul nostru cu spiritul libertății.

- Este minunat ce aud dragilor, le mărturisesc. Persistența voastră a dat roade. Mă întreb ce puteri deosebite ale libertății ați concentrat aici la vatra voastră sacră?

- În prezent forțele focului nostru dacic sunt mari, îmi spune Coraliana. Dezlegăm de multe piedici, de obstacole în profesie, în familie şi în alte situații în viață. Majoritatea celor care au asistat la focul nostru sacru ne-au mărturisit acestea.

- Cine sunt cei care vin la templul vostru? îi mai întreb.

- De obicei rude şi prieteni, ne spune Ştefan. Dar ni s-a cam dus vestea bună. Prietenii îşi aduc uneori şi pe prietenii lor. Este un obicei la noi românii, mai aduci câte un prieten în vizită la prieteni, tot aşa cum am moştenit de la moşii şi strămoşii noştri.

Coraliana şi Ştefan aprind focul sacru dacic. Le observ chipurile. Coraliana are acum chipul Ioanei D'Arc, iar Ştefan pe cel al Marelui Voevod al Moldovei, Ştefan cel Mare şi Înțelept.

- Nu vă trebuie să faceți decât să priviți flacăra sacră şi să vă gândiți la un scop cu privire la libertate, îmi spune Zâna Libertății.

Fac întocmai. Sunt conştient că mă aflu în somn şi mă gândesc ca românii să fie liberi în spirit. Prin puterea focului sacru dacic de la acest templu al Zânei Libertății neamul românesc va fi liber.

Visul mi se tulbură şi mă trezesc brusc.

Constat că acest vis a fost de o factură cu totul neobişnuită, amestecând trecutul cu viitorul.

* * *

Cap. 11

Născuți din foc şi piatră

Este dimineață, trecut de ora cinci, şi ca de obicei încerc să fac bilanțul nopții, dar astăzi în mod neobişnuit nu-mi amintesc niciun vis. Aprind 10 lumânări şi stau în contemplare timp de 10 minute. Somnul mă cuprinde din nou. Sunt conştient că dorm şi visez:

Urc pe o potecă de munte împreună cu Florin Şoimariu. Mergem încet, Florin este bătrân.

- Te ştiam viguros Florine. Eşti doar cel care a cutreierat Munții Himalaya şi Carpații. Îmi amintesc de proiectul tău – timp de 10 ani ai bătut Munții Carpați, în lung şi-n lat, chemând Spiritul Lui Zamolxe, zeului străbunilor noştri. Dar acum...

- Mă cheamă Mitru. Cât să fiu de viguros la vârsta mea? Am trecut deja de 120 de ani.

Încet ne apropiem de o creastă montană.

- Iată țarcuri de oi, îmi spune el. Aici este un cătun de ciobani şi va trebui să înnoptăm la ei.

La uşa cabanei ne întâmpină un om între două vârste. Privindu-l mai atent observ că are chipul profesorului Bârnea.

- Domnule profesor Bârnea! Nu mă aşteptam...

- Omule, numele meu este Florea, Florea Sucală. Dar poftiți în casă drumeților. Parcă v-am mai văzut, dar nu-mi amintesc unde şi când.

Mă aştept ca păşind înăuntru să văd cabana modestă a unui om care trăieşte la munte, dar nu este aşa. Florea Sucală are tot confortul. În camera largă, pe vatra mare, arde focul. Pe scaune, fotolii şi pereți sunt blănuri de urşi şi de oi. Într-un colț descopăr o bibliotecă.

Ne dezbrăcăm de hainele groase şi luăm loc comod pe fotolii.

- Să vă servesc bulz ciobănesc, ne propune el după care merge la bucătărie şi curând se întoarce cu un platou plin cu bulz şi cu câteva farfurii.

- Vă rog să luați cât doriți, ne îndeamnă el.

Mâncăm în voie.

- Cum e viața aici la stână Florea? îl întreb. Ai de toate.

- Precum vedeți. Zamolxe, zânele şi zeii au grijă de noi.

- Câte persoane locuiți aici? mă mai interesez.

- Eu, nevasta mea şi băiatul nostru cu cele două soții ale lui. Părinții mei s-au retras la o altă proprietate pe care o avem aici în zonă. Dar ne vizitează des.

- Văd că ai o bibliotecă faină.

- Sunt istoric de profesie. Dar am rămas tot aici în munți ca şi părinții mei. Avem în grijă nu numai oi, dar şi un sanctuar dacic.

- Deci eşti preot deceneu. Te ocupi de temple.

- Întocmai. Veniți afară să le vedeți.

Ieşim în curtea casei. Mai spre creastă se observă nişte construcții.

- Iată acolo sanctuarul nostru, ne arată Florea locul.

Urcăm pe o costişă şi ne apropiem de aria sacră.

- Avem aici un grup de temple dacice pe care le-au făcut străbunii mei, explică Florea. Noi suntem sacerdoți decenei din tată în fiu şi mamă în fiică. Iată acolo templul Zânei Zorilor, al Zânei Izvoarelor, al Zânei Dragostei, al Zeului Dragobete, al Zânei Florilor, al Zeului Marele Lup Alb şi al Zânei Ploilor. Sunt în total 9. Când am preluat eu de la tatăl meu grija acestui sanctuar erau 7. Apoi eu, soția şi băiatul am construit templele Zeului Soare şi al Zânei Lunii, ne arată Florea şi ultimele două construcție.

- Deci ai în grijă toate aceste aşezăminte sacre.

- Eu, soția mea Rodia şi întreaga familie. Suntem toți sacerdoți zamolxieni, dar cei tineri se mai ocupă şi cu îngrijirea oilor.

- Cum se desfăşoară oficierile la temple? îl întreb pe Florea.

- Oamenii care ne vizitează optează să asiste la focul sacru dacic aprins la diferite altare. Unii dintre ei sunt buni cunoscători ai acestor rituale şi vin special pentru un templu anume. Alegerea lor depinde de dorințele care vor să le fie împlinite. Alții ne consultă pe noi preoții. Le recomandăm astfel să participe la ceremoniile focului sacru ținute la templele cele mai potrivite. Îndrăgostiții optează mai ales pentru templul Zânei Dragostei, al Zeului Dragobete sau al Zânei Florilor. Oamenii care vor să dobândească succes profesional vin de obicei la templul Zânei Zorilor. Spiritul zânei îi predispune să se trezească devreme şi să meargă la lucru. Tot ei optează şi pentru cel al Zânei Ploilor care facilitează fertilitatea solului şi abundența materială a oamenilor. Militarii de carieră, soldații, precum şi

oamenii legii, vin de obicei la templul Zeului Marele Lup Alb. Femeile care-şi doresc copii folosesc templele Zânei Dragostei şi cel al Zânei Izvoarelor. În mod obişnuit vizitatorii asistă la focul sacru dacic la două sau mai multe temple. Sunt persoane care vin de departe şi optează chiar pentru toate.

- Cum se desfăşoară un ritual specific la templul Zânei Zorilor, de exemplu? îl mai întreb pe Florea.

- Dimineața devreme, înainte de ivirea zorilor, soția mea Rodia, care este o Zână a Zorilor, merge la templu împreună cu persoanele care vor să participe la ritual. După aprinderea focului sacru se fac invocații şi binecuvântări, unele invocații fiind repetate şi de către participanți. Important este ca cei care asistă la ritual să vadă focul sacru. Ei sunt astfel în contact cu Focul Lui Zamolxe şi prin acesta cu Dumnezeu. De obicei cei care iau parte la ceremonia de la templul Zânei Zorilor merg apoi să asiste şi la cea de la templul Zeului Soare. Este o continuare firească a ritualului după apariția zorilor şi înainte de ivirea soarelui. După cum vezi cele două temple sunt construite unul lângă celălalt. Aceasta întregeşte rezultatele bune obținute de către participanți.

- Deci există şi ritualuri combinate pentru a le mări astfel eficiența, constat eu.

- Exact. Pe de altă parte aici trebuie ținut seama şi de momentele prielnice. La templul Zânei Ploilor, de pildă, este cel mai bine să se oficieze atunci când plouă. După cum observați clădirea, unde se află vatra sacră, este acoperită. Dar alte temple sunt în aer liber precum le vedeți.

- Veniți acum să vedeți templul Zânei Izvoarelor, ne invită Florea.

Păşim într-o incintă care are în mijloc un altar rotund puțin suspendat. Într-un colț curge un izvor. Zidurile sunt făcute din piatră albă, pe laturi se află câteva coloane frumos încrustate. Pereții sunt artistic ornați cu basoreliefuri şi simboluri.

- Este chiar foarte original, îmi exprim opinia.

- Templu acesta este foarte popular, ne explică Florea. Vizitatorii, după ce asistă la focul sacru dacic, beau din apa vie a izvoraşului pe care îl vedeți. Templul îl are în grijă Florentina, una din soțiile băiatului nostru Victor. Ea este o Zână a Izvoarelor, dar şi o Zână a Florilor.

- Deci aceeaşi femeie poate personifica mai multe zâne?

- Desigur. Dacă ea posedă calităţile care definesc zâna respectivă nu există limite.

- Dar veniţi acum şi la templul Zânei Florilor, mai adaugă Florea.

Locul unde intrăm seamănă mai mult cu o grădină de flori. Pe pereţi şi coloane se află motive florale, iar în centru este o mică vatră de foc.

- Aici vatra trebuie să aibe dimensiuni mai reduse, explică Florea. Nu vrem să afectăm florile prin căldură excesivă. Deşi, din când în când, aprindem focul sacru, grădina este cea care crează apropierea de zâna locului. Focul dacic doar facilitează predispoziţia pentru întâlnire cu zâna, adică acel sentiment pe care cineva îl trăieşte ca o experienţă personală. Persoanele care doresc aceasta stau timp de aproximativ 10 minute în prezenţa focului sacru, apoi merg în grădină unde Florentina, Zână a Florilor, face câteva invocaţii. Apoi oamenii sunt lăsaţi singuri în grădină să cunoască spiritul zânei. Astfel ei intră în comuniune cu Zâna Florilor şi primesc inspiraţie.

Facem un mic tur prin grădină admirând varietatea şi frumuseţea florilor.

- Vrem să vedem şi templul Zânei Dragostei, îl rog pe Florea.

Ajungem la o construcţie cu totul de excepţie. Are zidul exterior făcut din piatră roşie, iar în interior se pot vedea picturi murale cu scene erotice. Pe peretele opus intrării se află un basorelief superb cu busturi goale, cel al unui bărbat şi al unei femei. Cei doi se sărută cu pasiune.

- Presupun că numai persoanele adulte îl pot vedea, îi spun lui Florea. Templul este o spendoare.

- Aşa-i, confirmă Florea. Aceasta spun mulţi vizitatori. Templul Zânei Dragostei este îngrijit de Mirela, cea de-a doua soţie a lui Victor. Ea este o Zână a Dragostei şi o Zână a Lunii. Tot aici au loc şi iniţieri cu un caracter mai deosebit. Dragostea dintre o femeie şi un bărbat generează mari împliniri căci senzaţiile înseamnă viaţă. Adevăratele trăiri umane cele mai intense sunt atingerile, mângâierile, cuvintele de iubire, senzaţia de căldură interioară şi euforie, culminând în cele din urmă cu comuniunea trupurilor, a minţilor şi a sufletelor. Pentru noi zamolxienii sexualitatea este de domeniul sacrului.

Revenim în casă. Vreau să am o imagine de ansamblu al utilităţii unui sanctuar aşa de complex ca cel văzut.

- Ce beneficii obțin vizitatorii prin participarea lor la focul sacru de la temple, îl întreb pe Florea.

- Ideile sunt cunoscute. Nu se așteaptă intervenții supranaturale din partea Lui Dumnezeu, ale Lui Zamolxe sau ale zeităților antropomorfe care sunt spirite, ci oamenii primesc inspirație cum să procedeze ca să-și împlinească singuri, dar și cu ajutorul altor oameni și împrejurări potrivite, dorințele pe care și le propun. În trecut religiile, devenite instituții, au denaturat înțelegerea rolului focului sacru. Astăzi, când religiile primitive și violente, precum erau iudaismul, creștinismul și islamismul, au dispărut, nu mai avem astfel de neclarități.

Florea mai pune câteva lemne pe focul vetrei din sufragerie și ne continuăm conversația.

- Aș dori să aflu câte ceva din istorie, îl rog pe Florea. Cum s-a manifestat credința în religii pe la începutul mileniului al III-lea?

- Lumea era aproape să fie distrusă total din cauza religiilor, a îndemnurile lor la intoleranță și violență. Planeta Pământ era tratată precum se tratau oamenii religioși aflați veșnic în dispută între ei. În această manifestare agresivă planeta trebuia să fie învinsă, supusă, controlată și exploatată pentru a-l „ajuta" pe om să-și salveze sufletul. Lumea era percepută din universul îngust al religiilor primitive, care erau eșecuri. Acea omenire aflată într-o criză de conștiință și viziune a pierit sub greutatea iraționalității religioase. Oamenii au înțeles că era nevoie de a repune civilizația pe alte baze spirituale. Treptat s-a dezvăluit adevărul despre acele religii – erau crude și ucideau în loc să salveze. Mai cu seamă istoria religiilor a fost pentru oameni proba cea mai concludentă. Ei au înțeles ce se ascundea de fapt în spatele doctrinelor bolnave, deși vorbele apologeților lor continuau să prezinte înțelepciunea, iubire și smerenia ca ținte și rezultate. Dar faptele nu concordau cu vorbele, astfel adevăratul caracter criminal al acelor religii a fost demascat și oamenii le-au respins văzând dârele de sânge pe care le-au lăsat în istoria lor. Nu erau decât caricaturi ale salvării spirituale – pur și simplu acele religii ucideau precum cancerul, dobândiseră un caracter parazitar pe sufletul omenesc. Cunoscând aceste realități s-a pornit o revoluție a conștiinței și la schimbarea felului în care oamenii priveau lumea și s-a renunțat la religiile crude. Omenirea aceea trebuia să moară pentru ca să se poată naște una nouă.

Universul este conştiinţă şi prin percepţia diferită a timpului creat de o nouă conştiinţă omenirea s-a schimbat.

- Cum s-a manifestat iudeo-creştinismul în ultima perioadă a existenţei sale ca religie? îl întreb pe Florea.

- În spatele crezului se afla în realitate un Dumnezeu al sângelui, al fricii, al urii şi al întunericului, dacă se poate spune că un Dumnezeu adevărat poate întreţine aceste caracteristici. Dar se continua să se ofere iubirea ducând astfel pe mulţi oameni în rătăcire. Cei care credeau în elucubraţiile şi minciunile iudeo-creştinismului ajungeau victime ale sincerităţii cu care Îl căutau de fapt pe Dumnezeul Iubirii. Învăţătura celui mort pe cruce, cea de a întoarce obrazul celălalt celui care te pălmuieşte, era absurdă şi încuraja răul – lumina trebuia să confrunte întunericul nu să se lase stinsă de tenebre. Şi mai dăunătoare era învăţătura de a obţine o iertarea uşoară a faptelor rele prin metoda rugăciunii, fără ca vinovatul să repare consecinţele lor. Această absurditate hrănise de secole corupţia, minciuna şi ticăloşia oamenilor care, după ce înfăptuiau relele, se spovedeau la biserică crezând astfel că erau iertaţi de Dumnezeu, deşi ei urmaseră calea întunericului. Astfel de învăţături ale tenebrelor nu făceau decât să pregătească victime pentru un dumnezeu al sângelui, al sacrificiului şi al durerii. Obiceiul simbolic de a bea sângele şi a mânca trupul celui mort pe cruce era aberant, fiind o formă de canibalism care nu servea cu nimic scopului salvarii sufletului. Venerarea moaştelor, acele cadavre mumificate, natural sau artificial, era stupidă, morbidă, macabră şi grotească.

- Cum s-au produs schimbările?

- Oamenii au înţeles că un nou nivel de conştiinţă umană nu se poate naşte până când nu dispar condiţiile care hrăneau imaginarul religios bolnav creat de forţele întunericului, care existau doar prin lipsa luminii. ***Agonia religioasă, perpetuată de aproape două milenii, precum că sufletul omului poate fi salvat prin jertfa sângelui unui om mort pe cruce a încetat înţelegându-se că această metodă a salvării nu a funcţionat niciodată pentru că sângele ca ofrandă, nu poate salva, ci atrage vărsare de sânge în locul mântuirii****. Generaţii şi generaţii de oameni au pierit în nebunia himerei salvării sufletelor în accepţiunea oferită de dogma religiei iudeo-creştină.*

- Ce s-a întâmplat cu religia hindusă? îl mai chestionez pe Florea. Ce schimbări a avut? Şi ei practicau sacrificiul religios, nu-i aşa?

- Hinduşii au renunțat până la urmă complect la sacrificiul de animale şi flori, după ce au fost răvăşiți de violențe şi moarte. Au înțeles astfel că adevăratele valori spirituale nu se obțin prin sacrificii. India a fost devastată, dar s-a redresat prin renunțarea la sacrificiile religioase.

- Cum s-a menținut iudaismul ca religie?

- Cei de religie mozaică renunțaseră demult la sacrificiul religios. S-au dovedit maleabili de-a lungul istoriei şi în privința noutăților de idei. Salvatorul lor Mesia a sosit într-adevăr, precum se credea de multe milenii, dar după aceea iudaismul ca religie a fost complet diferit. Toate cărțile considerate sfinte au fost abolite şi evreii au creat o nouă scriptură şi un nou templu la Ierusalim. Noul crez, neoiudaismul, a reuşit să-i centralizeze pe evrei, într-o lume la care se visa, dar fireşte cu toate realitățile care eliminau elementul de fabulație din vechea lor scriptură.

- Cum au evoluat marile puteri ale acelor vremuri?

- Datorită controverselor religioase s-au produs distrugeri de neînchipuit. Generații întregi au fost sacrificate unui „Dumnezeu" al sângelui, de o parte şi de alta a taberelor beligerante. Îşi apărau credința în zeul lor sângeros şi ca rezultat – au fost răsplătiți cu sânge. Noi zamolxienii am scăpat la timp de puterea întunecată a unui dumnezeu al durerii care-şi trimisese fiul să moară însângerat. Astfel românii acelor timpuri au evitat atracția distrugerilor şi suferințelor, dar alte popoare au fost realmente măcinate. După acele timpuri omenirea nu a mai revenit la practica sacrificiilor religioase.

Florea ne face un ceai aromat din plante de cimbrişor.

- Haide să mai discutăm despre activitățile voastre curente, propun eu. Ce realizări de excepție aveți la acest sanctuar neodacic?

- Veniți să vedeți, ne invită el.

Ieşim iarăşi în curte şi ne îndreptăm către temple.

- Vă voi arăta ceva cu totul deosebit, ne promite Florea.

Ajungem la templul Zeului Soare unde poarta de intrare se găseşte încuiată.

- Ce se întâmplă înăuntru? îl întreb pe Florea.

- Veți vedea.

Gazda noastră descuie lacătul şi pătrundem în incintă. Înăuntru sunt doi bărbați, unul stă în picioare, iar celălalt este aşezat cu picioarele încrucişate chiar în mijlocul vetrei focului.

- Cel care asistă este Victor, băiatul meu, precizează Florea. Ca preot deceneu el ajută un zamolxian să înfăptuiască Marea Asceză a Focului Sacru.

- Ce înseamnă aceasta? îl întreb foarte curios.

- Veniți mai aproape să vedeți, ne îndeamnă Florea.

Suntem acum în spatele unui zid de unde privim mai atent ce se întâmplă. Un bărbat complect gol este aşezat pe vatra stinsă a focului, dar are în jurul lui patru focuri aprinse fiecare la o distanță de aproximativ 1,5-2 metri de la centru. Este la amiază când soarele dogoreşte cel mai tare.

- Este o tehnică ascetică pe care noi am învățat-o de la indieni, ne lămureşte Florea. Se numeşte şi Asceza Celor Cinci Focuri. Patru sunt focuri ale pământului şi unul al cerului, adică soarele. Sunt puțini oameni care se încumetă să o urmeze, deoarece este periculoasă – unii candidați pur şi simplu mor.

- Ce beneficii poate aduce dacă oamenii riscă aşa de mult ca să o practice?

- Numai o persoană care a înfăptuit-o poate da detalii precise. Eu personal nu am încercat-o, dar din cele aflate de la alții, metoda regenerează corpul transformându-l treptat celulă cu celulă. În mod cert aduce şi rezultatul dobândirii unei conştiințe înalte, focul fiind asociat cu soarele, căldura, lumina şi iubirea. Din câte cunosc eu din istorie foarte puțini oameni au putut împlini acest ritual. Se ştiu cazuri când candidații au murit. Acei asceți zamolxieni care au supraviețuit au realizat apoi în viață fapte de excepție.

- Este impresionant ce aflu, îi mărturisesc lui Florea. Iată că există oameni care riscă orice pentru un ideal.

- Exact. Noi cei care servim aici la temple suntem bucuroşi că această asceză se va încheia cu succes. Cel pe care l-ați văzut în centrul pătratului de foc, Cosmin, o va sfârşi chiar astăzi.

- Cât a durat această asceză? mă interesez.

- Doar câteva zile. Candidatul este cel care decide limitele în funcție de cum se simte. Cel mai important este să nu se grăbească.

- Ce rol are preotul zamolxian în acest caz?

- Supraveghează, în primul rând, şi pregăteşte ceea ce are nevoie ascetul, precum sunt prosoapele muiate în apă, apa de băut şi altele. Tot el poate interveni când observă că ceva nu este în regulă cu omul.

Anumite regimuri alimentare sunt urmate înainte de practică, dar şi mai apoi.

- Deci templul Zeului Soare de aici este folosit pentru aşa practici.

- Doar în foarte mică măsură. Principala lui utilitate este cu privire la zămislirea Fiilor Soarelui. Există un ritual special pentru acest scop. Este foarte popular. Tinerii, băieți până la vârsta de 18 ani, împlinesc această ceremonie după care sunt numiți Fii ai Soarelui.

- Şi fetele?

- Pentru ele există ceremonia de primire a lor în rândul Fiicelor Lunii, tot până la vârsta de 18 ani, aici la templul Zânei Lunii. Amândouă aceste practici sunt rituri de trecere care oferă tinerilor, ajunşi la vârsta maturității, precepte morale, etice şi sociale.

Toți trei revenim în cabană. Întâlnim pe Rodia, soția lui Florea. Bucuroasă ne pregăteşte câteva ceşti cu ceai. Ne întindem iarăşi la vorbă.

- Cum a ajuns spiritualitatea zamolxiană la un aşa rafinament? îl întreb pe Florea.

- Treptat, de-a lungul timpului, am asimilat tot ce era bun din religiile multor popoare şi din alte forme de spiritualitate practicate în lume. Începând cu mileniul al treilea istoria românilor este strâns legată de crearea unei centralități spirituale în Munții Carpați. Am reuşit pe deplin. Popoarele care aveau religii care le predispuneau la suferință, violențe şi rele au văzut exemplul nostru bun şi ne-au urmat. Pas cu pas omenirea s-a vindecat şi pacea mondială s-a instaurat. Tendințele atavice, care erau întreținute de religiile cu caracter primitiv, au fost marginalizate în psihologia umană. Noile spiritualități ale lumii au fost constituite nu numai pe elementul doctrinar, care avea ca esență înțelepciunea, dar şi pe rațiune. Religiile care se bazau doar pe ceea ce scria în cărțile lor considerate sfinte deveniseră anacronisme şi absurdități.

- Cum L-au înțeles oamenii pe Dumnezeu?

- Imaginea Lui Dumnezeu a fost reabilitată. Din stăpânul crud care cerea sacrificiu de sânge în religia iudaică de pildă, sau părintele care-şi sacrifică fiul, ca în cazul creştinismului, sau un dumnezeu care îndeamnă la cucerirea lumii, ca în cazul islamismului, Dumnezeu a fost până la urmă corect înțeles ca însemnând atât înțelepciune cât şi

raţiune. Spiritualitatea zamolxiană s-a întemeiat pe aceşti doi piloni gigantici.

Ne relaxăm pe fotoliile comode. Observ că ceva este în neregulă cu Mitru. Este căzut pe podea şi nu mişcă deloc.

- Ce se întâmplă cu el? le spun îngrijorat.

Mă apropii de el şi constat că a murit. Rodia se grăbeşte să aprindă repede câteva lumânări.

- Îmi pare foarte rău de prietenul meu, le spun. Ce vom face acum? Omul era zamolxian.

- Îl vom înmormânta după ritualul neodacic, ne spune Florea.

Tot el informează oficialităţile că aici a murit un om şi primeşte permisiunea să-l înmormântăm la munte.

- Oficierea trecerii lui Mitru la Zamolxe o va face soţia mea Rodia, hotărăşte Florea. Este preotească decenee.

Cadrul unde ne aflăm acum este schimbat. Suntem într-o poieniţă montană. Mortul este lăsat într-un mormânt săpat. Sunt mâhnit că prietenul meu Florin Şoimariu, numit acum Mitru, ne-a părăsit.

Rodia oficiază trecerea lui la Zamolxe. Acoperim locul cu pământ, apoi Florea cântă o doină din fluier.

- Este un obicei lăsat de la geto-daci, ne spune el. În felul acesta este condus cu bucurie în cer.

Pregătim lemne pentru foc şi le aranjăm grămadă peste mormântul proaspăt. Suntem gata să le aprindem.

- Urmează focul nemuririi dacice, ne anunţă acum Florea. Astfel chemăm sufletul lui Mitru să revină pe pământ.

- Aprinde tu focul, mă roagă Rodia. I-ai fost prieten lui Mitru.

Fac întocmai. Focul creşte în intensitate, pe când Rodia invocă reîncarnarea sufletului celui mort. Prin minte mi se perindă amintirile pe unde am fost împreună cu prietenul meu Florin Şoimariu – întâlnirea noastră în India şi revederile de la Prislop şi Bucureşti. Sunt sigur că aceste rememorări, în prezenţa focului nemuririi, vor grăbi revenirea sufletului lui.

- Cel născut din foc şi piatră şi întors la Zamolxe, să se renască tot din foc şi piatră, concluzionează preoteasa decenee Rodia.

Reveniţi la cabană vreau să ştiu ce va urma:

- Cum se poate renaşte un om din foc şi piatră? îi întreb. Cum veţi proceda în continuare pentru ca spiritul lui Mitru să se încarneze într-un corp omenesc?

- Din când în când vom aprinde focul nemuririi dacice pe locul unde a fost îngropat, mă lămureşte Florea. Astfel că în câteva luni, cel mult câțiva ani, îl vom descoperi în carne şi oase. Sufletul lui poate veni într-un om deja în viață sau în corpul unui copil nou-născut. Aceast ultim caz este mai laborios, necesitând câțiva ani de persistență în practica focului nemuririi dacice pe mormântul respectiv. Dar cu răbdare se poate face totul. ***Reîncarnarea ultimă, cea care sfârşeşte cu unirea sufetului individual cu spiritul înalt al Lui Dumnezeu, reprezintă adevărata semnificație a salvării sufletului unui om****. Dar până atunci putem spune că la sfârşitul fiecărei reîncarnări sufletul este salvat câte puțin.*

- Cum îl voi putea recunoaşte că el este acela când revine? îi întreb.

- Trezirea spirituală făcută prin intermediul focului sacru va permite cuiva să recunoască persoana care s-a reîncarnat. Sufletele oamenilor revin oricum întrupate pe pământ. Ele trebuiesc doar descoperite de cei care le-au cunoscut manifestate în corpurile în care trăiseră. Cât despre naştere şi moarte, noi ne bucurăm la naşterea pruncilor şi suntem mâhniți când moare cineva, dar nu facem din aceasta o tragedie pentru că ştim că acea persoană se va reîncarna. Fiul nostru Victor, de exemplu, este reîncarnarea unui străbunic al meu.

Imaginile din vis dispar treptat şi mă trezesc. Constat că acest periplu morfic mi-a deschis o panorama spirituală impresionantă.

* * *

Cap. 12

Pe Calea Lui Zamolxe

Astă seară, în prezența a 11 lumânări, meditez timp de 10 minute. Somnul mă cuprinde şi visez conştient:

Sunt undeva pe un hol larg în interiorul unei clădiri. Observ că pe uşi sunt plăcuțe inscripționate cu numele unor profesori. Mă aflu deci într-o instituție de învățământ. Citesc pe o plăcuță: Profesor Laurențiu Bălan. Intru. În cameră, la un birou, în spatele unor teancuri de cărți şi dosare, este aşezat pe un fotoliu un domn distins. Îl recunosc imediat.

- Cătălin!

- Nu, nu sunt persoana pe care o căutați, îmi spune el. Numele meu este Bălan, Laurențiu Bălan.

- Domnule profesor, mă scuzați. Fac o confuzie. Pe dumneavoastră vă caut. Vroiam să vorbim.

- Domnule dragă parcă vă ştiu de undeva, dar nu realizez în ce împrejurări. Important este faptul că am o amintire plăcută. Dar, luați loc vă rog!

Mă aşez comod pe unul din fotoliu. Profesorul Bălan ia şi el loc pe un fotoliu alăturat.

- Despre ce este vorba? mă întreabă el curios.

- Să mă prezint mai întâi. Numele meu este Marius Borza. Sunt venit aici pe Pământ de pe altă planetă unde strămoşii mei au emigrat cu sute de ani în urmă. Noi suntem originari de pe aceste locuri, din zona Munților Carpați. Păstrăm încă vie tradiția strămoşească, dar unele obiceiuri au început să se cam piardă. Suntem aşa de departe de locurile noastre de baştină. Iată scopul pentru care sunt venit – pentru împrospătarea credinței noastre aş dori să aflu mai multe informații de aici de la sursă. Mă interesează spiritualitatea zamolxiană a poporului român. Cum au pornit oamenii Carpaților pe acest drum?

- Vreți să aflați cum au păşit ei pe Calea Lui Zamolxe, scris în cuvinte începând cu litere majuscule?

- Exact aceasta doresc. Vă rog să fiți amabil şi să-mi explicați. Ca o primă întrebare: Cum Îl înțeleg astăzi oamenii pe Zeul Zamolxe?

- Zamolxe a fost un om obişnuit care prin puterea înţelepciunii s-a integrat spiritual în Marele Spirit care este Dumnezeu. Zamolxe nu a avut o concepere şi o naştere miraculoase, copilăria i-a fost ca a oricărui copil de dac la acea vreme, nu a fost iniţiat de mic în mistere şi nu a trecut prin suferinţe care să-L determine să pornească pe calea căutării unui Dumnezeu al înţelepciunii. Pur şi simplu Zamolxe a avut o predispoziţie de a căuta misterul existenţei. Pentru aceasta El a călătorit mult prin lume învăţând înţelepciunea de la alte popoare antice şi aducând-o neamului său. Zamolxe a întemeiat nişte legi care au fost menţinute timp de sute de ani sub formă orală de către poporul Său. După moarte, corpul Lui Zamolxe a fost îngropat ca al oricărui om mort al acelor zile şi Zamolxe nu a reînviat. Dar o parte din spiritul Lui treaz a rămas viu să hălăduiască prin Munţii Carpaţi.

- Ce înseamnă spiritul Lui viu?

- Este o existenţă manifestată sau potenţială a Zeului Zamolxe. Ea poate influenţa sufletele oamenilor. Zamolxe nu s-a reîncarnat după moartea Sa deoarece era deja un suflet împlinit, dar prin lumina sufletului Său a adus lumină celor care Îl căutau în Focul Lui Zamolxe, care este foc sacru.

- Ce s-a întâmplat în istorie după moartea Lui Zamolxe?

- Un timp geto-dacii acelor vremuri au continuat să respecte înţelepciunea Lui Zamolxe dar, după înfrângerea lor de către imperiul roman, Zeul Zamolxe a început să fie dat uitării, mai cu seamă de când religia creştină a pătruns pe aceste meleaguri. Treptat, la acea vreme, creştinismul a devenit dominant suprapunându-se peste spiritualitatea nativă a poporului român aflat în gestaţie. Apoi timp de sute de ani poporul a îndurat suferinţa adusă de creştinism care-l ura pe Zamolxe zicându-i zeu păgân. Dar Zamolxe nu fusese uitat cu totul. Rămăsese o rădăcină care, cu toată răutatea creştinismului, nu a putut fi distrusă niciodată.

- Deci poporul, în ciuda tuturor durerilor, nu-şi uitase acel trecut al înţelepciunii învăţăturilor Lui Zamolxe.

- Exact. Apoi pe la începutul mileniului al treilea au fost câţiva istorici hotărâţi care au reînviat dacismul. Odată cu această iniţiativă măreaţă s-a creat nevoia de a cerceta spiritualitatea geto-dacilor. Astfel s-a născut zamolxianismul modern, nu ca o reînviere a religiei vechi, ci ca o renaştere bazată pe noi realităţi sociale. La acea vreme au trăit câţiva oameni cutezători care au chemat Spiritul Lui Zamolxe

să se manifeste în oamenii vii. Aşa s-a creat un curent de gândire raţională care răspundea atât la nevoia de salvare a sufletelor cât şi la cea de mister. Imaginarul colectiv, al oamenilor acelor zile, s-a constituit treptat ca spiritualitate zamolxiană, o viziune de idei teistice aflată cu mult deasupra unei religii obişnuite. Această spiritualitate a prins aripi şi a fost gradat îmbrăţişată de către români, mai ales pentru modul ei raţional şi logic la care se conecta la principiul existenţei numit Dumnezeu.

- Dumnezeu? Cum a fost El prezentat?

- Este principiul organizator şi esenţă a universului sub formă de conştiinţă. Dumnezeu absoarbe sufletele celor care au atins împlinirea în viaţă precum este cel al Lui Zamolxe, de pildă. Zeul geto-dacilor poseda o conştiinţă extinsă. Dumnezeu este conştiinţă existenţială. El se află în parteneriat cu Domnazâna, latura Sa feminină care este conştiinţă potenţială de unde erupe manifestarea în materie. Aceste două aspecte sunt nemanifestate, dar ele pot deveni manifestate în lumea materiei atunci când Dumnezeu coboară în materie sub formă de conştiinţă, precum este cea a Lui Zamolxe de pildă, pe când Domnazâna se manifestă ca Zâna Zânelor, adică Zâna Sânziana, Ileana Cosânzeana, cum este Ea de obicei numită. Toate celelalte zâne sunt aspecte în materie ale Zânei Zânelor, iar zeii ai Lui Zamolxe. În spiritualitatea zamolxiană cei doi sunt priviţi ca zei supremi.

- Ce este omul în raportul lui cu Dumnezeu?

- Omul este, în cauzalitatea existenţei proprii, un spirit provenit din Dumnezeu. Acest spirit se îmbracă cu corp şi minte, ca proiecţii în lumea materiei, devenind suflet uman. În spiritualitatea zamolxiană noi am înţeles cum să fim cocreatori în lumea materiei folosind principiile Lui Dumnezeu, astfel că Omul devine Dumnezeu şi Dumnezeu devine Om, căci omul este o manifestare a conştiinţei. Voinţa Lui Dumnezeu este de fapt voinţa noastră. Credinţa că omul serveşte zeii, sau pe Dumnezeu şi pe alţi intermediari, consideraţi salvatori, a încetat. Astfel oamenii s-au ridicat la nivel de cocreatori cu Dumnezeu. A încetat şi practica rugăciunii ca formă primitivă de a ne raporta la Dumnezeu. Zeul Zamolxe şi Zâna Zânelor au devenit pentru români exemple de urmat calea înţelepciunii şi a frumuseţii vieţii.

- Ce a contribuit mai mult la renaşterea spiritualităţii zamolxiene?

- A fost în primul rând cultul focului sacru dacic. Acest obicei s-a răspândit printre românii religioşi care treptat au devenit spirituali. Ei au constatat că privind Focul Lui Zamolxe, sub formă de lumânări, torțe sau rug, îşi simțeau sufletul ca foc viu în minţile lor şi ei deveneau astfel surse ale unei conştiințe extinse. ***Oamenii ardeau la Focul Lui Zamolxe vălul care îi despărțea de Dumnezeu****. Puterea focului de a transforma materia a fost în acest caz aplicată la suflete deoarece putea schimba o natură esențială. Secretul vieții eterne este în focul sacru prin intermediul căruia sufletele oamenilor se reîntorc pe pământ. Noi românii am înțeles puterea focului şi am deschis o nouă eră în spiritualitatea modernă a acelor zile.*

- Cum au participat bărbații şi femeile la această spiritualitate? mă mai interesez.

Profesorul Bălan îşi amână răspunsul. Se ridică de pe fotoliu şi merge la bucătărioara din cameră. Revine cu două căni cu ceai, apoi continuă:

- Renaşterea zamolxiană a restabilit parteneriatului spiritual masculin-feminin pe cele trei planuri, adică energia masculină şi feminină puse împreună. În primul rând a creat egalitatea între bărbat şi femeie cu privire la salvarea sufletului, apoi pe cea a sacerdoților zamolxieni bărbați şi femei, şi în cele din urmă a clarificat parteneriatului dintre Zeul Zamolxe şi Zâna Zânelor.

- Cum trebuie înțeles parteneriatul dintre Zeul Zamolxe şi Zâna Zânelor?

- Este ceea ce Zamolxe a creat pe când trăia în Dacia antică. Zâna Zânelor trebuie înțeleasă ca personificarea în viață a tuturor aspectelor pozitive pe care omul şi le poate dori. Omul Zamolxe, ca înțelept şi iluminat, a trăit aceasta împreună cu sufletul lui pereche care era Zâna Zânelor personificată fireşte de o femeie. Cei doi erau proiecții de spirite din Dumnezeu şi Domnazâna. La părăsirea lumii, Zamolxe şi sufletul Lui pereche Zâna Zânelor, au revenit în cer unindu-şi spiritele cu cele de unde proveniseră, adică Dumnezeu şi Domnazâna. Misiunea Lor fusese astfel împlinită.

- Cum se face că zamolxianismul a fost apoi în cea mai mare parte uitat? A supraviețuit doar ca religie populară a românilor.

- Misiunea împlinită de Zamolxe şi Zâna Zânelor a avut, la acea vreme, un caracter omenesc. Vicisitudinile istoriei şi perpetuarea întunericului în minţile oamenilor au făcut ca un timp această pereche

ideală să fie umbrită în importanță. Dar apoi lumina celor doi a revenit. Noi de sute de ani avem un cult al respectului pentru perechea ideală Zeul Zamolxe şi Zâna Zânelor, popular numită Sânziana. Purtăm imagini stilizate în fotografii, statuete şi alte moduri de a-I zugravi frumos pe cei doi. Ne raportăm direct la Zeul Zamolxe şi Zâna Zânelor ca intermediari pentru a-L înțelege pe Dumnezeu.

- Cum s-a manifestat creştinismul ortodox românesc în relația sa cu spiritualitatea zamolxiană?

- Sincretismul existent între cele două religii, cea creştină şi cea zamolxiană, a înclinat în timp tot mai mult către zamolxianism, religia nativă a românilor. Treptat instituțiile religioase creştine s-au schimbat preferând să se manifeste din ce în ce mai mult din perspectiva zamolxiană. Astfel unele biserici au fost renovate şi curățite de duhuri ale întunericului şi s-au transformat în temple. La fel s-a întâmplat şi cu mănăstirile care au devenit locuri de refugiu, de meditație şi de învățătură pentru sihaştrii zamolxieni. Suprapunerea parazitară a creştinismului peste zamolxianism, întâmplată pe teritoriul carpato-danubiano-pontic de la Dacia romană încoace, a fost eliminată. Prin ştergerea acestui praf religios a ieşit la iveală frumusețea credințelor strămoşeşti ale românilor. Omul mort pe cruce, ca personaj paradigmatic, a fost gradat înlocuit de Salvatorul real al neamului românesc, Zeul Zamolxe. Credința în salvarea sufletului prin sacrificiul pe cruce a dispărut, salvarea adevărată făcându-se prin înțelepciunea Lui Zamolxe. Astfel neamul românesc a renăscut pe o nouă bază spirituală în care rațiunea a susținut religia neozamolxiană devenită spiritualitate zamolxiană. Dumnezeu a fost curățit de pata de sânge aruncată pe fruntea Sa de către religiile sacrificiului, atât cele antice cât şi cele primitive precum erau iudaismul, iudeo-creştinismul, islamismul şi hinduismul în câteva componente ale sale.

- Cum se practica spiritualitatea zamolxiană şi cum a evoluat ea?

*- **Trezirea conştiinței dacice i-a trezit pe români**. Sacralizarea munților a generat treptat sacralizarea a tot ce era mai jos de ei în arcul carpatin. Prin sacralizarea vieților lor românii s-au vindecat de suferința perpetuă. Treptat au apărut cărțile sacre care ulterior au constituit* Cartea Lui Zamolxe*, codul de legi al spiritualității zamolxiene. În perioada lui incipientă zamolxianismul modern era o religie de familie. Odată cu apariția vetrelor şi altarelor dacice,*

prezente în locuri de atracţie publică în munţi, românii au început să şi le construiască în curţile proprii. Alţii, care nu aveau astfel de condiţii, practicau meditaţia zamolxiană în familie contemplând lumânări aprinse. Pe măsură ce religia iudeo-creştină devenise un subiect social foarte controversat printre români, cei decepţionaţi de salvarea sufletelor prin metoda creştină au început să se trezească la realitate şi astfel s-au apropiat natural de neozamolxianism. Noul crez oferea atât salvare cât şi mister, fiind mai presus de toate raţional. Zamolxianismul vizionar a vindecat opoziţia dintre religie şi ştiinţă rezultând astfel spiritualitatea zamolxiană. Acea distincţie, care se făcea între societatea religioasă şi cea civilă, a dispărut treptat – sacrul s-a îmbinat cu secularul fără ca societatea umană să devină teocratică. Religia a slujit astfel societatea, ci nu invers.

- Care au fost ideile religioase infirmate, cu precădere cele care erau adânc fixate în minţile oamenilor?

Profesorul Bălan enumeră câteva dintre ele:

- Erau acele prejudecăţi în care se zbăteau românii de veacuri. În primul rând a dispărut ideea că Dumnezeu ne iubeşte şi s-a înţeles cu claritate că Dumnezeu ca principiu al existenţei nu se poate preocupa de aşa ceva. De asemenea nu s-a mai crezut în destinul inefabil, în baterea în cuie a vieţii cuiva, şi în fatalism de orice natură. Aceste prejudicii erau susţinute de religiilor primitive care nu dădeau omului decât o singură şansă a salvării sufletului. S-a abolit ideea de sfârşit al lumii. Au dispărut complicaţiile rituale. Spiritualitatea zamolxiană nu are grade încâlcite ca trepte de iniţiere sacerdotală, aşa cum se întâmpla la religiile vechi, ci fiecare persoană reprezintă un univers specific. Nu există profeţi, ci oameni înţelepţi care au ajuns la o percepţie deosebită a realităţii. Acele „minuni", precum erau numite fabulaţiile vindecărilor miraculoase în iudeo-creştinism, învierea din morţi, mersul pe apă, toate ideile care sfidau legile naturii, au fost categoric respinse.

- Cum va evolua în viitor spiritualitatea zamolxiană? Către ce ne îndreptăm ca umanitate?

- Spiritualitatea zamolxiană a luat naştere prin puterea creatoare a unor minţi puternice. Ea reprezintă un imaginar la care se raportează românii generaţie după generaţie în armonia şi raţionalitatea pe care s-au pus bazele acestui imaginar. Desigur că în ultimă instanţă totul este o creaţie a minţii umane, ca o realitate izvorâtă din puterea

conştiinţei. Acea conştiinţă cosmică face Creatorul una cu creaţia Sa în conştiinţă. Cât priveşte direcţia în care ne îndreptăm ca umanitate, un filon genetic nou este prezent acum printre oameni. Evoluăm către o nouă specie umană mai dezvoltată decât actualul Homo Sapiens.

Mă trezesc. Din peregrinările mele în vise am aflat că poporul zânelor şi zeilor s-a ivit din foc şi piatră purtând în inimi focul viu al Lui Zamolxe. La Focul Lui Zamolxe ardem vălul care ne desparte de Dumnezeul Iubirii. Am aflat în vise că aceasta a devenit o realitate existenţială în era zamolxiană

Îmi amintesc un poem al Zânei Pădurii. Iată cum pornim şi ne propunem să conştientizăm cu înţelepciune, la începutul secolului 21, viaţa noastră din foc şi piatră, viaţa când e soare:

Eu sunt

↓

Sunt zâmbet de mare
şi mângâi hotare.
Sunt ochi de pământ
şi învăţ tăcând.
Sunt suflare de vânt
şi-mprăştii cuvânt.
Sunt pădure de taină
şi ca veşnică haină
a măicuţei pământ,
verde crud îmi e sfânt.
Sunt rază de soare
pe drumul de vale.
Sunt dor de lumină
din marea grădină.
Sunt arc de culoare
curcubeu de floare.
Sunt dansul de fluturi,
zâmbetul când te bucuri.
Sunt pană de vultur
şi-ncerc să mă scutur
de somnul din mine,
de norul ce vine.
Sunt floare de colţ
şi visez să m-agăţ
de stânca din gând
spre care m-avânt.
Sunt cuget adânc
ce-ncerc să cuvânt
aşa cum e legea,
aşa cum e sfânt.
Sunt basm de iubire
născut din trăire.
Sunt cuvânt rostit
din suflet rodit.
Sunt pace pe nor
şi zbor de cocor.
Sunt cupă de zori
minune din flori.
Sunt rouă pe nufăr
şi-aleg să nu sufăr.
Sunt cetate de dac
şi lupt să fac pact
cu lumea din mine
prin taine divine.
Sunt susur de ape,
comori îngropate
cu zâmbet pe buze
şi cântec de muze.
Sunt munte etern,
o doină ce chem
mioare din lume
ce vor să-şi cunune
zăpada din ele
cu lumina din stele.
Sunt clinchet de-argint
şi pornesc să colind
în sufletul meu
sclipiri să aprind.
Sunt izvor de speranţă
şi-mplinire în viaţă,
căci găsit-am în Mine
Divinul din Tine.

De acum înţeleg că existăm prin tot ceea ce percepem cu mintea trează. Învăţăm să descifrăm mesajele naturii. Putem trăi mental

frumusețile lumii şi atunci când aprindem sclipiri în suflet vom descoperi latura divină în fiecare om pe care îl întâlnim.

Mă încearcă amintirile. Am pornit pe Calea Lui Zamolxe din India, din Valea Zeilor. Spiritul lui Deceneu a revenit în Munții Carpați şi zeul străbunilor noştri geto-dacii, Zamolxe, s-a apropiat tot mai mult de neamul Său. Apoi din ce în ce mai multe suflete ale străbunilor au revenit la matca lor dacică prin puterea focului sacru. Au apărut personificările zânelor, ele fiind trimise ca mesagere ale Lui Zamolxe. S-au construit câteva vetre sacre dacice moderne. Există parteneriatul sacerdotal masculin-feminin prezent într-un cler deceneu incipient. Noi, cei ce suntem din Carpați, ne trezim la o nouă realitate a vieții însoțiți de **Dumnezeul Iubirii** – avem şi viziunea viitorului. **Suntem pe Calea Lui Zamolxe, Calea Înțelepciunii, şi vom dăinui cât lumea**.

Octavian Sărbătoare,
ianuarie 2010, Sydney, Australia

☼ ☼ ☼ ☼ ☼ ☼ ☼ ☼

Cuprins

Prefață	4
Partea întâi	5
Cap. 1 – Proiectul Deceneu	6
Cap. 2 – Zamolxianism	21
Cap. 3 – Focul sacru	35
Partea a doua	50
Cap. 4 – Spiritul lui Deceneu	51
Cap. 5 – Mesagerii Lui Zamolxe	67
Cap. 6 – Vetre dacice şi spirite străbune	79
Cap. 7 – Sacerdoții zamolxieni moderni	94
Partea a treia	106
Cap. 8 – O lume nouă	107
Cap. 9 – Iubire sânziană	121
Cap. 10 – Oameni din trecut şi viitor	134
Cap. 11 – Născuți din foc şi piatră	143
Cap. 12 – Pe Calea Lui Zamolxe	154

Alte scrieri de Octavian Sărbătoare:

Cărţi în limba română la Editura IRECSON, Bucureşti, România:

Iubire în India şi *Mesagerii iubirii* (Bucureşti: Editura IRECSON, 2009). Volum omagial Mircea Eliade 2007.

Cărţi în limba română la Editura Flori Spirituale, Deva, România:

India puterilor magice – Vol. 1 (Deva: Editura Flori Spirituale, 2007). Volum omagial Mircea Eliade.

Jivanmukti: Calea eliberării spirituale în viaţă (Deva: Editura Flori Spirituale, 2007). Volum omagial Mircea Eliade 2007.

Iubire în India (Deva: Editura Flori Spirituale, 2007). Volum omagial Mircea Eliade 2007.

Spirit şi iubire în India – Vol. 1 (Deva: Editura Flori Spirituale, 2007). Volum omagial Mircea Eliade 2007.

Yoghinii Indiei – Vol. 1 (Deva: Editura Flori Spirituale, 2007). Volum omagial Mircea Eliade 2007.

Iubire în India (continuare) (Deva: Editura Flori Spirituale, 2007). Volum omagial Mircea Eliade 2007.

Aşteptând Salvatorul Lumii în India (Partea întâi) (Deva: Editura Flori Spirituale, 2008).

Din înţelepciunea hindusă: Yoga Sutras – Aforisme Yoga (Deva: Editura Flori Spirituale, 2008).

Pe calea Lui Zamolxe – Trezirea strămbunilor (Deva: Editura Flori Spirituale, 2009).

Cărţi în limba română la Sarbatoare Publications, Sydney, Australia:

Din înţelepciunea chineză: Tao-te Ching – Cartea Căii şi Puterii (Sydney: Sarbatoare Publications, 2005).

Din înţelepciunea hindusă: Yoga Sutras – Aforisme Yoga (Sydney: Sarbatoare Publications, 2006).

Gândeşte bine, vorbeşte frumos, fii drept – Cugetări (Sydney: Sarbatoare Publications, 2006).

În căutarea lui Dumnezeu – India – Vol. 1, Vol. 2, Vol. 3 (Sydney: Sarbatoare Publications, 2006).

India puterilor magice – Vol. 1 (Sydney: Sarbatoare Publications, 2006).

Yoghinii Indiei – Vol. 1 (Sydney: Sarbatoare Publications, 2006).

India nemuritoare (Sydney: Sarbatoare Publications, 2007).

Soseşte Salvatorul Lumii – Vol. 1, Vol. 2 (Sydney: Sarbatoare Publications, 2006).

Spirit şi iubire în India – Vol. 1 (Sydney: Sarbatoare Publications, 2006).

Iubire în India – Ediţie completă (Sydney: Sarbatoare Publications, 2007).

Jivanmukti: Calea eliberării spirituale în viaţă (Sydney: Sarbatoare Publications, 2007).

Mesagerii iubirii: Ecouri la proza romantică Iubire în India (Sydney: Sarbatoare Publications, 2008).

Pe calea Lui Zamolxe – Trezirea strămbunilor (Sydney: Sarbatoare Publications, 2009).

Pe calea Lui Zamolxe – Renaşterea neamului românesc (Sydney: Sarbatoare Publications, 2009).

Pe calea Lui Zamolxe – Vieţi din foc şi piatră (Sydney: Sarbatoare Publications, 2009).

Books in English

Awaiting the World Saviour in India: Basic Scriptural References, and Modern and Contemporary Perspectives (Sydney: Sarbatoare Publications, 2006).

Awaiting the World Saviour in the Middle East: Basic Scriptural References, and Modern and Contemporary Perspectives (Sydney: Sarbatoare Publications, 2006).

Hermeneutics of the Sacred: An Introduction to Mircea Eliade's Phenomenological Approach to the Study of History of Religions. (Sydney: Sarbatoare Publications, 2007).

From St. Augustine to Samuel Huntington: A Study of Just War Tradition, Human Rights and the Clash of Civilisations (Sydney: Sarbatoare Publications, 2007).

Long Road to Peace: Studies in International Regional Conflicts (Sydney: Sarbatoare Publications, 2007).

Love Story in India: *Mircea Eliade birth centenary volume – Romantic prose* (Sydney: Sarbatoare Publications, 2007).

A Sanskrit Dictionary of Spirituality: *Scholar's Terms* (Sydney: Sarbatoare Publications, 2009).

COLECȚIA DECENEU

După anul 2012 se înfiripă o lume nouă. Neamul românesc a pornit deja pe Calea Lui Zamolxe, Calea Înțelepciunii, existentă în tradiția noastră populară. Ne întoarcem la rădăcinile spirituale sănătoase ale strămbunilor, la demnitate, respect şi iubire de oameni, dreptate socială, adevăr şi bucuria de a trăi.

Calea Lui Zamolxe a fost dată de Zeul Dumnezeu strămbunilor noştri geto-dacii. Astăzi conştiința dacică ne trezeşte la o nouă realitate a identității de neam şi de glie strămoşească. Zeul Zamolxe şi Zâna Zânelor devin pentru români exemplele de urmat pe calea înțelepciunii şi a frumuseții vieții umane.

Lacrimile ce ne-au curs de veacuri pe obraji vor înceta şi vom deschide ochii în lumină. A sosit timpul ca sufletul neamului românesc să se vindece şi să ardă la Focul Lui Zamolxe vălul care ne despărțea de Zeul Dumnezeu al strămbunilor. Astfel vom trăi **viața când e soare** însoțiți de Dumnezeul Iubirii.

Autorul Octavian Sărbătoare

ISBN 978-0-9807337-2-3

SARBATOARE PUBLICATIONS